VIVIAN STUART
ALCRIS

Iarnă în Canare

Capitolul 1

Azi-dimineaţă, când plecase din Las Palmas, Lucie fusese foarte încrezătoare. Acum însă, în vreme ce taxiul părăsise şoseaua si cobora spre coastă străbătând aleea îngustă şi denivelată, care ducea spre casa lui Joel Barron, era din ce în ce mai nesigură.

Nu cumva o va crede venită să-l spioneze? Dacă i-ar fi cunoscut toate scopurile, cu siguranţă ar fi ajuns la această concluzie. In aparenţă, era doar o vizită de curtoazie, făcută în numele domnului Thornton, angrosistul londonez de bijuterii.

- Vezi dacă-l poţi convinge să termine mai repede noile modele, o instruise el. Intreabă-l când vor fi gata. Sau mai bine nu. Joel nu suportă să lucreze contratimp, dar mi-ar plăcea totuşi să ştiu cu aproximaţie data. Clienţii mă presează.

Işi dădea seama că Joel Barron, faimosul argintar, prefera să lucreze în linişte, după propriile metode, dar îl înţelegea şi pe domnul Thornton.

Era încântată să-l cunoască pe meşterul aflat la apogeul carierei, al cărui nume era o garanţie a calităţii. La scară mult mai mică, Lucie se specializase în ornamente de argint pentru costumaţii de epocă sau moderne, uneori garnisite cu pietre preţioase, iar domnul Thornton avusese amabilitatea de a-i găsi clienţi.

Taxiul se opri, iar şoferul îi arătă o poartă dublă de fier forjat, deasupra căreia se putea citi: „Villa Toledo". Era exact adresa pe care o primise de la domnul Thornton.

Plăti, urmări maşina care se îndepărta, apoi deschise precaută unul dintre canaturile porţii. O alee pavată ducea până la vila zugrăvită în roz. Uşa de la intrare era deschisă. Lucie sună, dar nu răspunse nimeni. Deşi abia dacă era ora unsprezece, casa şi grădina păreau cufundate într-o siestă liniştită de după-amiază. In sfârşit, apăru o femeie.

- Doriţi ceva? întrebă ea în spaniolă.

- Da - adică, îl caut pe señor Barron. Este acasă?

- Domnul Barron? Nu.

- Dar stă aici, spuse Lucie, Joel Barron. Meşterul argintar - lucrează cu argentino ...

- Ah, da! Răspunse femeia. Acum, nu aici. O studie din cap până în picioare. Englezoaică? Vrei găseşti?

- Da.

- Soţie? Soră?

- Ah, nu, zâmbi Lucie. Avem doar legături de afaceri. Ceea ce nu era întru totul adevărat, fiindcă nu se mai întâlniseră. Urmă o nouă pauză, în care femeia o privi stăruitor.

- Atunci, dau adresa. Vino.

O luă înainte, conducând-o într-un salonaş mic. Scoase o bucată de hârtie mototolită din birou, o netezi şi i-o întinse ca s-o copieze.

- Villa Sirena ... Molino de la Torre ... Ventura, silabisi Lucie, în vreme ce nota adresa. Vă mulţumesc. Ventura este departe? Mai întâi, femeia păru să nu înţeleagă, apoi râse.

- Mergi cu avion sau vapor.

- Ah! înseamnă că este pe altă insulă, se arătă ea alarmată.

- Nu cunoşti Insulele Canare?

- Nu prea. Am ajuns în Las Palmas acum două zile.

- Atunci trebuie vizitezi toate insulele noastre.

- Vă mulţumesc, doamnă, spuse Lucie, ridicându-se să plece. Va trebui să-mi revizuiesc planurile.

- Te întorci Las Palmas? Ai maşină?

Abia în clipa aceea, Lucie pricepu de câtă lipsă de prevedere dăduse dovadă lăsându-l pe taximetrist să plece. El se oferise s-o aştepte, dar îi răspunsese că nu ştia cât va dura vizita.

- Nu, n-am. Puteți chema un taxi?

- Nu, aici nu taxiuri, își țuguie buzele femeia. Dar stai puțin - poate te duce Pablo. Așteaptă să întreb.

- Mulțumesc.

- Vrei un pahar de vin?

Lucie acceptă băutura cu recunoștință. Simțea nevoia, ca să facă față noii situații. In primul rând, trebuia să se întoarcă la Las Palmas.

O auzea pe femeie vorbind la telefon și spera că reușise să se facă înțeleasă. Cunoștințele ei de spaniolă erau superficiale, iar engleza celeilalte era greu de urmărit. Apoi străina reveni.

- Pablo aici în jum'ate oră, anunță ea. Spui la mine cum te cheamă. Pe urmă, dacă señor Barron - pocni din degete căutând cuvântul - colerico ...

- Supărat? sugeră Lucie.

- Si, si - supărat. Atunci spun că ești prietenă din Anglia.

- Lucie Durrant. Am să-l scriu, împreună cu adresa mea din Las Palmas. Se întreba de ce s-ar fi putut enerva domnul Barron, dar poate că femeia îi cunoștea mai bine temperamentul.

Peste vreo jumătate de ceas, un bărbat își făcu apariția pe alee, strigând că era gata, iar femeia o conduse pe Lucie până la poartă, unde aștepta o furgonetă.

Deci asta era mașina! Ce prostie din parte-i să dea drumul taxiului, dar regretele erau tardive. Se sui lângă Pablo, simțind imediat miros puternic de legume proaspete, venit de la lădițele din spate.

Pablo conduse în liniște până în periferiile Las Palmasului. Se opri la podul Triana.

- E bine aici? întrebă el.

- Da, mulțumesc. Este OK. Ii înmână o sumă egală cu ce plătise la taxi, iar el examină bancnotele și declară:

- Prea mult!

- Nu, păstrează-i. Bafta ta.

Pablo ridică din umeri și vârî banii în buzunar, cu convingerea vizibilă că toți englezii erau nu doar milionari, ci și plecați cu pluta.

Aici, în apropierea pieţei aglomerate, îi fu uşor să găsească un taxi care s-o ducă la hotel, iar după-amiază recapitulă în linişte situaţia.

Evident, Joel Barron nu-i dăduse noua adresă domnului Thornton. Lucie se gândi la posibilitatea de a-i trimite o scrisoare, sau de a-i telefona, pentru a obţine informaţiile dorite de angrosist. Dar exista şi o însărcinare care impunea o vizită personală.

- Dacă te duci în Canare, Lucie, spusese domnul Thornton, când aflase despre planul ei, nevastă-mea te roagă să-i faci o vizită lui Joel şi să vezi cum o duc copiii fratelui lui.

- Copiii fratelui?

- Da. O fată de vreo nouă ani şi un un băiat de cinci, cred. Mama lor a murit anul trecut, iar tatăl, frate cu Joel, este tocmai în Singapore. Aşa că l-a rugat pe Joel să-i ia la el, în Canare. Spunea că nu vrea să-i lase pe mâna celor două mătuşi rămase domnişoare bătrâne.

- Dar ce aş putea face? ceruse ea lămuriri. N-am nici o cădere să-mi vâr nasul.

- Nu. Sigur că nu. Dar ţi-ai face o impresie. Dacă sunt bine educaţi. In ce fel de casă stă Joel şi dacă e potrivită pentru găzduirea unor copii. Doamna Thornton ţi-ar rămâne profund recunoscătoare.

Lucie căzuse pe gânduri, întrebându-se de ce nu le făcea chiar doamna o scurtă vizită şi în ce fel se înrudea cu copiii.

In cele din urmă acceptase însărcinarea fără elan.

- Dar să nu mă învinovăţiţi dacă nu reuşesc.

In clipa de faţă, era constrânsă să-l viziteze pe Joel şi să aprecieze atmosfera în care-şi creştea nepoţii.

La recepţie, studie orarele zborurilor spre Ventura şi constată că exista o cursă zilnică.

- Dar se pare că nu mă voi putea întoarce în aceeaşi zi? îl întrebă ea pe funcţionar.

- Nu, dar puteţi reveni a doua zi.

- In cazul ăsta, am nevoie de o cameră pentru o singură noapte.

Recepţionerul promise să-i facă rezervări atât la avion, cât şi la un mic hotel ieftin.

- O zi este insuficientă, señorita, zâmbi el. Va trebui să mai mergeţi o dată să vizitaţi întreaga insulă.

- Da, sper s-o fac, aprobă ea. Deocamdată însă, e doar o călătorie de afaceri.

In dimineaţa următoare, după un zbor scurt, ajunse pe aeroportul insulei şi luă un taxi spre ceea ce spera să fie adresa actuală a domnului Barron. De astă dată, fu mai prevăzătoare şi-l rugă pe şofer s-o aştepte, căci vila Sirena era o casă izolată, situată aproape de litoral, înconjurată de o grădină neîngrijită.

Işi făcu loc printre tufele de hibiscus şi măslini; tulpinile lungi de bougainvillea îi atingeau faţa. Se bucură când vegetaţia se mai rări şi vila îi apăru înaintea ochilor.

O fată scutura un covoraş şi se arătă surprinsă de sosirea Luciei.

- Domnul Barron? începu Lucie. Pot să vorbesc cu dumnealui?

- Lucrează, răspunse fata în spaniolă. Il cunoaşteţi?

- Nu prea, răspunse Lucie în engleză. Apoi, străduindu-se să pronunţe cât mai corect, adăugă în spaniolă: sunt domnişoara Durrant, din Anglia. Am venit într-o vizită de afaceri.

Fata o privi îndelung. Porni spre casă, făcându-i semn Luciei s-o urmeze.

- Aşteptaţi, vă rog, spuse ea, lăsând-o singură în salonul spaţios şi dezordonat. Lucie privi împrejur - câteva fotolii, o masă rotundă acoperită cu vrafuri de reviste englezeşti, franţuzeşti, spaniole sau germane. Ochii îi fură imediat atraşi de vitrina care adăpostea mai multe obiecte de argintărie. Se ridică să examineze mostrele desăvârşitei indemânări pentru care era renumit Joel Barron.

Erau câteva piese de prezentare, platouri sau cupe, dar şi minunate ceainice sau ibrice de cafea, flacoane pentru esenţe şi tacâmuri. I-ar fi plăcut să le poată cântări în mâini, să le mângâie suprafeţele exterioare strunjite sau gravate, să le simtă şlefuirea mătăsoasă a interioarelor.

Minutele treceau şi nici urmă de domnul Barron sau de fată. Lucie îşi încordă auzul în încercarea de a descoperi un semn al existenţei copiilor, dar totul era cufundat în linişte.

Apoi auzi afară o voce bărbătească, vorbind mânios în limba spaniolă, iar în clipa următoare un tânăr bronzat cu ochi albaştri, ostili, pătrunse în încăpere.

- Da? Domnişoara ...

- Durrant. Lucie Durrant, completă ea.

- Ei bine, pentru moment sunt extrem de ocupat, aşa că dacă ai să binevoieşti să-mi spui despre ce e vorba - dar te avertizez de la început că nu primesc comenzi

ocazionale de la turişti.

- Nu, domnule Barron, nu-i vorba de aşa ceva. Vin din partea domnului Thornton, de la Londra.

- Ah! exclamă el, încruntându-se. Şi ce doreşte?

- Realizaţi nişte schiţe pentru dumnealui şi ar vrea să ştie în ce stadiu se află.

- Ia loc, domnişoară ... Derwent ...

- Durrant, îl corectă ea.

- Durrant, fie ... şi explică-mi de ce te-a trimis Thornton până aici, când ar fi putut să rezolve problema cu o simplă scrisoare?

Lucie alese un scaun cu spătar drept.

- Spunea că v-a scris de câteva ori, dar nu i-aţi răspuns. Poate că nu are decât vechea adresă, cea de lângă Las Palmas.

- Da, desigur, râse domnul Barron. Mutarea asta i-a păcălit pe mulţi. Femeia care locuieşte acolo mi-a promis că-mi va trimite corespondenţa, dar n-o prea face. Şi n-am să pretind că sufăr.

- Ieri am trecut pe acolo şi mi-a dat noua adresă, astfel că am sosit azi-dimineaţă, cu avionul.

El trase un scaun şi se aşeză în faţa ei.

- Asta înseamnă că stai în Las Palmas? Eşti în vacanţă?

- Oarecum. Am venit în Canare şi cu gândul la afaceri. Sunt creatoare de bijuterii, mai ales accesorii pentru îmbrăcăminte, iar domnul Thornton îmi este client. Când a aflat că urma să vin aici să încerc să vând nişte modele, m-a rugat să vă fac o vizită.

- înţeleg. Eşti dotată cu asemenea putere de convingere încât se aşteaptă să obţii un răspuns împotriva dorinţei mele?

- In nici un caz, scutură ea din cap, zâmbind.

- Modestie! aprecie el admirativ. In cazul ăsta, am să-ţi răspund cinstit. Vrei să ştii dacă lucrarea este gata? Mă tem că nu. Am fost prea ocupat.

- Domnul Thornton înţelege asta, desigur. Nu doreşte decât să-i daţi un termen aproximativ - dacă se poate.

El se ridică şi se apropie, privind-o de sus, într-un fel care-i provocă frisoane de teamă. Işi spuse că nu era uşor să faci afaceri cu acest bărbat. Era un om dificil.

- Nu pot lucra după orar. Se îndepărtă de ea, cu mâinile în buzunarele blugilor. Thornton este numai unul dintre clienţii mei. Trebuie să stea la rând. Se plimba în jurul mesei. Dar poate că l-am făcut să aştepte suficient. Uite ce-i, domnişoară

Derwent ... Durrant, poți să-i comunici că am să mă apuc de treabă peste o săptămână sau două. Aşa e corect?

- Totuşi, domnul Thornton ar dori să ştie cu aproximație data când veți termina, insistă ea.

O privi lung, cu un amestec de ostilitate şi de admirație.

- Eşti o tânără extrem de tenace, nu-i aşa? Apoi izbucni în râs. Bine. Am să încep cât mai repede, dar îi voi transmite o dată aproximativă abia după ce ajung la jumătatea lucrării. N-ai cum să ştii ce poate interveni. Ei, te satisface acest răspuns?

- Mulțumesc, da. Am să-i scriu domnului Thornton.

- Cât rămâi în Canare?

- Depinde de cât îmi vor ajunge banii şi de eventuala vânzare a modelelor aduse. Intâi încerc în Las Palmas, apoi mă gândeam să ajung şi în Tenerife.

El privi ostentativ la ceas. Lucie îşi aminti de taxiul care o aştepta. Domnul Barron voia să scape de ea, deşi nu reuşise să împlinească decât jumătate din însărcinări. Trebuia să găsească o cale de a aduce în discuție subiectul copiilor.

- Vă sunt recunoscătoare că m-ați primit, domnule Barron, spuse ea, ridicându-se. Ştiu bine că sunteți foarte ocupat, aşa că ...

O conduse până la uşă, alta decât cea pe unde venise.

- Cum ai venit? întrebă el.

- Am luat un taxi direct de la aeroport. Şoferul mă aşteaptă.

- La aeroport? Dar n-ai cum să te întorci astăzi.

- Intr-adevăr. La noapte am să stau la hotel.

- Ințeleg. Atunci, ai face bine să te grăbeşti, fiindcă taxiul te va costa o avere. Râse strâmb. Adaugă-l la decontul bătrânului Thornton.

- Domnule Barron, îşi luă ea inima în dinți, sper să nu vă supărați, dar ar mai fi o chestiune.

- Da? Tonul nu era deloc încurajator, iar agresivitatea vizibilă îi topi tot curajul.

Murmură, fără să-l privească:

- Copiii. Domnul Thornton ar fi dorit să afle dacă ...

- Ah, iată-ne ajunşi şi aici. Adevărul este că ai fost trimisă pentru a mă spiona puțin. Restul era doar o acoperire. Ei bine, ce-i cu copiii?

- Având în vedere că le sunteți tutore, domnul Thornton ar dori să afle ...

- ... dacă-i mai am? Dacă nu cumva i-am aruncat în mare, sau dacă nu i-am vândut ca sclavi? Acum pricep, domnişoară Durrant, de ce stăteai cu urechile ciulite.

Aşteptai vreun râs fericit, sau zvon de glasuri tinere.

- Poate că-i adevărat, zâmbi ea. Probabil că astăzi sunt plecaţi pe undeva.

- Aşa-i. Dar cred că ar fi bine să lămurim lucrurile. Rămâi la prânz? Am să dau liber taxiului.

- Nu l-am plătit, obiectă ea. Şi pe urmă, cum mă mai întorc în oraş?

- O să rezolvăm asta mai târziu. Se îndepărtă pe o alee mult mai largă decât cea pe care venise ea şi o lăsă singură, nemulţumită de lipsa de tact cu care atacase subiectul. Devenise un oaspete nepoftit.

El se întoarse repede.

- Ştiu că nu-i treaba mea ... începu Lucie, pe un ton de scuză, însă el o întrerupse cu un gest.

- Mai târziu. In primul rând, trebuie să-i spun Bernardei să prepare prânzul. Scuză-mă.

Când se întoarse, îi arătă o masă de lemn, aşezată afară sub una din ferestre.

- Va fi gata în câteva minute. Bernarda se ocupă de gospodărie - în felul ei cam superficial. Dar ne descurcăm.

Lucie zâmbi, dar rămase tăcută. Reuşise să se relaxeze puţin şi-l lăsă să abordeze problema aşa cum credea de cuviinţă. In loc să intre în subiect, Joel îi ceru amănunte despre munca ei.

- Sunt începătoare, admise ea. Sigur, am absolvit o şcoală de artă, dar îmi dau seama câte mai am de învăţat.

- Ai succes cu vânzările?

- Nu încă, scutură ea din cap. Am primit câteva comenzi pentru o expoziţie organizată de domnul Thornton şi am expus unele piese la raioanele de consignaţie ale unor magazine din Londra.

- Atunci din ce trăieşti? Presupun că te ajută părinţii.

- Nu. Tata a murit când eram mică, iar mama s-a recăsătorit acum trei ani. S-a stabilit în Scoţia. Soţul este fermier şi mi-a spus verde-n faţă că, dacă nu vin să lucrez la fermă, n-am ce să caut acolo. Aşa că stau la Londra, într-un apartament închiriat în comun cu alte trei fete.

- Şi vrei să-ţi încerci norocul în Canare.

- Păi, trebuie să stau undeva şi mi-am zis că o iarnă şi o primăvară petrecute în ţările calde n-are cum să-mi strice. Am ceva bani moşteniţi de la bunica şi acum, că am

împlinit douăzeci şi unu de ani, îi pot folosi. Se poate spune că sunt în căutarea norocului.

- Deci, ai împlinit douăzeci şi unu? Nu-i arăţi. Se întoarse spre ea, studiindu-i figura palidă, cu pomeţi înalţi, nasul drept şi gura frumoasă, apoi ochii cenuşiu-închis şi părul de un castaniu cald sub influenţa razelor de soare. Lucie simţi că roşeşte şi-i evită ochii cercetători.

Era mai tânăr decât se aşteptase. Işi imaginase că un artist cu asemenea faimă ar fi trebuit să aibă peste patruzeci de ani, dar domnul Barron n-avea mai mult de treizeci. Ochii îi fură atraşi de mâinile lui puternice, capabile să modeleze argintul, să-l stăpânească şi să-l prelucreze cu măiestrie şi delicateţe.

Bernarda veni să-i anunţe că masa era gata, iar Lucie îl urmă pe domnul Barron într-o încăpere cu ferestre largi, care dădeau spre o porţiune mai îngrijită a grădinii. Pe masa lungă din lemn de mahon erau puse două tacâmuri, iar Bernarda aduse gustările: peşte mărunt, legume condimentate şi sos picant.

Mare parte din pereţi era acoperită cu tablouri: peisaje, portrete, naturi moarte şi câteva lucrări abstracte.

- Sunteţi şi pictor? întrbă ea, observând că avea de-a face cu originale.

- Nu eu. Prietenul meu Hallam. Stă aici şi are un atelier. De fapt, mutarea mea a fost ideea lui. S-a oferit să împartă acoperişul cu mine. Mi-a atras atenţia asupra izolării şi a faptului că putem lucra amândoi în linişte. In Las Palmas, oamenii mă tot deranjau cu solicitări neserioase: „un ceainic identic cu al mătuşii Matilda". Uneori, un întreg grup de turişti se oprea prin apropiere şi trimiteau pe cineva cu rugămintea de a le permite să-mi viziteze atelierul. La început, am cedat de câteva ori, dar pe urmă, nici o şansă.

Se întrerupse, lăsând-o pe Bernarda să servească friptura cu sos prea condimentat.

- Sper să nu ţi se pară prea piperată, spuse el, în vreme ce-i umplea paharul cu vin.

Lucie gustă, temătoare.

- Nu, e perfect. Are o aromă neobişnuită.

- Hallam şi cu mine lucrăm foarte spornic aici. Nu ne jenăm unul pe celălalt şi avem o companie plăcută la îndemână.

- Dar copiii? Se simt bine?

- Eram sigur că n-ai să laşi subiectul să lâncezească prea mult! rânji el. Jessica şi Daniel iubesc locul ăsta. Grădina se întinde până la malul mării. Se joacă lângă apă sau în piscină.

- Desigur, este ideal! Ezită puţin şi adăugă: dar în privinţa educaţiei?

- Depinde ce înţelegi prin „educaţie", nu-i aşa? Au ocazia să înveţe lucrurile cele mai importante în viaţă. O să aibă suficientă vreme de manuale şcolare şi de algebră.

Ea dădu din cap şi zâmbi, neştiind ce ar mai fi putut spune. Situaţia era exact aşa cum se temuse domnul Thornton - copiii nu cunoşteu disciplina, erau lăsaţi de capul lor şi probabil că vor avea un handicap la începerea şcolii.

- Nici o grijă, continuă domnul Baron. In ce-l priveşte pe Daniel, Jessica este un amestec de profesor, şef şi infirmieră.

- Ce vârstă au?

- Nu ştiu sigur. Cred că Jessica are vreo şapte ani, iar Daniel are probabil patru . aşa cred.

- Jessica are nouă şi Daniel cinci, îl corectă ea. Aşa mi-a spus domnul Thornton.

- Păi, doamna Thornton trebuie să le ştie vârstele. Nu ştiu ce poveşti ai auzit ... că i-am îndepărtat pe copii de rudele mai respectabile. Adevărul este că Howard, tatăl lor, considera că acolo ar fi crescut în constrângere. Mătuşile alea bătrâne - ah, sunt nişte drăgălaşe după părerea tuturor - au crescut-o pe mama copiilor, iar Christine era atât de răsfăţată şi cocolită încât, atunci când a ajuns pe propriile picioare, nu avea nici un pic de experienţă de viaţă, parcă ar fi trăit în junglă. Când l-a cunoscut pe Howard, fratele meu, care venise într-o permisie, l-a văzut ca pe un salvator. S-au înţeles destul de bine, dar nu mulţumită mătuşilor. Il considerau un fel de lup, care le-a răpit mieluşeaua nepreţuită.

O vreme, domnul Barron rămase tăcut. Lucie înclina să-i dea dreptate fratelui. Totuşi, nu pricepea ce legătură avea doamna Thornton cu toate astea.

- Doamna Thornton este rudă cu Christine? întrebă ea.

- Aşa pretinde, izbucni Joel Barron. Un fel de verişoară de gradul doi. Cred că mătuşile au convins-o să treacă de partea lor după moartea Christinei.

- Tatăl va mai lipsi mult?

- Cel puţin încă un an. Pe urmă, dacă va fi obligat să plece iar, o să le găsească o şcoală bună, cu internat.

- Sărmanii prichindei, murmură Lucie. O să pice ca musca în lapte. Nu voise să scape ultimele cuvinte cu voce tare.

Domnul Barron o privi şi păru să renunţe la conversaţia politicoasă.

- Acum te temi că n-au parte de educaţie, iar în clipa următoare le plângi de milă că vor fi obligaţi să meargă la şcoală.

- Ah, nu, se grăbi ea să-l asigure. Nu-i preocuparea mea. Sunt doar un fel de mesager.

Terminară de mâncat, iar Joel o sună pe Bernarda să strângă masa.

- Urmează-mă, îi spuse Luciei, am să-ţi arăt grădina.

Această porţiune era mult mai îngrijită. Un mic bazin ornamental era înconjurat de o terasă pavată cu dale de piatră. Pe margine creşteau tufe de fucsia şi cactuşi înfloriţi. Palisandrul din colţ era încă neînflorit, fiindcă abia începuse octombrie.

- Imi dau seama că m-am apropiat de casă dintr-o direcţie greşită, recunoscu Lucie. Aleea aceea era foarte îngustă şi năpădită de vegetaţie.

- Se mai întâmplă! Uneori, ne tăiem drum prin junglă, când de fapt există o altă cale mult mai accesibilă spre ţelurile pe care ni le-am propus.

Fu surprinsă de tonul folosit şi se întrebă dacă gândise cu voce tare, sau dorea ca ea să priceapă cine ştie ce înţeles ascuns.

Grădina se termina cu un zid scund, care o separa de litoralul nisipos, punctat de stânci negre. Mai departe, marea turcoaz se întindea până la coastele Africii. S-ar fi putut imagina un loc mai bun de joacă?

- N-aş vrea să vă răpesc prea mult timp, domnule Barron. Cred că ar cam fi vremea să mă întorc în oraş.

- Desigur. Eşti mulţumită de cele aflate?

- Păi, da. Aşa cred. Pot să-i dau domnului Thornton răspunsurile cerute, privind afacerile, iar .

- ... copiii sunt nişte modele de conduită, se poartă frumos, sunt spălaţi şi au hăinuţe curate?

- Pot să-l asigur că n-are de ce să-şi facă griji privind bunăstarea lor.

- Ce te face să ai încredere în mine?

Işi luă inima în dinţi şi-l privi în faţă, observând expresia lui uşor ironică.

- Sunt convinsă că veţi avea grijă de copiii fratelui, declară ea, liniştită.

- Cred c-ar fi mai bine să-i şi cunoşti. Ce zici?

- Când? vru ea să ştie.

- Mâine, dacă-ţi convine. Azi au ieşit. Hallam pictează un peisaj şi i-a luat cu el.

Ii stătea pe buze propunerea să-i vadă în seara aceea, dar renunţă, gândindu-se

că cei mici puteau veni foarte obosiţi.

- Bine, răspunse ea în cele din urmă.

- Am să te conduc până la Corvario. Am înţeles că stai la hotel.

Lucie simţea oarecare vinovăţie fiindcă-i răpea din timp, dar îşi aminti că el dăduse drumul taxiului, invitând-o la masă.

La intrarea în hotel, îi mulţumi pentru transport.

- Atunci, mâine la ce oră? E bine zece? întrebă el.

- Foarte bine.

- Unul dintre noi - Hallam sau eu - va veni să te ia. N-o să ai nevoie de taxi.
Trânti portiera şi demară, înainte ca ea să poată răspunde.

Traversând holul, îşi aminti că trebuia să renunţe la biletul rezervat pentru a doua zi şi că va avea nevoie de camera de hotel încă o noapte. După ce anunţă la recepţie schimbările de program, se întoarse şi ieşi din hotel. Pătrunse într-un pasaj larg, mărginit de case cu un singur nivel. La colţ, se înălţa o biserică înconjurată de un zid înalt, întrerupt din loc în loc de scări. După vreo cinci minute de mers, ajunse, printr-o străduţă îngustă, la un bazar aglomerat. Majoritatea tarabelor erau goale, fiindcă era deja ora cinci.

Intoarsă la hotel, după cină, începu o scrisoare pentru domnul Thornton, în care-i relata rezultatul întâlnirii cu domnul Barron. Deocamdată, nu pomeni încă despre copii.

A doua zi, la zece dimineaţa, ieşi în faţa hotelului şi, după vreo cinci minute, o maşină opri la trotuar. Un bărbat blond coborî şi se apropie.

- Domnişoara Durrant? Sunt Hallam Dayne. Joel m-a trimis.

- Da, mulţumesc. Sunt gata.

In vreme ce conducea, el spuse:

- Probabil că ţi-am dat peste cap toate aranjamentele. Ieri, i-am luat cu mine pe cei mici, aşa că nu i-ai putut cunoaşte.

In mod clar, Joel îi explicase situaţia. Lucie murmură că nu conta. In sine, regreta că aşa zisa „inspecţie" se prelungise. Ar fi vrut să vadă copiii şi să-i împărtăşească domnului Thornton propriile impresii, fără mult tam-tam.

La vila Sirena, domnul Barron se afla în grădină, împreună cu nepoţii.

- Iată-i şi pe îngeraşi, spuse el. Jessica, aceasta este domnişoara Durrant.

Fetiţa sări de pe bancă şi-i întinse mâna, cu o atitudine matură.

- Bună ziua. Vei fi guvernanta noastră?

Intrebarea o luă pe Lucie prin surprindere.

- Ah, nu. Nu-i cazul.

- Acesta este fratele meu, Daniel. Ridică-te-n picioare, Daniel, şi fii politicos, îl instrui ea.

Lucie se supuse formalităţii, ascultând cuvintele murmurate de timidul băieţel.

-Te las să-i cunoşti mai bine pe copii, domnişoară Durrant, declară Joel. Dacă-ţi spun poveşti incredibile despre unchiul lor cel rău, să nu-i crezi.

Domnul Barron se îndepărtă, însă Hallam rămase locului.

- N-ai dori o răcoritoare? Vin? Cafea?

- Cafea, vă rog.

- Pentru mine oranjadă, iar pentru Daniel lapte, comandă Jessica.

- Da doamnă! Imediat, doamnă! Şi Hallam intră în casă, zâmbindu-i Luciei.

Chiar dacă îi venea greu să pornească o conversaţie, Jessica nu avu nici o ezitare.

- Eşti englezoaică? Bine că nu eşti din America.

- Englezoaică, aprobă Lucie.

- Şi cu ce te ocupi în Anglia?

- Fac bijuterii - pandantive, brăţări, inele.

- Ah, se încruntă Jessica, din cauza asta ai venit. Să lucrezi cu unchiul Joel.

- Nu! exclamă Lucie, uimită de presupunere. Nu, am venit în insule să încerc să-mi vând creaţiile şi poate să obţin câteva comenzi.

Hallam Dayne reveni cu o tavă plină şi Lucie se bucură de întrerupere.

- Crezi că vei reuşi? Adică, să vinzi? întrebă el.

- Rămâne de văzut. Domnul Thornton credea că-i o idee bună.

El luă loc şi îşi trase aproape ceaşca de cafea.

- Mă gândeam că e o concurenţă destul de importantă - multă marfă, bijuterii şi alte bagatele, provenind din Spania şi Italia.

Lucie îşi spuse că tonul şi cuvintele alese demonstrau trufie.

- N-am de gând să intru în competiţie cu stiliştii spanioli. Am propriile modele, unele englezeşti, altele egiptene sau persane.

- Bineînţeles, aprobă el. Atunci, îţi doresc noroc.

Jessica şi Daniel începuseră să dea semne de nerăbdare. Işi terminară băuturile şi o traseră de mână.

- Vino! Trebuie să-ţi arătăm grădina, spuse Jessica.

Lucie zâmbi şi se lăsă condusă spre bazin şi terasă, fără să le destăinuie că le vizitase şi ieri, cu unchiul Joel.

După masa de prânz, copiii fură trimişi la culcare, iar Hallam se retrase în atelier. Joel îi ceru Luciei un verdict după „inspecţie".

- Ah, cred că Jessica şi Daniel sunt încântători, se entuziasmă ea. Bine îngrijiţi şi cu siguranţă sănătoşi.

- Dar n-au parte de o adevărată educaţie? zîmbi el, ridicând o sprânceană.

- Eşti cel mai în măsură să aprecieze. Nu mi s-a cerut să-i testez la citit sau la aritmetică.

- Nu? Eram convins că aşa ai fost instruită.

- Acum, după ce i-am cunoscut, sunt de acord că o duc bine aici. Deocamdată, cel puţin.

- Deci, să înţeleg că raportul va fi favorabil.

- Desigur. Am să-i scriu domnului Thornton îndată ce voi ajunge în Las Palmas.

- Atunci, pot să respir uşurat, oftă el ironic.

Ea râse, dar nu răspunse.

- Unde sunt mostrele alea de bijuterii?

- Nu le am la mine. Sunt depuse în seiful hotelului, în Las Palmas.

- Pricep. Mi-a trecut prin minte că, dacă le-ai fi avut la dumneata, te puteam recomanda unor cunoscuţi de aici. Te-aş fi scăpat de alergătură.

- Foarte amabil din partea dumitale, domnule Barron. Desigur, am o mostră - pandantivul pe care-l port.

- L-am observat. Se apleca puțin să examineze plăcuța de argint gravată cu ciulini si flori de liliac, prinsă cu un lănțișor lung. Atât schița cât şi execuția îți aparțin? vru el să ştie.

- Da. Creştetul lui se afla acum în dreptul ochilor, iar ea deveni conştientă de firele de păr aspru şi de parfumul slab de briantină. Ar fi fost mai bine să-şi scoată pandantivul de la gât.

- Credeam că lucrezi, răsună o voce feminină, iar Joel Barron îşi ridică fruntea brusc, dând drumul bijuteriei de parcă i-ar fi ars degetele.

Lucie văzu o tânără de înălțime medie, cu minunate trăsături spaniole. Purta o rochie ciclamen-deschis cu croială elegant de simplă, care-i stârni invidia.

- Şi după cum vezi, n-o fac. Domnul Barron făcu prezentările. Señorita del Rey - domnişoara Durrant, din Anglia.

- Englezoaică? Aşadar, eşti în vacanță?

- Parțial, aprobă Lucie. Am şi unele afaceri.

Nou-venita se aşeză pe scaunul eliberat de Joel.

- Ah, afaceri! Asta mă plictiseşte. Treburile te vor reține aici multă vreme?

- Nu. Stau în Las Palmas.

- De fapt, a venit să-i vadă pe copii, interveni Joel.

- Ah, să-i ia acasă? Lucie observă imediat nerăbdarea cu care fusese pusă întrebarea.

- Nici vorbă, râse Joel. Voia să-i vadă la rugămintea unei rude din Anglia.

Tânăra îi aruncă un zâmbet fermecător.

- Dar, dacă există ... nu, n-are nici o importanță.

- Cred că ar fi vremea să plec, declară Lucie, ridicându-se.

- Dar, în nici un caz nu trebuie să pleci încă! protestă domnişoara del Rey, cu o convențională lipsă de sinceritate.

- Ei bine, probabil că întâi vei dori să-i mai vezi o dată pe cei mici, nu-i aşa, domnişoară Durrant? întrebă Joel.

- Nu vreu să le deranjez siesta.

- Mai stai puţin şi unul dintre noi te va conduce până la Corvario.

- Sunt cu maşina, sugeră domnişoara del Rey. Aş putea-o duce la - unde doreşte. Ah, să renunţăm la formalisme. Care este numele dumitale de botez, domnişoară Durrant? Mă cheamă Rosanna.

- Dacă laşi deoparte încă vreo jumătate de duzină de prenume, interveni Joel Barron.

- Acesta este obiceiul la spanioli.

- Mă numesc Lucie. Mereu avusese senzaţia că era un nume lipsit de vigoare, palid faţă de altele ca Theodora, Vanessa, sau Katrina. Acelaşi lucru simţea acum, în faţa acestei tinere pe care o chema Rosanna, sigură pe sine şi înfloritoare ca o adevărată roză.

- Nu, Rosanna, hotărî Joel, Lucie - domnişoara Durrant - nu pleacă încă. Copiii vor fi dezamăgiţi dacă n-au s-o mai vadă.

Lucie se reaşeză. Joel le propuse câte o cafea şi intră să transmită comanda.

Rămaseră tăcute o vreme. Lucie tocmai voia să remarce engleza desăvârşită a celeilalte, când Rosanna se aplecă puţin, studiindu-i atentă pandantivul.

- Da, acum înţeleg, râse ea. Când am intrat, părea că Joel ar fi suferit un necaz, iar tu încercai să-l consolezi. Imi dau seama că se uita la minunatul tău pandantiv.

In mod vizibil, atitudinea lui Joel Barron păruse ambiguă, dar nu vedea de ce domnişoara del Rey menţionase faptul.

- N-ai mai fost în Canare, până acum?

- Nu. Este prima oară, răspunse Lucie.

- Şi cât rămâi aici?

- Depinde. Era conştientă de încercările celeilalte şi în acelaşi timp nehotărâtă asupra propriilor planuri de viitor, aşa că evită un răspuns clar. Probabil vreo lună, sau două. Trebuie să vizitez şi celelalte insule şi vreau să ajung şi în Tenerife.

Era vizibil interesul Rosannei privind călătoriile de afaceri pe care urma să le întreprindă Lucie. Joel se întoarse, însoţit de Bernarda care aducea o tavă cu cafea şi fursecuri. Aproape imediat, îşi făcu apariţia şi Hallam Dayne, salutând-o pe Rosanna.

- Este vecina noastră, explică el. Locuieşte în vila cocoţată pe marginea falezei, având o poziţie avantajată faţă de noi. Are vedere asupra casei noastre, pe când noi n-o putem vedea pe a ei decât de pe terasă.

- Aveţi terasă? întrebă Lucie.

- Da. De mai multe ori, am vrut să fac o grădină acolo sus, dar niciodată n-am pus în practică ideea.

- Aţi putea construi o piscină, sugeră Rosanna.

- Ca să se inunde întreaga casă la prima fisurare? Ferească domnul. Oricum, ce rost ar avea o piscină, când marea este la îndemână?

Dintr-o dată, se auziră glasurile copiilor. Jessica şi Daniel se treziseră şi ieşiră din casă alergând. Văzând-o pe Rosanna del Rey, Jessica murmură un buenos dias, adăugă o formulă de politeţe şi îşi mută atenţia asupra Luciei.

- Când ai să mai vii? întrebă ea. Mâine?

- Ah, nu. Trebuie să mă întorc la Las Palmas.

- Atunci, săptămâna viitoare?

Lucie scutură din cap, zâmbind.

- N-o mai bate la cap pe domnişoara Durrant, interveni Joel Barron. Are alte planuri.

Hallam se oferi s-o ducă la Corvario, iar Joel o conduse până la maşină.

- Săptămâna viitoare, am să trec prin Las Palmas. Dacă-mi laşi adresa, voi veni să văd mostrele.

- Iţi mulţumesc, domnule Baron. Ar fi foarte amabil din partea dumitale.

- Am să te anunţ la telefon în ce zi voi veni. Făcu o pauză, privind-o scrutător. Dar dacă am să-ţi aduc critici, sau dacă-ţi voi spune că n-ai şanse să vinzi aici, cum ai să reacţionezi?

- Normal, cred, replică ea. Ar trebui să mă bucur că mi s-au deschis ochii asupra pierderii de vreme.

Şoferul se arătă mai puţin vorbăreţ, iar Lucie consideră că nu era cazul să-i tulbure reveria. El trecu de hotel şi abia apoi spuse:

- Scuze. Mă gândeam la altceva.

Intoarse pe o alee secundară şi opri în faţa hotelului.

- Ne vom mai vedea, domnişoară Durrant?

- Probabil că nu. Dar poate că am să mai trec prin Ventura, dacă voi reuşi să vând ceva.

- In acest caz, anunţă-ne şi vom lua prânzul sau cina împreună. Mult noroc!

Il urmări cum se îndepărta, neştiind dacă să creadă în sinceritatea urării.

Se hotărî să exploreze străzile din centru înainte de cină, să privească vitrinele şi să încerce să-şi estimeze şansele. Câteva magazine expuneau piese excelente, dar

nemarcate; în prăvăliile cu suveniruri existau o mulţime de brăţări de duzină şi coliere la preţuri tentante pentru turişti, cu care n-ar fi avut cum să concureze.

Mai târziu, după cină, termină scrisoarea adresată domnului Thornton, arătându-i că Jessica şi Daniel se simţeau foarte bine în Canare şi că doamna Thornton n-avea nici un motiv de îngrijorare.

- Dar cu şcoala cum stau? i se păru că-l aude pe domnul Thornton.

Rumegă problema şi în cele din urmă adăugă că domnul Barron intenţiona să se ocupe şi de acest aspect. Cuvintele erau ambigue. Intenţionat? Când - după ce se vor fi transformat în ceea ce domnul Thornton numise „nişte mici sălbatici ignoranţi“?

Lucie ridică din umeri. Se ţinuse de cuvânt şi ceea ce urma nu mai era treaba ei.

A doua zi, zbură înapoi spre Las Palmas şi trecu la propriile afaceri, vizitând magazine angro şi de specialitate.

După patru-cinci zile, fu încântată de realizări. Obţinuse mai mult de o duzină de comenzi, iar unii comercianţi se arătaseră interesaţi de mostrele ei originale, de broşe şi de pandantive.

Când primi telefonul domnului Barron, aproape că nu-şi mai încăpea în piele de entuziasm. O anunţa că va veni a doua zi şi întrebă:

- Ai avut spor?

- Mai mult decât speram, răspunse ea.

Când se întâlniră, Lucie îl urmă la o masă ferită din holul hotelului. In vreme ce scotea la iveală mostrele învelite în catifea neagră, îi urmări figura. Probabil că expresia lui era mai clară decât cuvintele. Nu-i vedea ochii, dar observă mişcarea reflexă a sprâncenelor, în vreme ce el examina nişte butoni din fir de argint împletit.

- Cum ţi-a venit ideea pentru ăştia? De la fulgii de ciocolată?

- Nu, râse ea. La început, mă gândisem la scoarţa striată de copac - dar au ieşit altfel. Fulgi de ciocolată din argint.

- Ihî, murmură el, ca pentru sine. Faci doar schiţele, sau le şi realizezi?

- Sunt propriul meu om la toate. N-ai nici o satisfacţie dacă nu termini singur toată lucrarea. Imi dau seama - adăugă ea, amintindu-şi că se găsea în faţa unui mare artist - că tehnica mea lasă încă de dorit, dar învăţ mereu.

El examină fiecare piesă, arătându-i din când în când cum ar fi putut îmbunătăţi fie modelul fie finisajul. Apoi i le înapoie, iar ea le înveli din nou în ambalajul de catifea, punându-le la loc în cutii.

- Cred că merităm amândoi să luăm masa. O aştept să înmâneze cutiile de carton funcţionarului de la recepţie şi să primească chitanţa de seif. Văd că eşti prevăzătoare, comentă el zâmbitor.

- Nu că ar fi cine ştie ce valoroase, deşi materia primă este destul de scumpă. Dar fără mostre, n-aş mai avea ce arăta.

O duse să ia prânzul la Pueblo Canario, vestitul sat de vacanţă, situat într-un parc, în spatele hotelului Santa Catalina.

- Ai apucat să explorezi această parte a oraşului?

- Nu încă. Mi-am pierdut toată vremea încercând să găsesc clienţi.

- Dar ştiai că se organizează spectacole tradiţionale de două ori pe săptămână?

- Ah, da. Şi m-am decis să vin aici duminică. Am auzit că sunt nişte costume minunate.

După masă, Joel sugeră că ar fi plăcut să se mute afară.

- O să bem cafeaua acolo, îi spuse el chelnerului. După ce se aşezară într-unul din separeurile maure, Joel i se adresă: domnişoară Durrant, m-am tot gândit la vizita dumitale.

- Da?

- Mă întrebam - adică ... ei bine, te rog să-mi spui - cam cât crezi că vei rămâne în Canare?

- Cît am să pot. Aşa cum am mai spus, până voi termina banii.

- Şi ai vreun angajament care să-ţi solicite prezenţa în Anglia?

- Nici unul, recunoscu ea, după o scurtă ezitare. Nimănui nu i-ar fi păsat dacă se hotăra să rămână definitiv în Canare. Colegele de apartament îi şi găsiseră o înlocuitoare. Doar mama s-ar fi putut îngrijora, dacă nu i-ar fi scris din când în când.

- In acest caz, am o propunere. De când ne-ai vizitat, Jessica şi Daniel te tot pomenesc. Mă întreabă în fiecare zi când o să mai vii.

- Imi pare rău că i-am tulburat.

- Şi pe Bernarda a afectat-o vizita. Este tânără şi doritoare să guste viaţa de la oraş. Vrea să lucreze în Las Palmas, sau măcar într-un loc ceva mai vesel decât ascunzătoarea noastră izolată din Molino de la Torre. Copiii i-au spus că te-au plăcut mai mult pe tine, aşa că s-a decis să ne părăsească.

- Ah, nu! exclamă Lucie.

- Ei bine, probabil că o s-o putem înlocui, dar asta nu va rezolva problema. Ridică fruntea şi o privi direct în ochi. Ajung acum la rugăminte - ce ar fi, domnişoară

Durrant, să vii să stai cu noi?

Propunerea o lăsă cu gura căscată. Simțea privirea insistentă a ochilor albaştri şi pricepu că el aştepta un răspuns.

- Nu cred că ar fi posibil, spuse ea, scuturând din cap şi ferindu-şi ochii. Nu-s chiar sălbatică, dar n-aş putea ajuta cine ştie cât. Pe urmă, ce s-ar întâmpla cu munca mea?

- Nu te invit să iei locul menajerei, zâmbi el. Vom angaja o femeie. Te rog să vii de dragul copiilor. Am înțeles că au nevoie de mai mult decât le-aş putea da eu, sau o fată ca Bernarda. In ce priveşte munca, eşti binevenită să-mi utilizezi atelierul oricând vei dori.

Lucie rămase tăcută din nou. Apoi, întrebă:

- Deci, te interesează o guvernantă pentru cei mici?

- Nu chiar, oftă el. Iți respect mult independența. Vei fi musafira noastră permanentă. Partea financiară o s-o rezolvăm de comun acord.

- O domnişoară de companie, murmură Lucie.

- Vrei să te gândeşti la propunere? Vino pentru o lună sau două şi vom vedea cum merg lucrurile. Apoi, dacă n-o să-ţi placă, eşti liberă să te întorci în Anglia, sau să-ţi continui călătoria prin insule.

- Dar, domnule Baron, aş vrea să vizitez insulele acum, obiectă ea. Ăsta e motivul pentru care am venit.

- Nimic n-o să te împiedice să lipseşti câteva zile. Avantajul este că, între călătoriile de afaceri, vei putea lucra - schiţa sau realiza alte bijuterii, care să le înlocuiască pe cele vândute.

- Ce va spune domnul Dayne? Inţeleg că este vila lui.

- Hallam va fi încântat. De fapt, parţial, a fost ideea lui.

- Câtă vreme am ca să mă hotărăsc? vru ea să ştie.

- Nu mă aştept să iei o decizie bătând din palme. Să spunem ... o săptămână? In felul ăsta, ai timp să ajungi cu mostrele şi în Tenerife. Am să-ţi dau o listă de posibili cumpărători, dacă vrei.

- Nu prea ştiu ce să spun. Işi plecă privirea. Este o ofertă complet neaşteptată - nici nu-mi trecea prin minte.

- Atunci, gândeşte-te câteva zile. Dacă eşti de acord, vino şi vom stabili toate detaliile. Vila este o casă foarte plăcută, dar şi foarte retrasă. Nu există o viaţă socială, cu excepţia locatarilor. Doar un mic port pescăresc, la vreo jumătate de milă, cu câteva case. Asta-i tot.

- Dar climatul este minunat, iar litoralul şi aerul nu sunt poluate, adăugă ea.

- Am lăsat amănuntele astea pe seama pliantelor turistice, râse el.

La plecare, privind vitrinele magazinelor de porţelanuri, ale librăriilor şi tarabele cu nimicuri tradiţionale, părea că Joel Barron uitase de subiect, fiindcă vorbi despre alte lucruri: peisajele de văzut în Gran Canaria şi Tenerife, mulţimea de festivaluri locale etc. Probabil că încerca să scoată în evidenţă avantajele. Când o lăsă în faţa hotelului, îi spuse că urma să-şi petreacă noaptea la nişte prieteni.

- Abia mâine seară mă întorc acasă. Cântăreşte avantajele şi dezavantajele propunerii şi anunţă-mă. Voi avea grijă să nu le promit nimic copiilor.

Tot restul zilei, întoarse problema pe toate feţele. Ce ar fi avut de pierdut dacă accepta acea ofertă apărută din senin? Ar fi fost un privilegiu să-l poată vedea la lucru pe Joel Barron, o şansă ce nu trebuia pierdută. Copiii erau drăgălaşi, desigur, şi nu existase nici o sugestie de şantaj. Cum stăteau lucrurile cu Hallam Dayne? Rămăsese

cu impresia că-i privea de sus creaţiile, iar ca persoană o considera total lipsită de interes.

Nu luă nici o hotărâre. In următoarele patru zile, îşi impuse să nu se mai gândească la problemă şi îşi continuă călătoriile de afaceri. Zbură în Tenerife şi colindă Santa Cruz, vizitând o parte din adresele primite de la domnul Barron. Reveni la Las Palmas şi îşi notă cu grijă comenzile în carnet.

Totuşi, în minte îi stăruia permanent întrebarea: să accepte invitaţia şi să rămână la Ventura măcar câteva luni? Feţele copiilor îi reveneau în memorie. Joel Barron va avea mereu grijă de bunăstarea lor, dar poate că asta nu era suficient. Ii iubea, în felul lui, dar în acest moment copiii aveau nevoie de o femeie, care să participe la jocurile lor copilăreşti, să râdă cu ei, să-i mângâie şi să-i dezmierde.

Inţelese că decizia fusese deja luată.

Capitolul 2

Pe timpul scurtului zbor spre Ventura, Lucie reflectă în continuare la înţelepciunea pasului pe care era gata să-l facă. Până acum, în ultimele zile, fusese prea ocupată. Işi cumpărase câteva rochii, o pereche de pantaloni marinăreşti şi o haină, spunându-şi că în Las Palmas exista o mai mare varietate sortimentală; îndeplinise formalităţile necesare pentru a părăsi hotelul şi se ocupase de rezervarea biletului de avion spre Ventura; îi scrisese domnului Thornton, dându-i noua adresă. Toate astea o împiedicaseră să analizeze în amănunt situaţia în care urma să se găsească la vila Sirena.

Acum era prea târziu pentru eventuale regrete. Domnul Barron o aştepta la aterizare, aşa cum îi promisese. Răspunsul lui fusese o telegramă concisă: „vino miercuri - stop - te aştept la aeroport - stop". Nici o semnătură. Nici o formulă de politeţe. Poate că-şi regreta deja gestul impulsiv.

Totuşi, fu de ajuns să-l vadă la ieşirea din vamă ca să-i vină inima la loc. Relaţiile dintre ei erau cu totul altele. Urma să-i fie musafir - mai înainte, nu avusese decât statut de cunoştinţă întâmplătoare.

- Cum ai călătorit? întrebă el, în vreme ce pornea motorul.

- Foarte plăcut.

Ii arătă câteva atracţii turistice locale, iar ea admiră peisajul nisipos punctat de palmieri şi ocazional de căsuţe albe, cu acoperiş plat. Ici şi colo, pe marginea drumului, se vedeau îngrămădiri de peri pitici.

Işi spuse că nu trebuia să creadă în existenţa altor motive care să-l fi împins s-o invite. N-avea rost să interpreteze întâmpinarea călduroasă şi zâmbetul lui ca dovezi că o plăcea.

La vilă, Jessica şi Daniel o aşteptau la poartă.

- I-am spus lui Daniel că ai să te întorci să stai cu noi, se lăudă Jessica.

- Şi iată-mă, răspunse Lucie, îmbrăţişându-i pe amândoi.

O luară înainte să-i arate camera, iar Joel îi urmă, ducând valizele.

- Sper să-ţi placă, spuse el.

- Ah, este încântătoare.

Una din ferestre, cu un mic balcon, dădea spre mare, iar cealaltă oferea un peisaj colinar. Pereţii, zugrăviţi în verde-apos, contrastau cu nuanţele maroniu-roşcate ale mobilei de mahon. Intr-un colţ se afla un dulap mare. Pardoseala de gresie era acoperită cu carpete în culori pastelate.

- Pot să te ajut la despachetat? întrebă Jessica, plină de zel.

- Mi s-a spus că masa va fi gata în vreo jumătate de ceas, declară Joel, din prag, aşa că vino, îndată ce termini - şi nu-i lăsa pe cei mici să te bată la cap.

- S-o batem la cap! murmură Jessica, cu profund dispreţ. Nu facem aşa ceva, unchiule Joel! Insă el plecase deja. Baia este alături, îi spuse ea Luciei. Camera noastră e vizavi. Lui Daniel îi e teamă să stea singur. Dar când va împlini şase ani n-o să se mai teamă să doarmă singur.

- Nici acum nu mi-e frică, protestă Daniel.

Jesica îi aruncă o privire în care se amesteca grija frăţească şi neîncrederea faţă de declaraţia lui. Apoi, reveni la ideea de a o ajuta pe Lucie, umblând de colo până colo cu umeraşele, aranjând pantofii în dulăpior şi vorbind toată vremea despre unchiul Joel şi unchiul Hallam, ca şi despre Bernarda, fata care tocmai plecase.

- Era drăguţă, dar nu ne lăsa să intrăm în bucătărie.

- Poate că-i era frică să nu vă ardeţi, sau să nu vă opăriţi cu apă clocotită.

- Nici vorbă, declară Jessica. Spunea că nu vrea să se împiedice mereu de noi, dar după mine - făcu o pauză de efect - cred că nu voia să vedem ce pune în mâncare.

- Păi, toate bucătăresele au reţetele lor secrete, râse Lucie.

- Ne-a fost destul de greu să ne obişnuim cu mâncarea, oftă Jessica. In Anglia, aveam o mulţime de lucruri bune: torturi de ciocolată, fursecuri, jeleuri şi uneori plăcintă cu prune.

- Şi aici, cu ce le-aţi înlocuit?

- Banane, îşi încreţi ea nasul, dezgustată.

- Uneori, primim pepene, interveni Daniel, şi-mi place.

- Mai târziu, poate că o să vă fac nişte şarlote cu fructe, promise Lucie. Ce spuneţi?

- Sună bine, aprobă Jessica. Uite, aici este baia. Intoarse cheia în broască şi trase zăvorul.

Lucie nu se aşteptase la instalaţii sofisticate la o casă atât de izolată. Pereţii acoperiţi cu faianţă turcoaz se asortau cu panourile cabinei de duş; prosoapele de pe suporturile nichelate aveau aceeaşi culoare; covoraşul castaniu completa senzaţia de lux.

Pe peretele opus, era vizibilă uşa ce dădea spre camera copiilor.

- Ce bine că avem baia la mijloc, spuse Lucie.

Jessica se duse la chiuvetă şi se spălă pe mâini. Apoi, îl îndemnă pe Daniel să facă la fel, înainte de masă.

Copiii o conduseră pe Lucie în sufragerie, unde-i aştepta domnul Barron, puţin impacientat.

- Sper că nu i-ai lăsat să te toace cu vorbăria.

- N-a fost cazul, zâmbi Lucie. M-au ajutat să mă familiarizez cu locul. O femeie matură aduse mâncarea, iar Lucie presupuse că era noua
menajeră. Hallam nu-şi făcu apariţia, iar când Jessica îi remarcă absenţa, Joel Barron le spuse că obişnuia să sară peste mese când lucra, înlocuindu-le cu o sticlă de vin.

- Dar azi nu lucrează, insistă Jessica. S-a dus în port.

- De unde ştii că nu s-a întors? întrebă Joel, privind-o insistent.

- Păi, a plecat puţin înainte de venirea voastră. Zicea că n-are de gând să facă parte din ... comitetul de primire - orice ar însemna asta.

- N-ar trebui să bârfeşti, Jesica, îi făcu observaţie unchiul, iar fetiţa roşi.

Dorind să abată discuția, Lucie se grăbi să pună o întrebare despre port.

- Este situat la vreo jumătate de milă de aici, răspunse Joel. Este un port micuț, pescăresc, dar ne este foarte folositor. Unul dintre pescari ne aprovizionează cu peste proaspăt si, în timpul liber, se ocupă de grădină.

- Adică, Alberto, interveni Jessica, care-si revenise deja. E simpatic, dar vorbeşte o spaniolă ciudată.

- E un dialect îngrozitor, explică Joel râzând. Nu-l înțeleg întotdeauna, dar are grijă şi de barca noastră.

- Ah, aveți o ambarcațiune? Cât este de mare? Pusese întrebarea de dragul discuției, nu fiindcă s-ar fi priceput.

- E o şalupă cu motor şi cabină. Este proprietate comună, a lui Hallam şi a mea. Dar intenționăm să ne luăm un iaht.

- Când ne purtăm bine, se izmeni Jessica, avem voie să ne plimbăm cu barca.

- înțeleg, e un fel de recompensă specială.

- Păi, mereu suntem avertizați, replică fata. „Nu face asta, nu face aia!" Aşa că trebuie să fim foarte cuminți.

- Doamne fereşte! exclamă Joel. Rar se întâmplă să treacă o zi fără să fim obligați să-i scoatem la o raită prin golf. O amenință cu degetul pe Jessica. Fii atentă, domnişoară, data viitoare s-ar putea să rămâi acasă.

Jessica zâmbi dezarmant, dar tăcu. De la vârsta asta fragedă, pricepuse deja că există ocazii când nu-i indicat să profiți de privilegiul femenin al ultimului cuvânt.

După-amiază, Lucie rămase singură în cameră. Copiii fuseseră trimişi să stea în pat, fie că dormeau sau nu. Joel se retrăsese în atelier şi señora Matana, menajera, se bucura de o meritată siestă, după o dimineață de gătit şi muncit prin casă.

Deocamdată, Lucie era încântată de primire, cu excepția motivului absenței lui Hallam Dayne de la masă. Dacă Jessica nu prea pricepuse expresia, Lucie ştia exact ce voise să spună el cu „comitetul de primire".

îşi spuse că trebuia să fie foarte grijulie cu domnul Dayne, întrucât el era proprietarul vilei.

La cină, totuşi, neliniştile ei se risipiră. Domnul Dayne o salută cât se poate de amical, scuzându-se pentru absența din timpul zilei.

- Am ieşit cu barca, explică el. In ultima vreme a avut unele defecțiuni, aşa că i-am făcut o probă.

Lucie observă expresia de surpriză apărută pe figura lui Joel şi pricepu că el nu

ştiuse nimic.

- Trebuie s-o scoatem la plimbare şi pe domnişoara Durrant, cândva, dacă nu cumva îi este frică, sau suferă de rău de mare.

- Imi plac bărcile, dar n-am ieşit niciodată pe mare agitată, replică ea.

- Pe aici, rar avem parte de valuri, o asigură Joel. Uneori, mai vin furtuni, sau vânturi puternice, dar per total marea este calmă.

- Un lucru putem face, interveni Hallam, zâmbind. Să renunţăm la formalism, la „domnişoara Durrant" şi „domnul Barron". Sper că nu te superi dacă am să-ţi spun Lucie?

- Nici vorbă. In gând, deja trecuse la numele lor de botez, iar pe viitor ar fi fost greu de evitat un eventual familiarism ofensator.

A doua zi, copiii o escortară până la sătucul Molino del Torre. Văzu portul, un mic chei, lângă care se legănau leneşe câteva bărci pescăreşti.

- Iată şi barca noastră! arătă Daniel. Vino s-o vezi. O trase de mână de-a lungul cheiului denivelat. Lucie privi în jos la şalupa acoperită cu o husă.

- Frumoasă barcă, aprecie ea. Cum se numeşte?

- La Sirena, răspunse Jessica. Are numele ăsta fiindcă aparţine casei noastre, Villa Sirena.

Daniel se apleca riscant peste marginea cheiului.

- Fii atent, Daniel! Lucie făcu un pas spre el şi îl prinse de mână. Ai să cazi în apă!

- A păţit-o de câteva ori, comentă Jessica. Mereu trebuie să-l pescuiască cineva.

- Ştii să înoţi? îl întrebă ea.

- Aproape! răspunse el indignat. Adică, nu prea.

- Incearcă să plutească, dar se duce la fund. E prea gras! spuse Jessica, făcând o grimasă.

- Va trebui să te învăţăm, sugeră Lucie.

- Ştii să înoţi, să te scufunzi şi să schiezi pe apă? se interesă Jessica.

- Nu chiar aşa. Inot destul de bine, dar nu mă prea pricep la scufundat şi n-am încercat niciodată să fac schi nautic.

- Să-l vezi pe unchiul Hallam. E grozav. Se ţine pe schiuri cu o singură mână.

Impreună, explorară şi restul sătucului, precum şi hanul, în faţa căruia existau câteva mese.

- Aici stă Alberto, spuse Jesica, arătându-i o căsuţă albă, pe ai cărei pereţi erau întinse la uscat nişte plase de pescuit portocalii.

Trecură mai multe zile. Lucie se simţea de parcă ar fi făcut parte dintre turiştii veniţi să-şi petreacă iarna în insule. Venise în octombrie, aşa că prinsese întreg sezonul. Acum, în noiembrie, începu să se întrebe cum ar fi putut să rezolve comenzile primite, astfel încât să nu piardă vânzările de Crăciun..

- Aveam intenţia să accept cât mai multe comenzi, i se destăinui ea lui Joel. Apoi m-aş fi dus acasă să le execut şi aş fi revenit să le aduc. Şi tot aşa.

- Navetă! Ei bine, ţi-am mai spus că eşti binevenită să lucrezi în atelierul meu.

- Ştiu, dar nu vreau să deranjez şi - afară de asta - n-am scule şi nici materie primă.

- Hm. Joel căzu pe gânduri. Ţi-aş putea furniza şi scule şi materialele necesare. De fapt, vrei să spui că preferi să lucrezi singură.

- Nu-s decât o novice, declară ea, roşind, şi comit multe greşeli. Aş putea lucra în dormitor. Astfel, nu ţi-aş mai sta în cale.

El o privi cu atenţie, provocându-i o accelerare a pulsului.

- Cum vrei, spuse dintr-o dată şi se îndepărtă pe alee.

Lucie se supără pe propria reacţie. Joel voise s-o ajute, iar ea respinsese oferta. Urcă în dormitor şi căută un colţişor unde să-şi amenajeze un spaţiu de lucru. Loc era suficient. N-avea nevoie decât de o măsuţă. In minte îi stăruia o avertizare de pericol. Se simţea atrasă de Joel şi îi respecta arta; o tratase cu bunătate şi generozitate, dar ea ştia că nu are voie să spere la o relaţie mai intimă.

Dincolo de orice posibilă reprocitate a sentimentelor din partea lui, nu era încă pregătită pentru o legătură mai profundă. Ultima experienţă în domeniu îi tăiase cheful de-a mai încerca. Nici măcar domnul Thornton n-avusese habar că ea avea şi alte motive să părăsească Anglia. Incerca să dea uitării acele momente neplăcute, trădarea pe care o suferise. Una din colegele de apartement ghicise, dar Lucie se mulţumise să zâmbească şi nu-i dăduse detalii.

- Unchiul Joel ne scoate la plimbare cu barca, o informă Jessica, a doua zi.

- Foarte bine. Dimineaţă sau după-amiază?

- După ce ne facem siesta. Dimineaţa nu poate, fiindcă lucrează în şopron. Ochii fetiţei se lărgiră într-un acces de groază simulată. Ooh! N-avem voie să-l deranjăm acolo.

- In şopron? Probabil că acolo-i atelierul.

- Da, ştiu. Ciocăneşte toată ziua, chicoti Jessica. Stăm afară şi râdem, dar fără să ne audă.

- Foarte bine, râse Lucie. Dacă v-ar auzi, ar putea strica lucrarea. La ce oră plecaţi?

- Pe la patru, cred. Să fii pregătită.

- De ce? Sunt invitată?

- Bineînţeles. Mi-a atras atenţia să nu uit s-o anunţ pe Lucie. Acum nu-ţi mai spune „domnişoara Durrant", nu-i aşa?

- Păi, nu. Dar şi voi faceţi la fel.

- „Domnişoara Durrant" suna ca o profesoară fioroasă.

Cuvântul „profesoară" îi aminti că nu făcuse încă nimic pentru educaţia celor mici. La început, declarase că nu voia să fie considerată guvernantă. Intre timp, ajunsese la concluzia că o oră de învăţătură pe zi n-avea cum să le strice. Totuşi, nu putea să instituie noul program fără aprobarea lui Joel. Subiectul trebuia atacat cu multă diplomaţie.

La prânz, Hallam îşi făcu apariţia, dar nu şi Joel.

- Lucrează, explică Hallam. Se pare că cei doi pici au insistat să iasă cu barca după-amiază, aşa că sărmanul unchi este nevoit să sară peste prânz.

Jessica îl privi cu candoare ultragiată.

- Señora Matana i-a dus mâncarea la şopron. Am văzut-o. Era si o sticlă de vin.

- Nimic nu se poate întâmpla pe aici fără ştirea ta. Eşti născută să devii spion.

- Spion? întrebă Daniel. Cine e spion? îmi plac poveştile cu spioni.

Lucie îi rugă să lase spionajul şi să-şi termine masa.

Mai târziu, aşezată pe un şezlong din grădină, citea o carte împrumutată de la Joel. Din când în când, auzea zgomotele venite din atelier şi zâmbea, amintindu-şi de spusele Jessicăi. Probabil că aţipise şi se trezi cu Hallam alături.

- Iartă-mă că te-am deranjat, îşi ceru el scuze.

- Nu dormeam, susţinu ea, în ciuda expresiei de neîncredere de pe chipul lui.

- Chiar te interesează prelucrarea argintului?

întrebarea o surprinse. Se ridică şi răspunse:

- Bineînţeles! De ce întrebi?

El zâmbi leneş, dar ea nu-i urmări gura ci ochii, duri ca niştre pietre preţioase.

- Ah, fetele obişnuiesc să adopte o meserie doar fiindcă sunt interesate de rezultatul final. Nu le prea interesează procesele intermediare.

- Crezi că m-am apucat de făcut bijuterii doar fiindcă îmi place să le port?

- Ei bine, îşi aprinse el o ţigară, e posibil să fi ales convinsă fiind că ai talent şi cu

ideea că sunt mai puţini concurenţi, dar puteai la fel de bine să te apuci de design vestimentar sau de gazetărie.

- Nu înţeleg, spuse ea scuturându-şi pletele. Am vrut să realizez piese de argint Uneori, folosesc şi monturi de pietre preţioase şi îmi face plăcere tot procesul de producţie. Nu doar rezultatul final.

- înseamnă că te deosebeşti puţin de majoritatea femeilor.

Avea senzaţia că încerca s-o ademenească, dar nu-i pricepea scopul.

- Ca pictor, sunt sigură că nu te interesează doar tabloul terminat. Probabil că-ţi place să aplici straturile de vopsea, să vezi cum încep să se materializeze ideile.

- Desigur. Dar am douăzeci şi şase de ani şi, de la şaisprezece, nu fac nimic altceva. Asta este viaţa mea - şi la fel stau lucrurile şi cu Joel.

- Şi după tine, sunt o simplă diletantă, care-şi pierde vremea până ... Se opri brusc.

- Până la măritiş, voiai să spui, râse el încetişor.

- Din preocupările mele actuale nu face parte şi căsătoria, declară ea cu răceală.

- Oare! murmură el. Dar nu te considera ofensată. Joel şi cu mine obişnuim să vorbim deschis şi sper că vei face la fel.

- Poate că am învăţat să-mi ţin gura - de obicei, adăugă ea, amintindu-şi de ieşirea pe care tocmai o avusese.

- Şi nu te simţi jignită? Tonul lui potolit lăsa să se înţeleagă că, de fapt, nici nu conta.

- Nu, sigur că nu, îl asigură ea.

- In cazul ăsta, n-ai vrea să-mi vizitezi atelierul? N-o să-ţi arăt tot ce am lucrat şi nici pânzele neterminate.

Lucie se uită la ceas. Era patru fără zece.

- Ei bine ... acum?

- Da. De ce nu?

- Poate o putem lăsa pe altă dată. Am promis să-i însoţesc pe copii în plimbarea cu barca.

Expresia feţei lui se schimbă imediat. Acum reflecta o surpriză batjocoritoare.

- Ah, nu-mi dădusem seama - atunci trebuie să mergi, fără discuţie. Joel nu lansează invitaţii cu uşurinţă. Sper că nu te-am reţinut. Du-te şi distrează-te.

Porni spre vilă, lăsând-o profund încurcată, neştiind cât de mult îl ofensase. Regreta că-i refuzase invitaţia, mai ales că toată lumea o avertizase să nu intre în

atelierul lui.

Aparent, nici el nu era prea darnic cu asemenea favoruri.

Cu toate astea, Lucie avea senzaţia neplăcută că îi ştiuse programul. Ii făcuse propunerea doar ca s-o pună în faţa unei dileme. Poate că nu voise decât s-o întârzie, în aşa fel încât Joel să se enerveze că a fost lăsat să aştepte.

Nu mai era timp de analizat lucrurile. Se grăbi să urce, sperând să nu dea ochii cu Hallam, şi îmbrăcă într-o pereche de pantaloni de pânză şi un pulover.

Jesica şi Daniel ieşiseră deja pe verandă, nerăbdători.

- Imi place cum îţi stă, comentă admirativ Jessica.

- O ţinută nu numai frumoasă, dar şi potrivită ocaziei, aprecie Joel, alăturându-li-se. Haideţi. Inainte, gaşca veselă!

Plecară pe plajă, evitând îngrămădirile de cactuşi. Spre dreapta, se vedea drumul, mărginit de câţiva palmieri, iar mai departe, un vârf aparţinând catenei muntoase centrale. Forma curioasă a acestui pisc îi mai atrăsese atenţia. Versanţii erau scobiţi de parcă o ghiară uriaşă s-ar fi jucat acolo pe vremea când roca fierbinte era încă maleabilă.

- Are origine vulcanică? îl întrebă pe Joel, care mergea alături.

- Este vulcanic la origine şi a fost remodelat de mai multe erupţii, dar şanţurile alea sunt datorate eroziunii. Peisajul a fost modificat de vânt şi de ploi.

O luară pe poteca ce cobora până la malul mării, şi traversară promontoriul care adăpostea portul şi sătucul Molino de la Torre.

După ce Joel verifică nivelul uleiului şi al motorinei, pasagerii se urcară la bord şi porniră spre larg.

Părul şaten al Luciei flutura în vânt, aşa că îl legă cu o eşarfă. La ieşirea din port, barca se clătină câteva clipe, sub influenţa valurilor laterale. Jessica şi Daniel erau în culmea încântării, dar Lucie se întrebă dacă nu greşise mâncând prea mult. Dar după ce schimbară direcţia, La Sirena reveni la o înaintare lină, despicând valurile fără efort, iar Lucie uită de teama de a nu se face de râs.

- Am putea merge la Corvario, dacă vrei, propuse Joel.

- Da, da, vă rog! insistă Jessica.

- Tu, domnişoară, ai să aştepţi să fii întrebată, o admonestă Joel. Ce părere ai, Lucie?

- Da, mi-ar plăcea, dacă-ţi convine. Nu-i prea departe?

- Nu. Uneori, prefer să merg acolo cu barca, în loc să iau maşina. Execută o

întoarcere cu aproape o sută optzeci de grade, apoi începu să-i arate Luciei locurile interesante de pe coastă.

- Uite vila noastră! strigă Jessica.

Peste câteva clipe, Joel îi indică o altă vilă, cocoțată pe faleza stâncoasă.

- Şi acolo stă Rosanna. Casa părea în pericol să alunece în mare.

De când venise la vila Sirena, Rosanna nu mai trecuse pe acolo - cel puțin nu în prezența Luciei. Se întrebă dacă spaniola obişnuia să-i viziteze, sau prefera atmosfera mai trepidantă a oraşului.

Se apropiau de port, aşa că Joel reduse viteza şi manevră spre un loc liber de acostare.

- Precis o să vreți înghețată, le spuse el copiilor, ajutându-i să urce pe chei.

- Da, te rugăm, veni la unison răspunsul.

Ii conduse la o cafenea de pe chei şi comandă înghețate pentru cei mici şi cafele pentru Lucie şi pentru el.

- Dacă tot am ajuns aici, aş putea să dau o raită pe la magazinul de la care mă aprovizionez cu materie primă. Vrei să ai grijă de Jessica şi de Daniel până mă întorc?

- Desigur, răspunse Lucie. Mi-ar plăcea să văd şi această parte a oraşului. Până acum, n-am mai ajuns în port.

- N-am să lipsesc mai mult de jumătate de oră, aşa că nu te îndepărta prea mult. Ne întâlnim la barcă.

Il urmări cum traversa piața. Inalt, cu umeri largi, arăta ca un bărbat care ştie exact încotro se îndreaptă şi ce are de făcut.

Işi zise că dacă l-ar fi văzut apropiindu-se, senzația ar fi fost mult mai intensă. Dar îşi înfrână imaginația. Nu ştia destule despre el - de exemplu, dacă fusese căsătorit vreodată.

Jessica şi Daniel cunoşteau împrejurimile în amănunt şi se arătară gata să-i arate locurile şi oamenii.

- Bătrânul de colo doarme toată ziua, spuse Jessica, indicându-i un pescar în vârstă care moțăia cu capul pe o grămadă de plase.

- Probabil că pescuieşte toată noaptea, iar ziua e obosit.

- Ah, nu, o contrazise Jessica. Noaptea, stropeşte străzile cu un furtun.

- Şi în cazul ăsta are dreptul să se simtă obosit peste zi. Oricum, de unde ştii ce face noaptea?

- L-am întrebat.

- Probabil într-unul din rarele momente când e treaz?

- Dacă nu mă crezi, hai să vorbim cu el. Il cheamă Juan.

- Nu, nu-l deranja. Sigur că te cred, se grăbi ea să adauge.

Daniel rămăsese cu gura căscată în fața unui bărbat care vindea mici figurine de lemn, reprezentând animale. Intinse degetul spre un căluț gri, iar Lucie întrebă cât costa. Ii dădu omului cele câteva pesetas şi-l făcu fericit pe Daniel.

- Nu-i frumos să ceri lucruri, Daniel, îl dojeni soră-sa. Apoi se întoarse spre Lucie cu aerul ei adult, atât de precoce la o fetiță de nouă ani. Nu-i mai face pe plac, Lucie, sau ai să rămâi fără bani. Oricum, cred că ai plătit prea mult. Unchiul Joel spune că niciodată nu trebuie să dai mai mult de jumătate din cât cer vânzătorii.

- Nu mă prea pricep să mă târguiesc, admise Lucie.

După ce află toate ciudățeniile cheiului şi aleilor, despre cele două hanuri rivale şi despre diferitele ambarcații ancorate, Lucie îşi spuse că era vremea să se întoarcă la barcă.

- Doamne! Unchiul Joel ne-o fi aşteptând! A trecut un ceas de când a plecat.

Se grăbiră să ajungă la locul de acostare, doar ca să constate că Joel nu apăruse încă. Veni după câteva minute.

- Scuzați-mă că v-am făcut să aşteptați. Am fost reținut la prăvălie mai mult decât credeam şi m-am întâlnit cu ...

- Abia am ajuns şi noi, recunoscu Daniel. N-am aşteptat deloc.

- Adevărat, întări Lucie.

- Bine. Se urcă la bord şi-i ajută şi pe ei. Intoarse barca şi abia apoi îşi reluă ideea. M-am întâlnit cu Rosanna. Iți aduci aminte - domnişoara del Rey. Lucie aprobă din cap. Ne-a invitat la cină, mâine seară.

Lucie crezu că invitația se referea la el şi la Hallam şi nu se mai gândi la problemă până a doua zi, când Joel îi spuse:

- Crezi că cei mici se vor descurca? Ne vom întoarce târziu.

- Nici o problemă. Am să fiu aici.

- Ba nu, credeam că ai înțeles că ai fost inclusă în invitația Rosannei.

- Nu.

- Păi, ai face bine să vii cu noi, fiindcă altfel s-ar simți jignită. Să fii gata pe la opt.

- Nu-mi place să-i las singuri pe copii.

- Atunci roag-o pe doamna Matana să rămână cu ei până ne întoarcem. Promite-

i nişte bani în plus.

Señora Matana locuia în sat şi venea zilnic să gătească şi să facă ordine. De obicei, se întorcea acasă după masa de seară. Lucie se îndoia că va accepta să stea mai mult, neanunțată din vreme.

Femeia corpolentă tocmai prepara cina. într-o spaniolă greoaie, Lucie îi explică situația.

- Până la ce oră? vru ea să ştie.

- Nu sunt sigură. Nu foarte târziu. Poate până pe la unsprezece. Era conştientă că probabil spusese un neadevăr, fiindcă aflase că obiceiul spaniol era ca cina să înceapă târziu, iar distracția să se prelungească mult după miezul nopții.

Doamna Matana fu de acord.

- Domnul Barron sau domnul Dayne o să te ducă acasă cu maşina, adăugă Lucie, sperând ca măcar promisiunea asta să se adeverească.

- Si, Si, señorita. Poate puteți trimite un mesaj la mine acasă, ca să ştie.

- Desigur. Spune-mi adresa.

- Calle Verde, numărul opt. O să vă spună fetița cum se ajunge acolo.

Dar Jessica declară:

- N-ai cum s-o găseşti, până nu vei cunoaşte mai bine satul. Este o străduță. Vrei să vin cu tine?

- Bună idee, fu Lucie de acord.

- Mai bine îl luăm şi pe Daniel. Dacă nu-s aici să am grijă de el, aproape sigur va face vreo boroboață.

Pe când cei trei apucau pe scurtătură, printre coline, Lucie se întrebă dacă nu cumva atitudinea proteguitoare a Jessicăi tindea să sufoce personalitatea băiatului. Adoptase ceva din comportamentul celor două mătuşi bătrâne, de care-i scăpase Joel. Cei doi aveau nevoie de prieteni de aceeaşi vârstă.

Fără ajutorul Jessicăi, Lucie n-ar fi descoperit niciodată căsuța. Calle Verde nu era decât o alee îngustă şi înclinată, printre două case.

- Parcă ar fi o gaură în zid, nu-i aşa? spuse Jessica.

Pe la jumătatea aleii, un pasaj se deschidea spre dreapta, iar numărul opt era înghesuit într-un colț. O fetiță de cinci-şase ani răspunse la uşă, iar Lucie se pregătea să transmită mesajul, când Jessica întrebă în spaniolă:

- Mama ta este acasă? Spune-i să vină.

Peste câteva clipe, la uşă veni o femeie tânără.

- Doamna Matana - începu Lucie, dar asta o alarmă pe femeie, care se gândi imediat la vreun accident suferit de mama ei. După câteva minute de explicații, situația se clarifică.

Ajunsă la o distanță de unde nu mai putea fi auzită, Lucie își permise un oftat de ușurare.

- Văd că o să fiu obligată să învăț limba. Tu cum ai reușit, Jessica?

- Mai discut cu Alberto, când lucrează în grădină, iar uneori unchiul Joel îmi vorbește în spaniolă, ca să învăț. Spune că este grozav dacă înveți două limbi până crești mare.

- Intr-adevăr. Trebuie să mă ajuți, Jessica. Deocamdată, nu știu decât câteva cuvinte.

Când ajunseră acasă, Jessica își manifestă curiozitatea cu privire la invitația primită de Lucie.

- Rosanna - adică domnișoara del Rey; n-avem voie să-i spunem pe nume - probabil că te place, Lucie.

- Nu ne-am întâlnit decât o singură dată, așa că n-are cum să-și fi format o părere.

- De noi, nu-i place. Spune că suntem un handicap. Ce înseamnă asta?

- Un dezavantaj.

- Da, într-adevăr. Zice că unchiul Joel n-ar fi trebuit să ne ia.

- Cred că el e cel mai în măsură să aprecieze, declară diplomatic Lucie. Acum, trebuie să mă pregătesc. Nu voia să încurajeze bârfa pe seama Rosannei, sau a celor doi bărbați.

- O să-mi arăți rochia, înainte de plecare?

- Desigur.

Garderoba ei pentru ocazii era foarte restrânsă. Venise în Canare fără să se gândească la evenimente mondene. Avea o singură fustă lungă de seară, cu un imprimeu în nuanțe subtile de purpuriu și mov, cu o centură lată, o bluză cu mâneci lungi și butoni, de culoarea lavandei. Le luase cu ea doar fiindcă erau realizate dintr-un material subțire și purtau semnătura unui faimos designer.

Părul castaniu îi ajungea până la umeri și se ondula spre vârfuri. Fu extrem de grijulie cu fardurile, apelând doar la o ușoară umbră pe pleoape și la o nuanță deschisă de ruj. In cele din urmă, completă pregătirile cu un parfum nu prea scump, cumpărat din Las Palmas.

- O, ce frumos miroşi, comentă Daniel, în vreme ce Lucie se lăsa admirată de cei mici.

- Frumoasă ţinută, remarcă Jessica, studiind-o de sus până jos. Când am să pot purta şi eu o astfel de fustă?

- Peste câţiva ani, răspunse Lucie, sărutând-o. Nu-ţi dori să te maturizezi prea devreme.

Când se alătură bărbaţilor, lângă maşină, fu bucuroasă că purta cea mai bună ţinută. Amândoi aveau papion şi smoching. Evident, cina la Rosanna constituia un eveniment.

Citi aprobare în ochii lui Joel şi se simţi mulţumită.

Hallam o privi rece şi spuse:

- Ai face bine să stai în spate. N-aş vrea ca fusta aia să se încurce în schimbătorul de viteze. Apoi se urcă la volan. Joel îi deschise portiera şi fu cât pe ce s-o urmeze, dar se răzgândi şi se aşeză lângă Hallam.

Lucie prinse în retrovizor un zâmbet trecător al lui Hallam. Apoi trăsăturile lui reveniră la normal şi plecară.

După scurtă vreme, o luară la dreapta pe un drum în serpentine, ceva mai larg decât o potecă.

- De obicei, nu mergem cu maşina, îi explică Joel, întorcându-se spre ea. Există o potecă de pe plajă, dar e destul de abruptă, nepotrivită pentru ţinuta de seară.

Imediat ce fură întâmpinaţi în holul spaţios al vilei, Lucie înţelese că ea nu fusese de fapt invitată. Ochii negri ai focoasei spaniole trădară realitatea, cu toate că Rosanna îşi reveni rapid şi o primi cu efuziune uşor exagerată.

Tot curajul Luciei se topi. Oare să fi înţeles greşit Joel, sau o făcuse deliberat, din cine ştie ce motive personale?

Mama Rosannei, señora del Rey, era replica mai vârstnică a fiicei. Avea părul negru, fără nici un fir alb, era ceva mai împlinită, iar trăsăturile păreau mai mature. Avea aceeaşi privire sclipitoare şi de efect.

La aperitiv, Lucie fu invitată să stea lângă doamna del Rey, care vorbea o engleză decentă, chiar dacă nu la fel de fluent ca fiică-sa.

- Eşti aici - cât de mult? întrebă ea.

- Doar de vreo două săptămâni.

- Nu, vreau să spun - până când? Cât mai stai?

Lucie pricepu că femeia nu era la curent cu noua ei situaţie.

- Fără termen - adică pentru mai multă vreme. Toată iarna, probabil. Poate că la vară am să mă întorc acasă.

Doamna făcu semn că înţelegea, chiar dacă nu aproba.

- Ai un cămin în Anglia? Mamă, tată?

Lucie îi explică pe scurt situaţia de acasă, precum şi faptul că venise în Ventura să lucreze, pe lângă poziţia de guvernantă pe care o acceptase.

- Ah, Joel are asistent?

- O, nu, sunt departe de măiestria lui. M-am specializat în piese mai puţin importante, în bijuterii.

Ochii doamnei se înviorară.

- Asta înseamnă că ai mulţi bani. Bijuteriile sunt foarte preţuite.

- Nu încă, replică Lucie. Mai am multe de învăţat şi creaţiile mele nu-s aşa de scumpe.

Rosanna dădu semnul mutării în sufragerie, unde cinci tacâmuri fuseseră aranjate în jurul mesei rotunde. Lucie stătea între doamna del Rey şi Hallam, în vreme ce Rossanna se aşezase strategic între cei doi bărbaţi.

Din când în când, Hallam îi adresa câte o remarcă, dar în general conversaţia era monopolizată de Rosanna. Lucie se întrebă dacă nu cumva vreunul dintre bărbaţi era îndrăgostit de Rosanna. Sau poate amândoi?

Doamna del Rey o supuse unui interogatoriu privind gospodăria lui Joel şi din când în când apelă chiar la el, pentru lămuriri în limba spaniolă.

Luciei i se păru că masa nu se mai termina, având în continuare senzaţia că nu fusese invitată. Totuşi, spre sfârşitul serii, începu să întrevadă şi altă posibilitate.

Trecuseră toţi în salon. Ferestrele largi dădeau spre ocean. După un timp, Rosanna ieşise pe terasa îngustă, terminată cu o balustradă de beton, cerându-i lui Joel s-o însoţească.

Hallam şi doamna del Rey jucau cărţi, tachinându-se reciproc, mai ales în spaniolă. Lucie rămase singură o vreme, simţindu-se străină. Brusc, Hallam se întoarse spre ea.

- Lucie, nu trebuie să pari atât de tristă, deşi te-am cam neglijat. Vino să vorbeşti cu noi.

Se ridicase s-o conducă şi-i cuprinse mijlocul cu un braţ. Chiar în clipa aceea, Joel

revenea în încăpere, împreună cu Rosanna. Lucie simţi că roşeşte. Gesturile libertine ale lui Hallam puteau să n-aibă nici o semnificaţie, dar nu voia ca Joel să-şi imagineze că s-ar fi pretat la un asemenea flirt.

în clipa aceea, întrevăzu adevăratul scop al întregii seri. Fusese invitată ca să fie evaluată. Cele două del Rey doreau să afle mai multe lucruri despre ea şi dacă şederea ei împreună cu Hallam şi Joel reprezenta vreun pericol.

Probabil că interpretase greşit surpriza iniţială a Rosannei, din cauză că nu se cunoşteau suficient.

Era mult trecut de miezul nopţii când părăsiră reşedinţa del Rey. Lucie spera că señora Matana n-avea să fie prea supărată din cauza orei târzii.

Joel conducea, iar Hallam se aşezase pe bancheta din spate, lângă Lucie. Ajunşi acasă, el coborî primul, aruncând peste umăr:

- Ii spun femeii că am venit şi o conduci până la Molino.

Doamna Matana dormea profund pe un scaun de la bucătărie. Hallam o trezi şi o conduse până la maşină.

- Gracias, murmură Lucie. Muchas gracias. Când Hallam se întoarse, Lucie se afla la piciorul scării.

- Noapte bună, îi ură ea. El o ajunse din urmă şi-şi petrecu iar braţul în jurul taliei ei. Lucie încercă să scape urcând mai repede. In faţa uşii, se trase într-o parte.

- Trebuie să văd ce fac cei mici.

- El o prinse de umăr şi o sărută pe tâmplă.

- Ai fost încântătoare astă seară, Lucie.

- Iţi mulţumesc, şopti ea şi se grăbi să intre în dormitorul copiilor, închizând uşa în urmă.

Jessica se foi la zgomotul făcut de uşă.

- Nu-i nimic, şopti Lucie, aprinzând lumina. Dar fetiţa se întoarse pe partea cealaltă şi adormi imediat.

Lucie aşteptă. Dacă o lua prin baia comună, n-ar mai fi fost obligată să iasă pe hol. Nu voia să se întâlnească iar cu Hallam. Spre norocul ei, uşile nu fuseseră zăvorâte.

Se aşeză pe pat, cu privirea pierdută în gol. Atitudinea lui Hallam o nedumerea. Până acum, fusese aproape făţiş împotriva ideilor ei, considerând-o în căutarea unei

partide potrivite. Şi totuşi, astă-seară, în două rânduri, se arătase atras de ea ca femeie. De ce? Oare fiindcă o văzuse pentru prima oară gătită? Işi studie în oglindă fusta lungă şi bluza cam frivolă.

Se ridică şi începu să se dezbrace. Poate că deducea prea mult dintr-o simplă atingere şi un sărut de noapte bună, pe obraz. Işi aminti că Hallam era pictor - şi prin urmare, sensibil la aspecul exterior.

Peste câteva minute, auzi motorul maşinii. Joel se întorsese. Pieptănându-se şi privindu-se în oglindă, fu obligată să admită că ar fi preferat ca avansurile să fi venit din partea lui.

Capitolul 3

De când locuia la vila Sirena, Lucie găsea că serile erau cele mai puţin plăcute părţi ale zilei.

După cină, când copiii erau trimişi la culcare, bărbaţii rămâneau în salon, cu ferestrele deschise spre terasă, iar Lucie avea senzaţia că este în plus, că deranjează. Se îndoia că Joel şi Hallam puteau vorbi la fel de liber în prezenţa ei. Din când în când, unul din ei se ducea în sat sau la Corvario, probabil ca să-şi viziteze prietenii, numai că situaţia nu se ameliora cu nimic. Nu se simţea în largul ei, indiferent cine rămânea acasă, deşi din motive diferite.

In partea cealaltă a casei, exista un alt salon, aparent nu prea folosit. Ezita să se izoleze acolo, aşa că adesea singura ieşire era să se retragă în cameră, să citească.

Acum, în seara ulterioară vizitei la reşedinţa del Rey, disconfortul părea să se fi accentuat. Privirile lui Hallam, ironice, provocatoare, o făceau să se uite în altă parte.

Cufundată în propriile gânduri, fu brusc trezită la realitate de vocea lui Joel.

- Lucie! Ai auzit?

- Imi pare rău, Joel, tresări ea. Mă gândeam la altceva.

- In mod vizibil, era pierdută în lumea minunată a viselor, murmură Hallam.

- Lucie ... începu iar Joel, dar se opri.

- Da?

- S-ar părea că am încălcat - adică eu şi Hallam - convenienţele locale. Doamna del Rey şi Rosanna ne-au atras atenţia că nu se cuvine să stăm sub acelaşi acoperiş cu o tânără compatrioată.

- Adică, vreţi să plec? se alarmă Lucie.

- In nici un caz, replică Joel grăbit. Era vorba doar ...

- Ceea ce vrea să spună, interveni Hallam, este că, în ochii localnicilor, n-ar trebui să dormi aici fără o însoţitoare care să te protejeze de cei doi bărbaţi periculoşi.

- Ah, nu mi-a trecut prin minte.

- S-ar părea că am devenit subiectul favorit de bârfă al satului, continuă Hallam.

- Dar Bernarda nu-şi petrecea nopţile tot aici? îşi aminti ea de tânăta care tocmai plecase.

- Ba da, răspunse Joel, dar nimeni n-a obiectat, nici chiar Bernarda.

- Evident, satul n-o considera pe Bernarda în pericol din cauza noastră, comentă Hallam, râzând. Nu se putea spune că ar fi fost vreo frumuseţe răpitoare.

Lucie pricepu aluzia, deşi n-o interesau complimentele făcute de Hallam.

- Şi ce pot să fac? întebă ea. Era vremea să vorbească deschis. Intrucât cei doi nu se grăbiră să răspundă, Lucie continuă: aş putea să găsesc o cameră cu chirie în sat şi să mă duc acolo seara. Dar cum rămâne cu cei mici? Ar sta singuri, dacă ieşiţi amândoi în oraş.

- Ah, nu ne gândiserăm la o soluţie atât de drastică, spuse Joel. Nu, Hallam a avut o idee care s-ar putea să funcţioneze.

Ea îşi întoarse privirea spre pictor, deja circumspectă.

- Am o verişoară, începu Hallam. Are o vârstă potrivită şi e văduvă. Trăieşte într-un cămin, lângă Nottingham. Oricum voiam s-o invit pe Georgiana pentru o vacanţă prelungită de Crăciun. I-am şi spus, când am fost ultima dată la Londra. Probabil că ar fi încântată să vină mai devreme şi să stea mai mult. S-ar putea să fie doar o măsură temporară, dar ai să vezi, Lucie, cum vă înţelegeţi.

Avantajele îi deveniră imediat clare. Prezenţa verişoarei ar fi desfiinţat regretabilul triunghi care se formase. Mai mult, încă o persoană în casă, ar fi dat ocazia copiilor să se înveţe cu mai multe interacţiuni sociale, iar experienţa unei femei mature ar fi fost nepreţuită în cazul unei eventuale îmbolnăviri.

- Georgiana este o persoană foarte sociabilă, continuă Hallam. A avut o gospodărie proprie, până i-a murit soţul, acum câţiva ani. Te poate suplini foarte bine. Astfel, vei avea timp să şi lucrezi.

Privind spre Joel, constată că figura lui exprima stânjeneală şi încurajare, combinate cu altceva, prea vag pentru a fi definit.

- Până acum, n-ai apucat să lucrezi deloc, argumentă el.

- Va trebui să mă apuc cât de curând, dacă vreau să-mi pot onora comenzile.

- Ei bine? întrebă Hallam. Ce părere ai, Lucie?

- Cred că-i o idee excelentă. Când crezi că ar putea veni?

- Dacă-i telegrafiez imediat, spuse el gânditor, cred că ar putea sosi peste vreo săptămână. S-ar putea să aibă unele treburi de aranjat, să-şi pună la punct paşaportul şi altele asemenea. Oricum, am să încerc s-o conving să se grăbească.

- Abia aştept s-o cunosc, declară Lucie, zâmbind. Sunt convinsă că o să ne înţelegem de minune. Era o profeţie fără temei, dar se afla în casa lui Hallam şi numai el putea să decidă cine va sta acolo.

- Intre timp, spuse el, apropiindu-se, va trebui să-ţi laşi reputaţia pe mâna unui argintar care aproape sigur a emigrat în insule ca să scape de creditori şi a unui pictor

- ei bine, toată lumea ştie de ce-s în stare, cu vieţile dezordonate şi escapadele lor destrăbălate. Se aplecă şi o ciupi de obraz. Apoi i se adresă lui Joel: mă duc în sat.

Lucie observă că Joel îl privea încruntat şi sever. Simţi un fior. Să fi fost un semn de gelozie? Joel se mulţumi să dea din cap şi-i propuse Luciei:

- Parcă voiai să-mi vezi şi restul colecţiei de argintărie.

Fu rândul lui Hallam să-şi privească prietenul cu surprindere. Lucie n-ar fi îndrăznit să interpreteze invitaţia ca pe o replică la atitudinea degajat-afectuoasă a celuilalt, dar Hallam o făcu.

In orice caz, se simţi încântată de favorul pe care i-l făcea Joel. El deschise un dulap şi scoase câteva piese ce stăteau mărturie pentru iscusinţa lui neîntrecută. Mai multe seturi de tacâmuri şi pocale; ceşcuţe de cafea şi sfeşnice; câteva platouri.

Pipăi pocalele cu picior, admirând fineţea mătăsoasă a finisajului interior, precum şi cizelarea motivelor exterioare.

- Iţi dai seama că nu tot ce-i aici a fost făcut de mine. Acesta, de exemplu, este o copie a unui potir roman, datând din timpul regenţei, iar ăsta e un decantor, probabil victorian.

Lucie scăpă o exclamaţie de încântare, datorat atât designului elegant, cât şi ornamentaţiei bogate în argint suflat cu aur şi placărilor cu fildeş şi lapislazuli.

- N-am mai văzut ceva atât de frumos, se entuziasmă ea, înapoind obiectul de teamă să nu-i tremure mâna şi să-l scape.

- Aceste micuţe vaze au fost foarte la modă cu câţiva ani în urmă. Ii întinse un recipient fin, înalt de vreo douăzeci şi cinci de centimetri. Erau cumpărate drept cadouri de nuntă, dar moda s-a schimbat. Acum se caută placări cromate.

- Astea au un uşor stil Lalique, comentă ea.

- Numai un cunoscător şi-ar fi dat seama. Zâmbetul lui apreciativ îi încălzi inima.

- Are un caracter mai puţin înspăimântător ca originalele Lalique. La prima vedere, observi doar frumuseţea liniilor. Insă aproape imediat constaţi că înfăţişează şerpi şi alte bestii devoratoare.

Joel se sprijini de spătar şi începu să râdă.

- Se vede că l-ai studiat! Poate că impresia se datorează vremurilor în care a trăit. La sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, scara de valori se modifica, iar el a realizat o ruptură faţă de tradiţia cam demodată - ornamentaţia şi decoraţiile suprapuse care ascundeau uneori forma obiectului.

Pentru prima oară, compania lui Joel îi făcea plăcere. Aveau un subiect comun de discuţie şi orice stânjeneală dispăruse. Fusese necesară lipsa ironicului Hallam, pentru ca ea şi Joel să descopere senzaţia de armonie, chiar dacă trecătoare.

Cu atât mai mult, fu vexată de faptul că propriile ei vorbe au provocat destrămarea acelei atmosfere.

El tocmai terminase să-i arate colecţia şi scosese un caiet cu schiţe pe care le întocmise de-a lungul timpului.

Stăteau la masă unul lângă celălalt, răsfoind caietul. Incercând să-i arate o schiţă, mâna lui o atinse pe a ei, iar Lucie fu străbătută de un fior inconştient şi se retrase puţin.

Apoi, după ce el închise caietul şi-l puse la loc în dulap, ea se pomeni spunând acele vorbe negândite.

- Iţi mulţumesc, Joel, fiindcă m-ai lăsat să-ţi admir colecţia. Cândva, după ce voi fi acumulat suficientă experienţă, poate că am să-ţi pot arăta şi eu creaţiile proprii. Acum ar fi mai bine să mă retrag în camera mea - dacă Hallam ne găseşte aici fără o doamnă de companie, o să ... Se opri încurcată, înroşindu-se violent.

Joel se întoarse pe călcâie şi se sprijini de dulapul înalt. Ochii albaştri o fixară cu aceeaşi privire ostilă pe care o observase la prima lor întâlnire.

- Hallam? Inţeleg. Părerea lui e importantă pentru tine. Intr-adevăr, ai face mai bine să pleci, Lucie. Noapte bună.

Ii deschise uşa, iar ea ieşi cu fruntea sus, murmurând: noapte bună, Joel. Dar se simţea dezolată.

Ajunsă în camera ei, se lăsă să cadă pe un fotoliu, ruşinată şi umilită. Cum de-i venise să răsplătească bunătatea şi înţelegerea pe care i le arătase cu o asemenea remarcă frivolă, pe care şi o şcolăriţă ar fi ezitat s-o folosească?

Acum avea să credă că imediat ce se afla singură cu un bărbat se purta ca o cochetă. Apoi, îi veni în minte alt aspect. Joel ar fi putut să creadă că se îndrăgostise de pictor. Un adevărat dezastru - deşi, gândindu-se bine, nu era mai mare decât dacă şi-ar fi dat seama de adevăr: că se simţea atrasă chiar de el.

Ce rol avea Rosanna în toate astea? Ii era foarte clar că lui Joel şi lui Hallam le păsa de părerile familiei del Rey. Seara trecută, fusese dusă acolo pentru o inspecţie şi dintr-o dată devenise imperativă prezenţa încă unei femei.

Intr-un fel, se putea simţi flatată. Indată ce Lucie devenise locatar cu statut semipermanent al vilei Sirena, doamna del Rey încercase să impună un aranjament

mai tradițional. Probabil că cele două del Rey voiau să evite orice scandal care ar fi putut afecta reputația oricăruia dintre bărbați. Asta demonstra că nutreau speranța unei viitoare înrudiri. Cu Joel, sau cu Hallam?

Suspină, convinsă că era vorba de Joel. Nici faptul că era considerată o posibilă amenințare pentru planurile lor n-o mai putea scoate din acel abis de nefericire.

A doua zi, își revenise puțin, știind că trebuia să reintre în rutina vieții la vilă. După vreo oră petrecută cu Jessica şi Daniel pe plajă, își spuse că venise vremea să se ocupe şi de bijuterii.

Işi adună toate comenzile şi schițele şi bătu timid la uşa atelierului lui Joel, un şopron aflat la câțiva metri în spatele casei.

- Spuneai că ... aş putea să lucrez aici, spuse ea, ezitant.

- Da, da, desigur. Intră şi închide uşa. N-aş vrea ca toate hârtiile astea să fie răvăşite de vânt. Stătea la birou şi părea să lucreze la un nou desen. Era timpul să lucrezi ceva, continuă el, pe acelaşi ton aspru. Ințelesul era clar: n-o invitase pe insula Ventura doar să țină loc de guvernantă. Voise s-o şi ajute pe plan profesional.

- Intr-adevăr, am fost cam leneşă, recunoscu ea. Dar am să recuperez timpul pierdut.

Discutară despre materialele şi uneltele de care urma să aibă nevoie. Apropierea de el era profund tulburătoare. Figura lui se afla la câțiva centimetri de a ei. Fără îndoială, în locul lui, Hallam n-ar fi ezitat să-i depună o sărutare pe obraz. Dar Joel era altfel şi oricum era deja prins într-o legătură sentimentală.

Totuşi, în vreme ce aduna foițele de argint şi aliaj, firele de diverse grosimi, Lucie îşi dădu seama că nu mai încercase niciodată o senzație atât de puternică, nici măcar în fața celuilalt bărbat din viața ei, cel care pretinsese c-o iubea pentru ca apoi s-o deposedeze de toată aşteptata fericire.

Dar trebuia să se ferească atât de trecut cât şi de viitor. Va trăi în prezent şi se va lăsa pe mâna unui maestru.

- Schițele pentru domnul Thornton sunt aproape gata, declară el.

- Ah, bine. Va fi încântat să le primească.

Până la masa de prânz, se concentră asupra unei brățări, compusă din plăcuțe alungite de argint, purtând fiecare câte un semn zodiacal. Absorbită de lucru, nici nu observă ieşirea lui Joel din atelier. Pe bancul de lucru lăsase un sfeşnic neterminat. Tot acolo, se găsea şi o figurină reprezentând un cal, de asemenea neterminată. Avea vreo douăzeci şi cinci de centimetri lungime, botul ridicat mândru, iar coada fluturând în

vânt.

Oare Joel plecase deranjat de prezenţa ei?

La prânz, nu-şi făcu apariţia, iar Hallam îi dezvălui că plecase la Corvario.

- Ce ai făcut? vru să ştie Jessica.

- O brăţară.

- Pot s-o văd?

- Nu, până n-o termin.

- Imi faci şi mie una?

- Da, dacă vrei, dar nu acum. Am o mulţime de comenzi. Am să creez ceva special pentru tine, mai târziu.

Feţişoara Jessicăi se lumină de plăcere.

- Dar pentru mine? întrebă Daniel.

- Băieţii nu poartă bijuterii, interveni Jessica.

- Ba da. Şi bărbaţii poartă ... lucruri, se încăpăţână Daniel. Unchiul Hallam are o cruce cu lănţişor.

- Ce pici imposibil! izbucni în râs Halam. Cum să păstrezi un secret? Se întoarse spre Daniel, prefăcându-se supărat. Un bărbat nu trebuie să-l dea de gol pe altul. Ţi-ar conveni dacă i-aş spune Luciei toate secretele tale?

- N-am nici un secret.

- Ai puţină răbdare, îl ameninţă Hallam cu un deget. Vei avea destule taine pe care nu vei dori să le afle fetele.

- Problema lui este că nu-i în stare să-şi ţină gura, declară Jessica, utilizând obişnuitul ei stil fermecător de pompos. Eu ...

- Aaa ... ştim că eşti personificarea discreţiei, o întrerupse Hallam. Nu-ţi mai aduci aminte când ... dar nu contează. De astă dată, te iert. Se întoarse spre Lucie. Ai grijă, năzdrăvanii ăştia o să-ţi descopere orice secret şi o să-l spună în gura mare oricui va vrea să asculte.

- Nu sunt gură-spartă, protestă Jessica.

- Eşti, drăguţo, dar n-o ştii încă. Iar ceilalţi se lasă fermecaţi de inocenţa ta copilărească.

In mod evident, copiii îl plăceau pe Hallam la fel de mult ca pe Joel şi se simţeau chiar mai în largul lor cu acesta. Hallam era un „unchi" în plus, dispus să se joace cu ei, care nu simţea responsabilitatea situaţiei de tutore.

După-amiază, în vreme ce Hallam părea să se fi retras în atelier, iar copiii se

duseseră la culcare, Lucie începu să caute o măsuţă pe care s-o poată folosi pentru a lucra în propria cameră.

Cu grijă să nu deranjeze siesta zgomotoasă a doamnei Matana, intră în bucătărie. Nu găsi nici o mobilă potrivită, disponibilă. Era clar că nu putea lua una din atelierul lui Joel, dar îşi aminti că Alberto, pescarul grădinar, avea un şopron mic, în care păstra scule şi articole de grădinărit.

Uşa era încuiată şi Lucie se întoarse să plece, cu intenţia de a-l aborda pe Alberto cu prima ocazie. Insă ochii îi căzură pe balamaua ruginită. Reuşi destul de uşor s-o desfacă suficient cât să să se poată strecura înăuntru.

In întuneric, se împiedică de nişte ghivece de flori, dar în final reuşi să distingă două măsuţe depozitate. Cea de deasupra era din fier forjat, vopsită în alb. Cealaltă era mai lungă, de lemn şi părea să nu fi fost utilizată de multă vreme. Se îndoia că ar fi reuşit s-o scoată prin deschizătura uşii, aşa că nu-i rămânea decât să apeleze la Alberto.

Ieşi din şopron şi puse la loc balamaua şubredă. Pantalonii ei crem şi bluza roşu cu alb, se murdăriseră, aşa că porni spre casă, cu intenţia de a se schimba.

Joel tocmai cobora din maşină şi o privi cu surpriză.

- Ai căzut în straturile de flori? întrebă el zâmbind.

- Nu chiar. Am cam cotrobăit prin şopronul din grădină. Căutam ... se opri stânjentă.

- Alberto va fi încântat să-i dai o mână de ajutor, dacă asta voiai. Parţial, proprietatea noastră are aspect de junglă.

- Căutam o măsuţă - mă gândeam să lucrez în camera mea.

- Dacă asta doreşti, sunt sigur că vom găsi ceva potrivit.

- N-aş vrea să stric o mobilă bună, declară ea, înroşindu-se.

Privea în jos şi abia când tăcerea deveni stânjenitoare îndrăzni să-şi ridice ochii. Expresia feţei lui era indiferentă.

- Credeam ... mi-am spus că ar fi o idee bună, se încurcă ea. Imi închipui că nu-ţi place să fii deranjat în atelier. Probabil că te irită să ...

- Cine a spus că aş fi iritat? vru el să ştie. Dacă te-am lăsat să lucrezi acolo, înseamnă că ar trebui să accepţi şi să eviţi concluziile greşite.

Era gata să-i zâmbească şi să-i spună că va accepta cu plăcere, dar el i-o luă înainte.

- Totuşi, dacă vrei să lucrezi de una singură - şi-mi devine tot mai clar că de fapt

te deranjez - procedează aşa cum crezi. Tonul folosit era aspru.

- N-am vrut să ...

- Am să-l rog pe Alberto să-ţi găsească o măsuţă potrivită, o întrerupse el, deşi s-ar putea să mai dureze vreo două zile. Va trebui să ai răbdare.

- Bine. Mulţumesc. Dacă se poate dispensa de cea pe care am văzut-o în şopron, am s-o curăţ.

- O s-o spele Alberto. Se întoarse brusc să plece, dar se răzgândi. Cum ai pătruns în şopron? Alberto a trecut pe aici?

- Am intrat prin efracţie, roşi ea din nou. Uşa era închisă, dar balamaua abia se ţinea şi am forţat-o.

- In cazul acesta, va trebui s-o reparăm. Nu trebuie să te lăsăm să-ţi distrugi astfel hainele.

- Mă duc să mă schimb, se grăbi ea să spună şi fugi spre intrarea principală. Ajunsă la piciorul scării, se întoarse şi-l văzu lângă maşină, dar nu reuşi să-şi dea seama cu siguranţă dacă într-adevăr râdea. Poate avea alt motiv.

Ajunsă în cameră, se dojeni iar pentru felul stângaci în care se purtase în faţa lui Joel. Incercând să-l scutească de prezenţa ei, nu reuşise decât să-i dea impresia că nu se putea concentra în prezenţa lui.

Trase pe ea o pereche de pantaloni de pânză şi o bluză curată. Işi aranjă părul, spunându-şi că era poate mai bine să lucreze separat. In felul ăsta, Joel n-ar fi avut cum să-şi dea seama de senzaţiile care-i asaltau inima în prezenţa lui.

Aruncă o privire în camera copiilor şi constată că-şi puseseră costumele de baie.

- Vino cu noi, o rugă Jessica. Mergem la plajă cu unchiul Hallam.

- Bravo vouă!

- Ţi-ai pus costumul?

- Nu. N-am ştiut că plecaţi. Dar mă întorc şi mă schimb imediat. Nu durează mai mult de câteva minute.

Coborând, îi găsi pe copii şi pe Hallam, aşteptând-o în hol. El purta un halat de baie vesel colorat, ceea ce demonstra că avea de gând să înoate.

Idilic loc, îşi spuse ea, aşezată pe un bolovan, la malul apei. N-aveai decât să ieşi în grădină, să cobori câteva trepte săpate în stâncă şi te găseai pe plajă, sub soarele strălucitor, în faţa oceanului. Apă cât vedeai cu ochii!

Conform spuselor lui Hallam, în locul acela, adâncimea la mal era mică, numai bună pentru copii. La oarecare distanţă, dincolo de o învălmăşeală de bolovani, panta

se accentua.

- Te sfătuiesc să nu te aventurezi acolo, dacă nu eşti o înotătoare grozavă.

- Abia mă ţin la suprafaţă, recunoscu ea.

- Copiii ştiu că n-au voie acolo, dar e mai bine să-i supraveghezi.

După un timp, îl văzu pe Daniel ezitând pe lângă mal, acolo unde se spărgeau valurile.

- Hai, Daniel, spuse Lucie, stropindu-l, am să te ajut. Il ţinu întins la suprafaţa apei şi îi arătă cum să-şi mişte picioarele şi mâinile. Nu te teme, n-am să-ţi dau drumul.

Il susţinea pe dedesubt cu o mână, apoi îşi retrase progresiv sprijinul. El făcu mai multe mişcări de înot, înainte de a realiza. Apoi se scufundă brusc, înghiţind apă, dar ea îl ridică la suprafaţă.

- Ai văzut? Poţi să înoţi singur. Data viitoare vei încerca să faci douăsprezece mişcări fără ajutorul meu.

- Am să mă scufund până la fundul mării, se plânse Daniel.

- Ba nu, îl contrazise ea. Acum, afară! Ajunge pentru o zi.

O strigă şi pe Jessica.

- Promit să te las iar, mai târziu.

Spre uimirea ei, Hallam dispăruse. Apoi îl auzi strigând-o. Ridică privirea şi-l văzu cam la jumătatea potecii săpate în faleză.

- Lucie! Ii fac o vizită Rosannei.

Jessica veni stropind totul împrejur şi începu să se şteargă cu prosopul.

- Poteca aia duce la vila domnişoarei del Rey?

- Da. E foarte abruptă - plină de stânci. N-avem voie să urcăm. Unchiul Joel spune că-i prea primejdios!

De-a lungul potecii, cât se vedea, nu exista balustradă. Probabil că mai sus, lângă vilă, poteca era mai amenajată.

Jessica se întinse pe prosop, iar Lucie se aşeză alături. Se gândea la plăcerea de a-ţi petrece astfel după-amiaza; mâine, devreme, avea să se apuce de lucru. Işi va face un program şi-l va respecta.

Intoarse ochii spre locul unde, cu câteva clipe în urmă, Daniel aduna pietricele într-o găletuşă. Copilul dispăruse.

- Daniel! strigă ea. Apoi îl depistă căţărându-se pe poteca interzisă. Alergă în direcţia lui, dar se opri, fiindu-i teamă să nu-l sperie şi să cadă.

- Daniel! spuse cu glas stăpânit. Coboară imediat. Ai explorat destul. Insă băiatul îi zâmbi sigur pe sine

- Nu-i nimic, ştiu drumul. Unchiul Hallam a luat-o pe aici.

- Aşa e, scumpule, dar poteca este prea abruptă pentru tine. Incepu să urce, în vreme ce pietrele ascuţite îi zgâriau picioarele. Ca să se grozăvească, Daniel urcă mai sus, până ajunse la o lespede de piatră.

- Intâi, vino la mine, Lucie, şi pe urmă o să cobor.

Când ajunse la locul cu pricina, văzu că semăna cu o platformă. Mai departe, poteca urca spre vila del Rey, dar era la fel de lipsită de protecţie.

- O să stăm puţin aici, până îmi recapăt suflul, spuse Lucie. Apoi vom coborî. N-ar fi trebuit să te cocoţi. Te rog să n-o mai faci, Daniel. M-ai speriat.

El chicoti, dar se aşeză alături.

De undeva de deasupra, probabil din grădina vilei, se auziră glasuri vesele şi vocea lui Hallam, spunând:

- De ce îţi faci griji pentru o persoană atât de banală?

- Nu-i deloc banală, se auzi glasul Rosannei. Este foarte atrăgătoare. Când a venit aici, am fost ... Restul vorbelor ei se pierdură.

- Nu mi se pare atrăgătoare, declară Hallam. Nu-ţi ajunge nici până la gleznă. Crede-mă ... oricum, am chemat-o pe verişoara mea. Toate lucrurile se vor .

Ridicându-se brusc de pe stâncă, Lucie îl grăbi pe băiat:

- Haide, trebuie să plecăm, Daniel.

El ar fi vrut să mai stea, dar Lucie insistă, trăgându-l aproape cu forţa. Pentru moment, se concentra la operaţiunea de a-l coborî în siguranţă până pe plajă, dar o dată ajunşi, începu să se gândească la cele auzite.

Nu trăsese cu urechea, dar asta n-o ajuta cu nimic. Inţelegea că un artist ca Hallam o putea considera banală. Totuşi, nu se dăduse în lături să flirteze cu ea. Sau poate că i se păruse bună strategia de a-i acorda atenţie din când în când. Fetele neatractive erau fericite cu o sărutare pe obraz şi un zâmbet, pe când frumuseţile solicitau prea multă atenţie.

- Cred că-i timpul să mergem acasă, le spuse ea copiilor. Luă prosoapele, găletuşa plină a lui Daniel şi-şi îmbrăcă pantalonii şi bluza.

Jesica îl luă în primire pe băiat:

- Urât din partea ta - puteai să mori! Sărmana Lucie a fost nevoită să alerge după tine. De ce trebuie să faci mereu câte o răutate? Daniel primi morala cu un zâmbet

dezarmant şi o rupse la fugă spre vilă. In ciuda faptului că se dovedise atât de neascultător, Lucie nu putu decât să râdă. Incă de la vârsta asta fragedă, începuse să aplice tehnica masculină de a evita criticile femeilor, rupând-o la fugă.

După ce copiii se spălară şi intrară în bucătărie pentru cină, Lucie avu mai mult timp. Ii trecu prin minte că s-ar fi putut ca Hallam să dorească să fie auzit. Poate ştiuse că ea era aproape; strigase destul de tare după Daniel, iar băiatul răspunsese în gura mare.

Voise să-i demonstreze că nu era afectat în nici un fel de şarmul ei. Poate că trecuse pe la Rosanna s-o anunțe despre noul aranjament: venirea aşteptată a verişoarei lui. In mod normal, voia să le asigure pe doamne că vor avea grijă de respectarea convenienţelor, dar şi să le convingă că Lucie n-avea nici o şansă, ca rivală a Rosannei.

- „Nici până la gleznă", izbucni ea în râs, amintindu-şi vorbele lui Hallam. Imposibil să concureze cu magnetismul emanat de cealaltă.

Apoi, râsul i se stinse pe buze. Oare Hallam era cel vizat de tânăra spaniolă?

încetul cu încetul, Lucie se simţi cuprinsă de speranţă. Dacă Joel era liber, dacă n-o iubea pe Rosanna, atunci viitorul începea să promită perspective ameţitoare! îşi reveni cu greutate şi se pregăti să coboare la cină.

Pe masă era un singur tacâm. Aparent, nici unul dintre bărbaţi nu era aşteptat, iar señora Matana părea nerăbdătoare să termine cu servitul şi să plece.

- Dacă te grăbeşti, mă ofer să spăl vasele şi să strâng, îi spuse Lucie.

Femeia îi mulţumi. Da, spera să poată pleca mai devreme. Aştepta vizita fiului ei.

Spălând vasele la bucătărie, Lucie reflectă din nou la evenimentele zilei. Oricum ai fi luat-o, se dovedise o zi memorabilă: lucrase cot la cot cu Joel pentru prima oară; apoi, vorbele ei necugetate; incidentul de pe plajă şi fragmentele de conversaţie dintre Rosanna şi Hallam. In cele din urmă, propriile ei speranţe, potolite de lipsa ambilor bărbaţi la vremea cinei. îşi spuse că probabil fusese mai bine aşa. I-ar fi fost dificil să le înfrunte privirile la masă şi aproape imposibil să-ţi petreacă restul serii împreună cu ei, controlându-şi spusele şi chiar privirea.

Poate că situaţia avea să se amelioreze după venirea verişoarei lui Hallam.

Capitolul 4

Indată ce coborî, după micul dejun, Joel o anunță că Alberto venise şi că era gata să-i dea o mână de ajutor.

- Iți mulțumesc. După pătrunderea prin efracție în şopron, trebuia să salveze aparențele, ținând seama că Joel părea ferm hotărât să-i facă rost de o masă şi să nu-i mai tolereze prezența în atelier.

Alberto, un bărbat mai vârstnic, uşor cocârjat, cu ten măsliniu şi păr negru, o salută cu un „buenos dias". Joel îi explică rapid problema, în spaniolă.

Uşa şopronului era deschisă, iar ea îi arătă măsuța pe care o ochise. Alberto o aşeză afară, pe alee, iar Joel îi examină picioarele.

- Cam şubredă, dar probabil că o să stea destul de bine. Ce părere ai? o întrebă el pe Lucie.

- Perfectă, aprobă ea entuziast. Observă din nou privirea lui amuzată.

- Bine, atunci Alberto o s-o curețe. Ii vorbi din nou grădinarului. Apoi examină balamaua ruptă.

- O s-o reparăm, sau vom lua una nouă. Cu astfel de uşă, oricine poate să pătrundă şi să-ți fure plantele neprețuite. Ii aruncă o privire Luciei, dar ea găsi cu cale să zâmbească şi să tacă mâlc.

Hallam li se alătură. După ce află care era scopul măsuței, i se adresă Luciei:

- Credeam că vei lucra cu Joel. Ce v-a apucat? Pierdeți vremea bârfind, sau se teme că ai să-i furi ideile?

Lucie se abținu, deşi insinuările lui Hallam o înfuriaseră. Dacă ar fi fost singuri, poate că ar fi reacționat, spunându-i că, atât ea cât şi Joel, aveau prea mult respect pentru munca celuilalt ca să se preteze la furt, sau să piardă timpul. Joel se mulțumi să râdă.

- Nu ține cont de vorbele lui, Lucie. Ii place să tachineze. Apoi, plecă spre atelier, lăsând-o cu Hallam. După o scurtă ezitare, Lucie vru să se retragă în casă.

- Lucie! o strigă el. Mai stai puțin! Ea se opri, dar nu reveni lângă el.

- De ce ai plecat ieri de pe plajă? Când m-am întors de la Rosanna, dispăruserăți toți.

- Venise vremea să-i duc pe copii acasă. N-avea nici un sens să te aşteptăm. Nu voia să-i dea satisfacția de a şti că vorbele lui îi ajunseseră la urechi. Omise să-i

povestească despre năzdrăvănia lui Daniel.

- Tratezi cu mare seriozitate îndatoririle faţă de copii, nu-i aşa? Schimbarea bruscă a subiectului o luă pe nepregătite.

- Am venit aici ca să mă asigur că primesc atenţia cuvenită, dar nu sunt nici îngrijitoare nici guvernantă.

- Trebuie să trimiţi rapoarte asupra stării lor?

- Sigur că nu. I-am scris domnului Thornton după cea dintâi vizită. Dacă se mai întâmplă să mai vorbesc despre Jessica sau Daniel în scrisori, aceste menţiuni n-au caracter de raport. Se opri şi-l privi în ochi. Ai impresia că-l spionez pe Joel în calitatea lui de tutore?

- Nici vorbă! râse Hallam. Ce idee! Ei bine, pe viitor, după ce va veni şi verişoara mea, vei avea mult mai mult timp. O să-ţi ia de pe umeri bună parte din povară.

După o scurtă pauză, Lucie vorbi deschis.

- Sună ca o aluzie la faptul că ar trebui să-mi fac bagajele.

- Vai de mine, Lucie, dar te grăbeşti să ajungi la cele mai stranii concluzii. Plecarea ta este ultimul lucru pe care l-aş dori. Copiii sunt morţi după tine şi ...

- ... şi la fel va simţi şi Georgiana, continuă ea propoziţia. Desigur, el avea să-şi dea seama că era o capcană - că încerca să-l facă să spună „şi eu la fel". Era prea versat - obişnuit să descifreze felul cum lucra o minte feminină - ca să se lase prins.

Ii aruncă un zâmbet capabil să-i topească întreaga animozitate, dacă Lucie ar fi nutrit cel mai vag sentiment pentru el.

- Hai, vino să-ţi arăt atelierul. Astăzi, nu mai ai nici o scuză. Joel s-a izolat să lucreze, iar masa ta nu e încă gata.

Se lăsă condusă în sanctuarul lui. Incăperea era spaţioasă, cu ferestre dând spre est şi nord. Draperiile şi obloanele puteau bloca razele soarelui matinal. Cele două trepiede erau ocupate cu câte un tablou neterminat, acoperit cu câte o pânză, iar Lucie evită să pună întrebări despre ele, cunoscând reticenţa pictorilor în această privinţă.

Tablourile erau atârnate pe pereţi sau stivuite pe pardoseală; unele erau deja înrămate, iar Lucie depistă imediat câteva portrete ale Rosannei del Rey. Unul o prezenta zâmbind cu afectată modestie, îmbrăcată în costum tradiţional spaniol, surprinsă într-o atitudine gânditoare, ţinând în mână o floare; existau încă cel puţin şase replici.

Peisajele nu se rezumau la scene din Ventura. Unele proveneau din Veneţia, Roma, Monaco, sau din oraşe spaniole.

- Am lucrat destul de mult înainte să mă stabilesc aici, explică el. Dar nu rămân niciodată prea multă vreme în acelaşi loc. Am cumpărat vila asta fiindcă era ieftină şi mi-a convenit pentru moment, dar până la urmă voi pleca iar - în Grecia, în Turcia, sau în Persia - spre una din nenumăratele locaţii demne de a fi imortalizate.

Lucie se plimba prin atelier, examinând picturile, admirând contrastele puternice, sau delicatele jocuri de nuanţe. Hallam se dovedea un pictor excelent. Existau şi câteva nuduri, iar ea bănui că făceau parte din lucrările de început. N-o vedea pe Rosanna capabilă să pozeze dezbrăcată.

- Intr-un fel, vă invidiez - pe tine şi pe Joel, declară Hallam, după un timp.

- De ce?

- Fiindcă puteţi lucra oriunde - într-un şopron prăfuit, într-un subsol, sau într-un pod; pe vreme însorită sau pe ploaie. Nu contează ţara sau oraşul, atâta vreme cât aveţi suficientă lumină. La pictori, lucrurile stau altfel. Cu excepţia portretelor şi poate a tablourilor abstracte, trebuie să ieşim din casă şi să căutăm subiecte.

- Nu-i aşa că unii lucrează în studio, pornind de la fotografii color sau diapozitive?

- Intr-adevăr, zâmbi el sarcastic. Dar aceia nu-s pictori. Când vei avea timp, mi-ar plăcea să te pictez, Lucie. Stai puţin nemişcată.

Incepu să-i studieze contururile şi trăsăturile feţei, în timp ce ea se simţea puţin cam stânjenită. Hallam luă un bloc de desen şi începu să-i schiţeze chipul în linii groase de cărbune.

- Hm, cred că va ieşi ceva.

- Deocamdată, nu prea am timp. Trebuie să onorez câteva comenzi.

- Desigur. Oricum, o să mă duc în Anglia, s-o aduc pe Georgiana. Aşa că, vom amâna totul până la întoarcere.

- Inseamnă că ai primit veşti. A acceptat să vină?

- Sunt sigur, dar n-am încă o promisiune fermă. Probabil că mâine voi primi telegrama de răspuns.

Când părăsi studioul, alăturându-se copiilor în grădină, se bucură că scăpase de insistenţele lui Hallam. Ceda de obicei în faţa opiniilor şi sugestiilor lui, nu fiindcă ar fi avut aceeaşi părere, ci pentru că o provoca mereu să-l contrazică.

Joel era altfel. Chiar dacă-i lipsea agerimea lui Hallam, asta devenea un avantaj, fiindcă puteai fi sigur că este de încredere - că se va achita de orice sarcină asumată. Adevărat, domnul Thornton avusese motive să se plângă de întârziere, dar Joel nu putea fi pus să lucreze la normă.

După prânz, când se întoarse în cameră, găsi măsuța de lucru așezată lângă fereastră, acoperită cu o bucată de postav gros. Pe ea, erau înșiruite o mulțime de unelte: ciocan, dălți, pensete, clești de sârmă, precum și bijuteriile pe care le lăsase neterminate, aproape o folie întreagă și câteva bucăți de fir de argint.

Zâmbi trist, nesigură dacă Joel voise să scape de ea cât mai repede, sau încerca doar s-o sprijine să-și pună la punct propriul colț de lucru. Spera că a doua supoziție reprezenta adevărul.

Ca să uite de ciudățeniile celor doi bărbați, se apucă de lucru. Termină trei dintre brățările cu semne zodiacale, le așeză în cutiuțe și le depozită în dulapul imens, care părea disproporționat față de garderoba ei restrânsă. Ajunsă în Las Palmas ca să predea bijuteriile, va profita să-și cumpere câteva rochii.

La cină, Hallam anunță că primise răspunsul Georgianei și că era încântată de idee.

- Cum o cheamă? întrebă Lucie. Care-i este numele complet?

- Georgiana este arhisuficient. De fapt, se numește doamna Frensham.

Joel reușise să termine schițele și aranjă ca Hallam să i le înmâneze personal bijutierului.

- N-ai nici un comision, Lucie? se oferi pictorul peste câteva zile.

Lucie se gândi câteva clipe.

- Ar fi ceva. In apartamentul unde am stat, am lăsat o trusă cu scule. Pe atunci, voiam să mă întorc în Anglia după terminarea iernii. Ți-aș rămâne datoare dacă ai vrea să mi le aduci. Am să-ți dau adresa.

- Cu plăcere, replică el, cu o asemenea cordialitate încât ea regretă că-i pusese la îndoială sinceritatea. Dacă îți mai amintești de ceva înainte să plec, anunță-mă și voi face tot posibilul să te îndatorez.

Mai târziu, Lucie stătea pe o bancă, lângă bazin. Hallam veni agale și se lăsă să cadă pe un scaun.

- Cum mai merge lucrul?

- Foarte bine. Am terminat câteva brățări, o broșă și niște pandantive. Trebuie să

mă apuc de cercei.

- Hm. Când lucrezi singur, treaba merge mai repede. O dată, am încercat să împart atelierul cu un coleg, la Londra, dar n-a mers. Am ajuns să ne călcăm pe nervi. Imi place să sporovăiesc în vreme ce pictez, iar el prefera liniştea absolută.

- La argintari, nu prea poate fi vorba de linişte, râse Lucie. Facem tot felul de zgomote, cu excepţia clipelor când împletim lănţişoare.

- Impletiţi?

- Este o vorbă - înşiruim zale.

- Mă gândeam, spuse el, aprinzându-şi o ţigară, crezi că mâine ai avea vreme să-mi pozezi?

- Mâine? repetă ea, încercând să câştige timp. Simţea un posibil pericol.

- Da, mâine. Oricât eşti de ocupată, sunt sigur că-mi poţi dedica o dimineaţă. Ai avantajul că poţi lucra şi la lumină artificială, pe când eu ...

Işi aminti purtarea lui amabilă şi pricepu că nu-l poate refuza. Işi spuse că ar fi trebuit să se simtă onorată.

- Da, desigur. La ce oră şi cum să mă îmbrac?

Hallam zâmbi mulţumit.

- Bună întrebare. Parcă ai o bluză galbenă de mătase? In rest, nu mă interesează - fustă pantaloni, orice. Va fi un bust.

- Şi ora?

- Să spunem, nouă şi jumătate.

- Voi veni, promise ea. El se ridică brusc şi porni spre vilă. Oare câte şedinţe de pozat aveau să-i fie necesare? Spera să nu-i răpească prea mult timp.

După masa de seară, Lucie rămase o vreme în salon. Bărbaţii fumau şi sporovăiau. Nu participă la conversaţie, ocupată să repare o rochiţă a Jessicăi.

- Mâine, mă duc până la Corvario, Lucie, spuse Joel, la un moment dat. Vrei să vii? Jessica şi Daniel pot să rămână cu menajera şi vom prânzi în oraş.

Lucie îşi ţinu respiraţia. Vizavi, Hallam o privea zâmbind, cu ochii întredeschişi. Ce bine ar fi fost ca invitaţia să vină mai devreme!

- Imi pare rău, Joel, dar ... Hallam m-a rugat să-i pozez mâine, spuse ea ezitant.

Pe figura lui apăru o expresie controlată de resemnare. De parcă şi-ar fi mascat adevăratele sentimente sub o aparentă indiferenţă.

- Ah, bine. O lăsăm baltă.

- Scuză-mă, Joel. Glasul lui Hallam simula sinceritatea. M-am gândit că, până să

plec în Anglia, o zi sau două, mi-aş putea umple vremea cu un portret. Nu pot lucra la peisaje exterioare fiindcă lumina e foarte schimbătoare. Dacă ţii neapărat, am să găsesc altceva de făcut.

Cu câteva vorbe, reuşise s-o reducă la statutul de umplutură printre alte chestiuni mai importante şi-i făcuse imposibilă lui Joel orice insistenţă. Işi aminti prima lui invitaţie, făcută probabil ştiind că fusese invitată să iasă cu barca. Lucie era furioasă. Probabil că şi de astă dată ştiuse despre planurile lui Joel şi acţionase înainte.

Işi dorea să declare că ar fi preferat să accepte invitaţia în oraş, dar ar fi fost o mitocănie şi n-ar fi reuşit decât să-l stânjenească pe Joel. Poate că trebuia să se simtă flatată de asemenea oferte simultane.

In dimineaţa următoare, întârzie zece minute cu bună ştiinţa. Işi ceru scuze de formă, dar citi în privirea lui că-i pricepuse motivele. Era încă ocupat cu pregătirile: combinarea vopselelor pe paletă, aşezarea cărbunelui de desen la îndemână.

- Mă gândeam că s-ar putea să mă fi lăsat baltă şi să fi plecat cu Joel, spuse el, fără s-o privească.

- Nu te cred, spuse ea calm.

- Sper că nu regreţi ocazia pierdută.

- Fără îndoială voi supravieţui, replică ea.

Ii rectifică poziţia şi adăugă:

- Lasă mâinile în poală. Le încordezi şi se modifică poziţia umerilor.

Lucie se supuse. Apoi îi ridică bărbia, iar ea văzu că situaţia îl amuza teribil. Se pregăti pentru un eventual sărut neglijent, dar acesta nu veni.

Incepu să lucreze cu o concentrare surprinzătoare. Ii schiţă chipul pe pânză, în cărbune, privind-o rar.

- Obişnuiesc să vorbesc mult în vreme ce pictez, dar nu-mi da atenţie şi nu-mi răspunde, o avertiză el.

- Nici o grijă.

- Iată! Ţi-ai schimbat expresia gurii.

Ea îşi ceru iertare în gând şi continuă să privească punctul indicat. După o vreme, el spuse arţăgos:

- Trebuie să te gândeşti la lucruri mai plăcute, Lucie. Te încrunţi şi clipeşti mereu. Incep să cred că era mai bine să fi plecat cu Joel.

Incercă să revină la atitudinea lipsită de încordare, dar el lăsă jos paleta şi penelul.

-Vom lua o pauză. Plimbă-te prin cameră ca să-ți relaxezi musculatura.

Ieşi din încăpere şi reveni repede, aducând cafele pe o tavă. Ea privea pe ferestră la colinele dinspre nord, pe pantele cărora se vedeau culturi în terase şi din loc în loc căsuțe albe, sau vreun palmier singuratic.

- Peisajul ăsta nu ți se pare demn de a fi imortalizat? întrebă ea, întorcându-se să ia ceşcuța.

- Intr-un fel, răspunse el, țuguindu-şi buzele. Dar cum ți-am mai spus, nu-mi place să stau mult în acelaşi loc. Cel mult un an sau doi, pe urmă simt nevoie de culori diferite, de altă lumină, de alte personaje.

Luci zâmbi la gândul că probabil avea nevoie şi de fete noi, pe care să le sărute şi în compania cărora să-şi petreacă timpul în mod plăcut.

In ora următore, lucrul progresă mai bine. Hallam îi dădea scurte pauze şi părea satisfăcut de rezultat

- Bun! spuse el, în cele din urmă. Suficient pentru astăzi.

Luci se ridică şi se întinse, iar el se opri din curățatul pensulelor pentru a o urmări.

- Aşa ar trebui să pozezi, rânji el.

- Nu-aş rezista prea mult. După o vreme, continuă: ai nevoie de mine şi mâine?

Ochii lui căprui reflectau amuzament, iar sprâncenele se ridicară a nelămurire.

- Trebuie să întreb: la ce te referi?

Lucie se supără pe propria neglijență în exprimare.

- Adică, vrei să-ți pozez şi mâine?

- Ah, înțeleg, murmură el, întorcându-se la pensule. Nu, Lucie, draga mea, eşti liberă să faci ce vrei. Nu putem continua până nu se usucă parțial vopselele.

Joel nu apăru la prânz, dar era de aşteptat. Totuşi, rămase surprinsă când Hallam o anunță înainte de cină:

- Astă-seară, ies în oraş, Lucie. Am invitat-o pe Rosanna la restaurant. Te descurci singură?

- Sigur că da. Señora Matana va mai sta un timp.

- Joel s-ar putea să nu se întoarcă prea devreme. O dată ajuns în Corvario, se întâlneşte cu vechi amici şi pierd o groază de vreme la cafenea.

Peste câteva minute, îi auzi maşina şi-şi zise că acum era foarte clar. Dacă dimineața o pierduse cu ea, acum era rândul Rosannei. înțelese şi că Joel n-avea cum

să-şi petreacă seara cu Rosanna, iar revelaţia îi provocă o senzaţie de fericire.

- Vino să ne citeşti în pat, o rugă Jessica, aflând că Hallam ieşise în oraş.

- Bine, acceptă Lucie. Dar numai câteva minute. Pe urmă, trebuie să mă duc la masă; n-o pot obliga pe doamna Matana să aştepte. Vrea să plece acasă.

- Adu-ţi farfuria aici, sugeră Jessica.

Lucie se înduplecă şi-i dădu drumul señorei Matana, promiţând că va spăla vasele în locul ei.

Citea de mai mult de jumătate de oră, iar Daniel adormise deja, când auzi o bătaie uşoară în uşă.

- Lucie, sunt Joel.

Deschise uşa în grabă.

- Am văzut lumină, explică el, şi mi-am închipuit că eşti aici. Se apropie de patul Jessicăi şi se încruntă. Ar trebui să fii deja adormită, domnişoară. Şi Lucie merită câteva clipe de relaxare, seara.

Jessica se cuibări în aşternut şi închise ochii, cu o figură inocentă.

- Vrei să-mi dai un pupic, unchiule Joel?

El o sărută şi o ciupi afectuos de năsuc. Când Lucie, la rândul ei, se aplecă s-o sărute, Jesica se repezi şi o cuprinse cu braţele după gât.

- Draga mea Lucie, chiar trebuie să pleci?

- Da, scumpo. Noapte bună.

Se desprinse din îmbrăţişare şi-l urmă pe Joel.

- Ai mâncat? întrebă ea. Să-ţi aduc ceva?

- Nu. Nu mi-e foame. Să coborâm şi să bem ceva.

Din hol, pe partea opusă salonului, exista o încăpere mai mică, cu mobilă puţină - pe post de cameră de joacă a copiilor. La exterior, fusese construită o verandă închisă, dând spre terasa largă. Masa cu tăblie de marmură şi cele câteva şezlonguri, arătau că fusese gândită ca loc de petrecere a timpului în serile prea reci pentru a sta afară, dar prea calde pentru interiorul casei.

Aici o conduse Joel, după ce umplu două pahare. Se tolăni pe un şezlong şi o întrebă:

- Ai avut o zi bună? Cum a mers pozatul?

- Nu ştiu sigur, chicoti ea. Mai bine l-ai întreba pe Hallam. Cred că n-am jucat prea bine rolul de model.

- Eşti prea deschisă? Figura ta reflectă de obicei ce-ţi trece prin minte, iar un model adevărat trebuie să-şi reprime gândurile.

Era recunoscătoare pentru lumina slabă de pe verandă, dată de cele câteva lampioane în formă de scoică. Altfel, Joel i-ar fi putut observa expresia alarmată. Bău o înghiţitură de vin, înainte de a răspunde:

- Pe viitor, va trebui să încerc să nu mai fiu aşa transparentă, să nu mă dau de gol. Deja se simţea îngrijorată de ceea ce putuse el să-i citească pe chip.

- După ce soseşte verişoara lui Hallam, această Georgiana, vei avea mai mult timp să lucrezi.

- Mă gândeam - cu permisiunea ta, desigur - m-aş putea ocupa de educaţia şcolară a copiilor, la nivel elementar. L-aş putea învăţa pe Daniel să citească, iar pe Jessica să socotească. Cu timpul, le-aş preda şi noţiuni de geografie.

- Am luat hotărârea să nu te transformăm în guvernantă, Lucie, răspunse el, după o pauză lungă. Deja ai devenit un soi de dădacă.

- Fiindcă mi-a făcut plăcere. Nimeni nu m-a obligat.

- Cu excepţia Jessicăi şi a lui Daniel, o contrazise el, ducându-se să umple paharele. Probabil că ei sunt cei mai puternici în casa asta. Trebuie să ai grijă, draga mea Lucie, să nu devii sclava lor.

- Nici un pericol, în această privinţă. O înduioşase apelativul folosit de Joel, „draga mea". Deşi, nu avea nici o semnificaţie - era doar un fel de a spune.

- Dar tu? întrebă ea. Cum ai petrecut?

- Pentru mine, a fost o zi frustrantă. Maşina s-a stricat la câteva mile de Corvario şi am continuat drumul cu autostopul. Nimic din materialele comandate nu sosise - fie a întârziat vaporul, fie s-au încurcat comenzile. Apoi, nu i-am mai găsit pe cei cu care voiam să mă întâlnesc - din cauza întârzierii. Oftă. Ei bine, trebuie să accepţi asemenea întâmplări, dacă stai aici.

- E un loc încântător, murmură ea.

- Hm. Uneori, am impresia că-i exagerat de plăcut. Primăvara eternă ajunge să te lenevească. Adevărat, aici nu-s aşa de mulţi turişti ca în Las Palmas sau Tenerife. Totuşi, atmosfera te duce cu gândul la vacanţă, iar asta e rău pentru muncă.

- Şi eu am avut senzaţia asta. Mi-am pierdut vremea şi am tot amânat să mă apuc de lucru.

- La Londra, aveam un atelier micuţ şi urât şi câţiva angajaţi pentru treburile mai grele. Apoi, am trăit senzaţia că viaţa trece şi tot ce pot spera este un atelier mai mare

şi mână de lucru mai numeroasă. Aş fi ajuns un fel de producător industrial. Am plecat la Tenerife şi apoi la Las Palmas, într-o vacanţă, şi mi s-a năzărit să rămân aici. Thornton şi alţii ca el mi-au spus că-i o prostie. Dădeam cu piciorul unei cariere de succes ca să devin un artizan izolat. Mi-au prezis că am să ajung să culeg gunoaie de pe plajă.

- Deocamdată, n-au avut dreptate, spuse ea. Lucrezi din greu.

- Am făcut destul de multe, cumva. Sunt indecis, încă. Nu-mi place să tot repet aceleaşi comenzi, dar pe de altă parte, nici producţia în serie nu mă atrage.

- N-ai putea să angajezi pe cineva care să se ocupe de comenzile repetate? întrebă ea. Cineva din Anglia? Dacă ar avea schiţele tale la dispoziţie, n-ar prea avea cum să greşească.

- N-ar merge, pufni el. Doar dacă i-aş supraveghea munca în fiecare stadiu. Iar să aduc aici pe cineva competent este aproape imposibil. Ventura nu-i suprapopulată cu argintari calificaţi.

- Nu, înţeleg. Lucie se întrebă dacă nu cumva era supusă unui test. Bucuria o sufocă, dar se estompă aproape imediat. Ea nu-l putea asista; fusese instruită în cu totul alt domeniu. Totuşi, cunoştea în mare meseria, deşi îi lipseau deprinderile practice. Nu voia să-şi ofere serviciile - iniţiativa trebuia să vină din partea lui, fără ocolişuri.

Schimbară subiectul - cărţi, muzică, amintiri din Anglia. El îi povesti despre o excursie în Spania, în cursul căreia vizitase Castilia, despre locurile pe care le văzuse, iar când se uită la ceas, Lucie fu surprinsă să constate că trecuse binişor de miezul nopţii.

El îi observă gestul, şi spuse:

- Da, Lucie. S-a făcut cam târziu. A venit vremea să ne retragem. După o scurtă pauză, continuă: Eşti o bună ascultătoare. Mi-am petrecut toată seara vorbind fără şir şi m-ai lăsat să continuu fără întreruperi. Hm, mă simt mai bine acum.

Ea se învioră sub influenţa complimentului neaşteptat. Joel se ridică şi stinse lampioanele de pe verandă.

- Stai pe loc, până aprind lumina din cameră. Lucie mai făcu vreo doi paşi şi se împiedică de un picior de scaun. Simţi sprijinul mâinii lui şi fu străbătută de un fior.

- Ce părere ai despre ideea cu lecţiile? Intrebarea avea rolul de a-i permite să-şi revină.

- Lecţiile? Ah, da, faci cum crezi - numai să nu-ţi ia prea mult timp. Ştii cumva

unde s-a dus Hallam? Am impresia că nu s-a întors încă.

- Spunea că o să ia cina la un local mic de pe coastă - nu ştiu cum se numeşte.

- Nu singur, garantez, glumi el, zâmbind ştrengăreşte.

Lucie ezită, nedorind să joace rol de bârfitoare.

- Probabil, cu Rosanna? zâmbi el din nou.

Ea aprobă din cap şi văzu pe chipul lui aceeaşi expresie stăpânită. Era necăjită că-i provocase durere, confirmând ceea ce el ghicise deja. Totuşi, cum altfel să răspundă unei întrebări directe? Şi-ar fi dorit să cunoască mai bine relaţiile celor doi bărbaţi cu Rosanna. Să fi fost rivali? Oare Hallam încerca să creeze o breşă între Joel şi vecină? Sau poate Hallam era cel preferat de Rosanna şi nemulţumirea lui Joel se datora înfrângerii?

Se foi multă vreme în aşternut, fără să ajungă la o concluzie satisfăcătoare. Desigur, întrebările nu aveau rost. Se afla în Ventura pentru o perioadă limitată, iar după plecare, probabil că n-avea să mai afle cum au evoluat lucrurile. In viitor, era foarte posibil să găsească un mic anunţ în ziar, anunţând căsătoria domnişoarei del Rey cu binecunoscutul argintar Joel Barron - sau poate, cu promiţătorul artist plastic Hallam Dayne.

Inainte de a adormi, gândul care îi ridică moralul era că, măcar astă-seară, Joel reuşise să se simtă mai bine în compania ei; că pentru câteva ceasuri, uitase de griji. Pe de altă parte, şi ea se bucurase de prezenţa lui prietenoasă. N-avea ce să ceară sau să aştepte mai mult. Totuşi, începuse să tânjească după dragostea lui. Şi-o închipuia la fel de intensă şi durabilă ca propriile ei sentimente. Ştia că nu-i genul de bărbat dispus să risipească la întâmplare mângâieri şi sărutări. La el, afecţiunea trebuia să fie profundă.

Era acum capabilă să recunoască: Vincent, celălalt bărbat din viaţa ei, nu fusese capabil niciodată să trezească în ea acelaşi fel de emoţii. Când simţise că lumea i se dezintegrează înaintea ochilor, crezuse că nu va mai cunoaşte iubirea, dar acum era convinsă de contrariu. Nefericirea din trecut nu fusese decât o vagă umbră trecătoare. Dar dacă va fi obligată să-şi înăbuşe noul sentiment, vindecarea va dura mult mai mult.

Capitolul 5

Cu o zi înainte de programata plecare a lui Hallam în Anglia, Lucie îi înmâna o cutie cu bijuterii pentru domnul Thornton.

- Nu-i necesar să spună imediat dacă vrea să le cumpere. Poate să se gândească si să-mi scrie mai târziu, îl instrui ea.

- N-am să uit de lădiţa cu scule, promise el.

- Ce scule? întrebă Joel, dintr-o dată atent. Am tot ce-ţi trebuie. De ce nu mi-ai cerut?

Hallam afişa o atitudine nepăsătoare.

- Am crezut că ar fi preferabil să folosesc propriile mele unelte, să nu risc să le deteriorez pe ale tale si întrucât Hallam trece prin Londra ...

- Independentă, ca de obicei, concluzionă el, ridicând din umeri.

- Nu-i nici un deranj, interveni Hallam. îmi face plăcere să-i fac un mic serviciu Luciei.

Acum juca rolul prietenului gata oricând să ajute, în contrast cu atitudinea urâcioasă a lui Joel.

Lucie deschisese gura să răspundă, dar se răzgândi. Hallam nu-i mai ceruse altă şedinţă de pozat si era convinsă că prima fusese o manevră menită să încurce planul lui Joel de a o invita la masă, în Corvario. Mai mult, îşi crea o scuză pentru eventuale şedinţe viitoare de pozat.

Mai târziu, în lipsa lui Joel, Hallam îi spuse:

- Inţeleg că trebuie să transmit şi un raport favorabil cu privire la copii.

- Ce raport? întrebă ea, deşi pricepuse aluzia.

- Familiei Thornton. Vrei să-l laud pe Joel, nu-i aşa? Să le spun că-i un tutore minunat şi că n-au de ce să se îngrijoreze.

- Desigur, replică ea cu răceală. Dar ei ştiu asta.

- Atunci, de ce te-au mai trimis să investighezi?

- Lucrurile n-au stat chiar aşa, răspunse ea. Pe doamna Thornton n-o preocupa decât problema educării copiilor.

- In cazul ăsta, pot s-o asigur că te ocupi chiar tu de acest aspect şi nu trebuie să-şi facă sânge rău.

Incercă să treacă uşor peste sarcasmele lui, pentru a nu-i da satisfacţie.

- Vorbeşti de parcă aş fi guvernantă. Nu fac decât să-i ajut la citit şi la socotit.

Ochii lui sclipiră, în vreme ce îi cuprindea mijlocul cu braţul şi o săruta pe obraz.

- Dulce Lucie, murmură el. Imi dau seama imediat când te superi pe mine. N-am mai văzut ochi căprui din care să ţâşnească scânteieri verzi. O eliberă, iar ea reuşi să zâmbească.

- Asta fiindcă nu prea te iau în serios.

- Dar pe Joel? Pe el cum îl priveşti? O ameninţă cu degetul. Te pun în gardă, s-ar putea să-l crezi mai demn de încredere, dar în dragoste, e focul întruchipat.

- Zău! Lucie îl înfrunta cu o impertinenţă neobişnuită pentru ea.

- Intr-adevăr, da. Insă orice vâlvătaie se stinge repede. Ah, dacă doreşte, poate fi încântător, dar nu te lăsa înşelată.

- Iţi mulţumesc pentru avertisment, spuse ea degajat, îndepărtându-se. Am să ţin minte.

Se bucura să scape de prezenţa lui Hallam. Urma să lipsească vreo săptămână, în funcţie de cât de repede putea fi gata Georgiana. Spera să-şi poată organiza şi o expoziţie personală pentru anul viitor şi voia să se delecteze cu spectacolele londoneze de teatru şi de operă, aşa că şi-ar fi putut prelungi absenţa.

- N-am să am vreme să mă perpelesc fiindcă m-ai respins, îi spuse, sărutând-o tărăgănat în loc de rămas-bun. Sunt pus pe hoinăreală. S-ar putea să-mi caut unele foste prietene, deşi probabil că sunt deja căsătorite şi au copii.

- Ce ai fi vrut? interveni Joel în derâdere. Să-ţi aştepte întoarcerea până ce le-ar fi apărut argint în păr, ca în Peer Gynt?

De când primise învoire să se ocupe de învăţătura copiilor, Lucie instaurase un program flexibil. In fiecare dimineaţă, mergeau pe plajă, iar lecţiile de înot erau urmate de exerciţii de citire. Dificultatea de a găsi cărţi potrivite scopului fusese temporar rezolvată de către Joel, care-i procurase nişte cărţi de copii în limba spaniolă şi le tradusese.

- O să-l rugăm pe Hallam să ne aducă vreo câteva din Anglia. Intre timp, Jessica şi Daniel pot învăţa să citească şi în spaniolă.

Lucie râsese de optimismul previziunii.

- Poate că nu-i rău să porneşti în viaţă ştiind două limbi, dar nu pot fi obligaţi.

Acum, pronunţa cu răbdare cuvintele dificile pentru Daniel şi o asculta pe mult mai avansata Jessica, absorbită deja de intrigile poveştilor.

Uneori, pe la jumătatea dimineţii, Joel lăsa lucrul şi li se alătura, aducând o

carafă cu suc de fructe.

Pentru Lucie, aceste dimineţi constituiau un mod foarte plăcut de petrecere a timpului. După-amiezile rămânea în propria cameră, lucrând lănţişoare, ciocănind şi răsucind metalul pentru broşe, montând pietricele semipreţioase. Urma o perioadă de relaxare, petrecută în compania celor mici, până erau chemaţi la masa de seară. Serile erau însă favoritele ei. Nu fiindcă Joel ar fi fost mereu prezent, ci deoarece, atunci când luau masa împreună, se putea bucura de conversaţia lui. Apoi, de obicei, spunea că trebuie să răspundă la corespondenţă sau să citescă documentaţii, dar din când în când i se alătura pe „veranda crepusculară", cum începuseră să-i spună.

Această rutină zilnică îi dădea senzaţia că ar fi fost căsătoriţi. Incepuse să se întrebe cât va mai rezista să-i arate această amiciţie pură. Era mereu atentă să nu scape un gest sau o vorbă care să rupă fragilul echilibru atins în relaţia cu bărbatul căruia îi dăruise deja inima, dar care habar n-avea de respectivul dar.

Apoi, dintr-o dată, plăcuta rutină dispăru. Intr-una din dimineţi, Joel coborî pe plajă mai devreme ca de obicei, purtând un costum de baie. Inotă până în larg, dar se întoarse şi începu să se joace cu copii la apă puţin adâncă.

- Ia să vedem cât de bine înoţi, Daniel. Hai să facem o întrecere!

- Ruşine! exclamă Lucie. Nu este încă gata să participe la concursuri. Hai Daniel, arată-i unchiului Joel cum faci pluta pe spate.

In atmosfera de veselie şi încântare, Daniel se pierdu cu firea. După un început promiţător se scufundă, chicotind.

- Intotdeauna, se îndoaie de mijloc, comentă Jessica. Uită-te la mine, unchiule Joel. Pot să înot până departe. Se lansă imediat, lopătând din braţe în direcţia Africii.

- Nu te îndepărta prea mult, strigă Lucie, alarmată. Intoarce-te! Dar Jessica nu părea să fi auzit.

Lucie porni în urmărirea fetei, dar fu rapid întrecută de Joel. Când o văzu în siguranţă, adusă la mal de unchi, Lucie se opri.

- Te-ai îndepărtat prea mult! Trebuie să ai grijă să înoţi întotdeauna paralel cu ţărmul. M-ai înţeles?

Acum, Jessica era numai zâmbete, dar se vedea că atunci când îşi dăduse seama că nu mai atinge nisipul cu picioarele trecuse prin clipe de panică.

- Dar pot să înot foarte bine, nu-i aşa? argumentă ea.

- Chiar prea bine, aprecie Joel. Eşti prea mică să te aventurezi în larg. Data

viitoare, s-ar putea să nu mai fiu de faţă, aşa că s-o asculţi mereu pe Lucie.

- Dar Daniel unde-i? se impacientă Lucie.

Il văzură imediat, plutind liniştit pe spate, fără pic de efort, cu ochii spre cerul albastru, înaintând cu rare bătăi laterale de braţe.

- Ia te uită! exclama Joel. Chiar face pluta!

- Şşt! îl temperă Lucie. Prea târziu, fiindcă băiatul întoarse capul şi se scufundă iar.

- Haide, gata! Afară cu voi! spuse Lucie.

- Am înţeles, doamnă, răspunse Joel, pe un ton de glumă.

- Ah, nu mă refeream la tine, se scuză ea, dar Joel o prinse de mână, cu cealaltă o înhăţă pe Jessica şi ieşiră pe mal, unde avură surpriza de a o găsi pe Rosanna.

- V-am auzit făcând gălăgie şi am simţit impulsul să particip la petrecerea voastră.

Purta un slip negru cu portocaliu, iar umerii îi erau înveliţi de un prosop verde. Era minunat bronzată.

- Daniel poate să înoate, spuse mândră Jessica.

- Desigur, replică Rosanna. Toţi copiii englezi învaţă să înoate, deşi apa este foarte rece în ţara lor.

- Dar aici e caldă, continuă Jessica. Nu-ţi place să înoţi?

- Gata cu întrebările, dragă, o înfrână Lucie. Nu-i politicos.

- Joel şi Hallam - şi nu numai ei - au încercat să mă înveţe, dar în mare nu mă simt la largul meu. Imi place să mă bălăcesc în piscină.

Lucie descifră uşoara notă de fanfaronadă din intervenţia Jessicăi. La maturitate, avea să devină un pericol pentru celelalte femei.

- A plecat Hallam în Anglia? îl întrebă Rosanna pe Joel.

- Da. De aproape o săptămână. Nu ştiai?

- Nimeni nu mă ţine la curent.

- Scuză-mă, credeam că ai aflat, spuse Joel, scuturându-şi nisipul din espadrile, înainte de a se încălţa.

- Am lipsit câteva zile. Am fost într-o croazieră cu velierul fratelui meu, explică ea.

- Iţi aminteşti iahtul acela luxos pe care l-am văzut în port la Corvario, întrebă el întorcându-se spre Lucie.

- Da, minunat vas.

- Aparține familiei del Rey. Am fost invitați de câteva ori la prânz sau la cină şi ne-am dat silința să apărem ca ieşiți din cutie. Se întoarse spre Rosanna. Data viitoare, o s-o luăm şi pe Lucie, dacă se poate - să vadă cum arată o ambarcație de lux.

Rosanna o privi cu răceală.

- Da, desigur. Am putea aranja ceva, după ce se întoarce Hallam cu noua menajeră. Lucie admira uşurința cu care cealaltă reuşise să descalifice femeile din casa lui Joel. Georgiana era „noua menajeră", ceea ce însemna că ea era privită drept guvernantă a copiilor. Rosana îşi aranjă prosopul pe umeri şi se ridică.

- Acum, trebuie să plec, Joel. Dacă doreşti, eşti binevenit la prânz.

- Am o ținută necorespunzătoare, obiectă el. Dar am să te conduc pe poteca aia periculoasă. E riscant să mergi singură. De ce n-o amenajați?

Rosanna îi aruncă un zâmbet năucitor.

- Păi, atunci n-am mai beneficia de cavaleri care să ne escorteze.

- Lucie, te ocupi singură de copii?

Intrebarea era complet inutilă. Felul posesiv în care Rosanna îi luă brațul avu darul să-i provoace gelozie. Nici în proprii ochi nu mai reuşea să ascundă sentimentele pentru Joel şi orice gest al lui de curtoazie față de altă femeie, însemna o lovitură de pumnal în inima ei.

In diminețile următoare, Rosanna găsi cu cale să le țină companie pe plajă, aparent indiferent dacă Joel era sau nu acolo. Se aşeza pe prosopul de baie şi se prăjea la soare cu ochii închişi, semn că nu dorea să fie deranjată.

Lucie nu vedea vreun motiv pentru care să stăvilească joaca gălăgioasă a copiilor. Rosanna ar fi avut unde să facă plajă dacă o deranja zgomotul. Şi oricum, porțiunea aceea de țărm se afla în dreptul vilei Sirena, aşa că locatarii aveau prioritate.

Cu toate astea, într-o zi, când Jessica şi Daniel începuseră să se certe, nişte nisip stârnit de ei ateriză pe figura Rosannei, iar Lucie îşi ceru imediat scuze.

- Imi pare nespus de rău. Jessica, trebuie să-ți ceri iertare. Şi tu, Daniel. Sunteți vinovați!

- Imi pare rău dacă te-am deranjat, se conformă Jessica, pe un ton de om matur.

Daniel privea hlizindu-se, dar reuşi să îngaime un:

- Scuze! înainte de a o lua la fugă din nou.

Rosanna se ridică, curățându-şi obrajii cu un şervețel, apoi se privi într-o oglinjoară - fără îndoială, mereu la îndemână, îşi spuse Lucie cu maliție.

- Ăia doi sunt cam sălbatici, observă Rosanna, după ce Jessica se îndepărtase destul să n-o mai poată auzi. Ar trebui trimişi la internat, în Anglia.

- Când va veni vremea, răspunse Lucie.

- Nu pricep cum de s-a pricopsit Joel cu familia fratelui lui. Sigur că mai există şi alte rude.

- Nu ştiu nimic, replică Lucie. N-avea chef să-i dea informaţii. Probabil că oricum ştia destul de bine care era situaţia copiilor.

- Fără îndoială, lucrurile se vor ameliora după venirea noii menajere, continuă Rosanna.

- Nu vine într-o astfel de calitate, obiectă Lucie. Doamna Frensham este verişoara lui Hallam. S-ar putea să preia o parte din responsabilităţi. In momentul acesta, señora Matana face faţă cu greu.

Figura Rosannei se animă dintr-o dată.

- înseamnă că abia aştepţi să vină. Vei scăpa de copii şi vei avea vreme să te ocupi de bijuterii. O să fii liberă să te întorci în Anglia, sau să mergi oriunde vrei.

Lucie simţi un amestec de amuzament şi iritare.

- Vom trăi şi vom vedea cum se prezintă doamna Frensham.

- Bineînţeles. E în vârstă?

- Nici tânără nici bătrână, din câte am auzit.

- Nu te deranjează venirea ei?

- De ce m-ar deranja? înţeleg că a fost chemată la sugestia ta - sau a mamei tale - pentru perioada în care locuiesc aici. Lucru de înţeles, dacă ne gândim că există doi bărbaţi tineri care trebuie protejaţi.

- Ah, nu-i asta. Era vorba de reputaţia ta.

Sarcasmul fin al Luciei fusese irosit degeaba.

- S-ar zice că n-aveţi o părere prea bună despre Joel şi Hallam.

- Din partea mea, spuse Rosana ridicând din umeri, nu contează, dar mama era îngrijorată.

- Pentru tine? Pentru Joel? Sau pentru mine? se grăbi Lucie cu replica.

Rosanna o privi fix, apoi întoarse capul.

- In primul rând, pentru tine - dar situaţia este mai complicată. Se întoarse din nou, cu un aer confidenţial - Joel este foarte îndrăgostit de mine. Iar mama crede că e important să fie păstrată o aparenţă discretă.

- Câtă vreme a stat Bernarda la vilă? întrebă Lucie.

- Bernarda? ridică din umeri Rosanna. Deci, aşa o chema? Habar n-am. De la venirea lui Hallam, s-au succedat mai multe fete în casă.

Lucie abia reuşi să-şi înăbuşe replica surprinsă „de la venirea lui Hallam?". Aşa stăteau lucrurile! Aparent nu contase, atâta vreme cât acolo nu locuise decât Hallam, dar acum, asupra lui Joel planau suspiciuni. Anxietatea manifestă a celor două însemna oare că Rosanna şi Joel se iubeau?

- Da, pricep că n-aţi ţinut cont decât de interesul meu, spuse ea. Nişte localnice nu se compară cu o englezoaică. De asemenea, probabil că te temi pentru Joel. Ai să te măriţi cu el?

Aruncase întrebarea sperând s-o ia prin surprindere, dar Rosanna nici nu clipi.

- Desigur, te interesează posibilitatea asta. Era o constatare, nu o întrebare. Trebuie luate o mulţime de decizii înainte de a se ajunge la logodnă. Poate că în Anglia vă pripiţi, dar aici lucrurile stau altfel. Am trei fraţi, toţi căsătoriţi - tata a murit acum cinci ani - şi având în vedere că am moştenit o parte din avere, va trebui să le obţin consimţământul înainte de căsătorie.

Lucie rămase tăcută, gândindu-se la dificultăţile pe care le avea de înfruntat Joel - sau oricare alt pretendent.

- Mai trebuie ţinut cont de faptul că Joel nu-i spaniol, continuă Rosanna, deşi acesta nu-i un obstacol. In zilele noastre, fetele de aici se pot mărita cu străini. Zâmbi cât se poate de amical. După cum vezi, deşi există dificultăţi, sperăm că se vor rezolva favorabil.

Lucie rămase cugetând la semnificaţia pluralului „sperăm". Fie se referea la ele două, fie la Rosanna şi Joel.

Spaniola găsi că era momentul să-şi strângă prosoapele, loţiunile şi cremele şi să părăsească plaja. In vreme ce-şi aduna lucrurile, scăpă o exclamaţie:

- Fir-ar!

Lucie constată uimită că un jet de ulei de plajă se împrăştiase peste cartea deschisă din care le citise copiilor.

- Ah, îmi cer scuze, spuse Rosanna, încercând să şteargă paginile şi deteriorându-le şi mai mult. Probabil că a căzut dopul. Lucie salvă cărţulia din mâinile Rosannei.

- O întâmplare nefericită, aprecie ea.

- E distrusă?

- Nu ştiu. Am să mă ocup de ea după ce intrăm în casă. Era convinsă că nu fusese un accident. Cartea stătuse departe de cosmeticalele Rosannei. Probabil că se răzbuna

astfel pentru incidentul cu nisipul, de mai devreme. Sau putea fi un avertisment adresat Luciei, să nu mai pună întrebări?

- Trebuie să-mi permiți să plătesc stricăciunea.

- Era o carte de la bibliotecă. Joel a adus-o săptămâna trecută din Las Palmas.

- Ințeleg. Dacă o să facă scandal, Joel o să le dea bani. N-a fost vina ta şi nu trebuie să ieşi în pierdere, Lucie.

După plecarea Rosannei, de astă dată neescortată, dar perfect capabilă să urce periculoasa potecă spre vilă, Luciei îi reveniră în minte ultimele cuvinte: „ . . . nu trebuie să ieşi în pierdere, Lucie."

Dacă situația evolua cum se aştepta Rosanna, cu siguranță Lucie ar fi fost pierzătoare.

Indată ce văzu cartea deteriorată, Jessica spuse:

- A făcut-o dinadins!

- Uşurel, drăguțo. Nu trebuie să acuzi. A fost un accident, susținu Lucie. In ochii albaştri ai Jessicăi se citea neîncredere. Cred că pot s-o curăț.

După-amiază, îşi petrecu mai mult de o oră încercând să îndepărteze petele, îndreptând paginile cu fierul de călcat, folosind argilă ca să elimine toate urmele de ulei. Cum să-i explice lui Joel? N-avea cum să dea vina pe Rosanna. Pe viitor, va trebui să aibă mai multă grijă de cărțile luate pe plajă.

Mintea nu-i stătea la lucru. Tăie greşit două folii de argint, fiind obligată să improvizeze forma finală. Era cu moralul la pământ, iar lipsa lui Joel de la cină îi agravă starea.

Doamna Matana o informă că el plecase în sat şi avea să se întoarcă târziu. Conform obiceiului, Lucie se oferi să termine treaba, astfel încât menajera să poată pleca acasă mai devreme. Tocmai termina de spălat vasele, când apăru Joel.

- Bună! Te faci utilă?

- Mi s-a părut că n-are rost s-o mai țin pe señora Matana, răspunse Lucie, întorcându-se cu supiera în mână. Am să-i țin locul şi am să-ți servesc cina.

- Dragă Lucie! murmură el. Nu ştiu ce ne-am face fără tine.

Spre oroarea ei, simți că-i scapă supiera din mână şi o văzu cum se face cioburi pe pardoseală. Apoi, izbucni în lacrimi.

- Nu plânge, Lucie, dragă Lucie, şopti el. Era un porțelan ordinar.

- Ştiu, suspină ea. Sunt o proastă. Nu-i putea mărturisi că lacrimile fusesră stârnite de vorbele lui mângâietoare, de felul cum i se adresase: „dragă Lucie".

Culese câteva fragmente şi între timp reuşi să se stăpânească.

- Aşa-i mai bine, declară el. Apoi, o prinse de umeri cu blândeţe. N-are rost să verşi lacrimi pentru un blid spart! Se apleca şi o sărută uşor pe buze. Pe urmă, păru s-o dea la o parte şi îşi vârî mâinile în buzunare, măsurând bucătăria cu pasul.

Rămasă lângă chiuvetă, îl auzi ca prin vis:

- Ce-ai spune de o plimbare cu barca, mâine? Ne-am putea lua zi liberă şi am vizita una dintre plajele bune. De când ai venit, practic n-ai apucat să cunoşti decât o mică parte din insulă.

- Ar fi minunat, răspunse ea, ştergându-şi ultimele lacrimi. Ce bine că poţi planifica excursii şi eşti aproape sigur că vei avea vreme bună. In Anglia, trebuie să aştepţi să vezi dacă nu cumva plouă. Sporovăi în continuare, încercând să ascundă bucuria pe care i-o provoca perspectiva de a petrece împreună o zi întreagă. Rosanna va coborî degeaba pe plajă. Oare? Gândul că el o invitase deja şi pe Rosanna căzu ca un duş rece.

- Copiilor o să le facă mare plăcere.

Jessica şi Daniel erau oricând gata pentru o astfel de plimbare. Dimineaţa devreme, Lucie intră în camera lor şi-i trezi să le dea vestea. Jessica începu să-i dea ordine fratelui ei, hotărând cu ce să se îmbrace, ca o adevărată mamă.

- O să luăm şi pulovere, pentru cazul că bate vânt rece. Unchiul Joel a spus ceva despre mâncare? se întoarse ea spre Lucie.

- Nu. Ce să spună?

- Uneori, luăm mâncare cu noi şi pregătim masa la bord, răspunse ea veselă. Are un gust minunat.

- Am să-l întreb, promise Lucie.

îşi termină micul dejun şi coborî să-i spună şi señorei Matana despre planurile zilei. Pe masa din bucătărie, erau pregătite mai multe pachete, conţinând alimente.

- Le luăm cu noi?

- Si, si, señorita. Dar mai sunt şi altele - aşteaptă.

Pachetele deja făcute erau suficiente pentru o duzină de pasageri, iar Joel cără coşul până la port şi-l urcă în barcă. Apoi coborî din nou.

- Staţi aici. Trebuie să-l găsesc pe Alberto.

Lucie rămase să-i supravegheze pe copii, să nu cadă peste bord şi să strice călătoria înainte de a fi început. Era încântată mai ales din cauză că Rosanna nu părea să fie invitată.

După vreo douăzeci de minute, Joel apăru ducând un peşte mare, învelit într-o rogojină.

- Te pricepi la gătit, Lucie?

- Depinde, răspunse ea cu precauţie, privind înspăimântată la peşte.

- Nu-ţi face griji. Mă pricep destul de bine la făcut grătar.

- Intr-o zi, când am mâncat pe plajă, ai ars tot peştele, îi atrase atenţia Jessica.

- Zău, replică el, adoptând o expresie de falsă părere de rău. Eşti un enfant terrible, Jessica! N-am voie să mă dau mare, ca s-o impresionez pe Lucie?

- Ştiu ce ai spus, sări fata. Ai zis în franceză că-s un copil teribil.

- Am să-ţi găsesc porecle în germană sau greacă, o ameninţă el, eliberând şalupa de la chei.

Se îndepărtară de ţărm atât cât Lucie să poată admira conturul şi culorile coastei. Munţii care traversau insula ca o coloană vertebrală se estompau într-o ceaţă mov, răsărnd din verdele lanurilor de porumb sau din nuanţele mai închise ale plantaţiilor de bananieri.

- Orăşelul ăla este Blackpool.

- Blackpool? râse Lucie. Unde sunt promenada şi vestitul turn?

- De fapt, se cheamă Pozo Negro, adică Blackpool, în traducere.

Jessica şi Daniel aruncaseră undiţele, iar Lucie stătea la pupa, bucurându-se de briza răcoroasă şi de apropierea lui Joel. Din când în când, schimbau câteva vorbe fără importanţă. Era alt Joel, lipsit de griji, vesel.

Apariţia unui far de pe coastă îl determină să cârmească mai spre larg.

- Aici, sunt o mulţime de stânci ascunse sub suprafaţa apei, îi explică el.

- Am prins un peşte, strigă Daniel, dar când ridică undiţa, în cârlig era doar o fâşie lungă de alge marine.

- Nenoroc! îl consolă Joel. Mai încearcă. Stai puţin să-ţi pun momeală în ac.

Băiatul îl ascultă şi apoi aruncă din nou undiţa.

- Nu prea cred că există peşti în marea asta, se plânse Jessica. Daniel, poţi să iei şi undiţa mea. M-am plictisit de pescuit.

- Vai, vai! o luă peste picior unchiul. Nu trebuie să te dai bătută, Jessica. N-ai pic de tenacitate, de persistenţă.

- Cam grele cuvinte. Ştiu ce înseamnă, adică n-am răbdare.

- N-am nici o şansă în faţa acestei micuţe orori, oftă el.

- Lucie nu-mi spune niciodată aşa, protestă fetiţa.

- Fiindcă-i prea politicoasă

Ambarcaţia viră spre o plajă enormă, de mai multe mile, mărginind un golf vast. Pe mal se zăreau câteva căsuţe şi vreo două hoteluri moderne, înconjurate de palmieri.

- O să tragem barca pe nisipul plajei. Deocamdată, aici nu există port. Nişte intreprinzători o să amenajeze cândva locul, schimbându-l în bine, sau poate în rău.

Sări peste bord în apa de jumătate de metru, trase şalupa ceva mai sus, apoi îi duse pe copii până la plajă şi reveni s-o transporte şi pe Lucie. In vreme ce braţul lui îi cuprindea mijlocul, ea simţi că i se moaie genunchii, dar îşi reveni rapid.

După ce asigură şalupa, Joel urcă la bord să ia coşul. Apoi aduse peştele şi ustensilele de grătar. Merseră de-a lungul plajei până găsiră un loc mai apărat de briza slabă.

- Nu-i nimeni prin preajmă, observă Lucie. In depărtare, în apropierea hotelurilor, se zăreau vreo câteva siluete.

- Intr-adevăr. Din cauza asta îmi place aici. Căută răcoritoare pentru copii şi apoi închise din nou coşul.

- Să vedem dacă-mi mai amintesc ceva din experienţa de cercetaş, murmură el, începând să adune vreascuri pentru foc. Jessica şi Daniel îl ajutară. Lucie îşi scoase sandalele şi-şi suflecă pantalonii până la genunchi. După moartea tatălui, nu prea avuseseră bani pentru vacanţe. Din când în când, mai făcuse câte o săptămână la verii din St. Albans, sau câteva zile la Brighton. După terminarea şcolii, îşi petrecuse vacanţele în Cornwall sau la lacuri, dar nu mai avusese parte de asemenea mici escapade specific familiale.

In vreme ce focul se înteţea, Joel tăie peştele în felii groase. Găsise o piatră plată şi folosea cu îndemânare cuţitul vânătoresc. Scoase grătarul şi i-l înmână Luciei.

- Aşază-l peste jar ... aşa.

Jessica şi Daniel ajutau după puteri, pregătind farfuriile, sau suflând în foc.

- N-ai mai gustat asemenea peşte, remarcă Joel, lingându-şi degetele, după ce prima tranşă fu gata.

- Excelent, se entuziasmă ea. Ce fel de peşte este acesta?

- I-am uitat denumirea. Pe aici, există un sortiment bogat, unii de care nici n-am auzit în Anglia. Dar ce contează numele? Mai ia!

- Nu mai pot, râse ea.

Joel deschise o a doua sticlă de vin roşu şi umplu din nou paharele. După grătar, urmară prăjiturele cu brânză, banane şi portocale.

- Ne-a rămas destul pentru încă o masă, aprecie Joel, când toată lumea se declară ghiftuită. O să mâncăm mai târziu, dar peştele este mai bun prăjit proaspăt.

- Alberto l-a pescuit azi-noapte?

- Aşa pretinde, dar nu pot fi sigur că nu l-a cumpărat de la alt pescar, ca să mi-l revândă cu un mic profit. Nu se duce la pescuit decât atunci când îi convine. La fel procedează şi cu grădina noastră - vine când are chef. Trebuie să-l conving să mai curețe jungla aia din spatele vilei.

Lucie îşi aminti cuvintele lui de la prima întâlnire: „Toată vremea ne chinuim să răzbatem printr-o junglă, fără să bănuim că spre orice direcție există şi drumuri bătătorite.

Oare avea să găsească vreun astfel de drum, sau urma să se zbată mereu într-o junglă de nesiguranță şi indecizie - printre clipe de încântare urmate de deprimări şi erori de interpretare?

Doar obligați, copiii se aşezară pentru o scurtă siestă.

- Parcă am fi acasă, protestă Jessica, morocănoasă.

- Numai o oră. Pe urmă, puteți face orice doriți, promise Joel. Dar acum vă culcați un ceas. E un ordin.

- Am să mă culc dacă vă culcați şi voi.

Lucie îi făcu pe plac, rămânând cu ochii pe cer şi cu gândul la întâmplările zilei.

- Intâi, să-mi găsesc țigara.

Jesica se cuibări confortabil, privi spre Lucie şi-i făcu cu ochiul.

Lucie închise pleoapele şi se lăsă pradă unei stări de reverie, între somn şi trezie, când imaginile ți se perindă prin fața ochilor minții, scenele apar şi dispar, dar eşti totuşi conştient de natura înconjurătoare, de valurile care se rostogolesc la mal, de ciripitul unei păsări, de zvonul îndepărtat al unor voci. Totuşi, probabil că adormise, fiindcă atunci când deschise ochii, copiii se jucau cu Joel, la oarecare distanță. Apoi, el

veni să se aşeze lângă ea.

- Au prea multă energie pentru mine, murmură Joel. Probabil că îmbătrânesc.

- La nici treizeci de ani? se aventură ea să ghicească.

- Mai am doi ani până schimb prefixul, dar ei mă fac să mă simt bătrân. Oftă adânc şi rămase nemişcat o vreme. Apoi, se ridică în capul oaselor, cuprinzându-şi genunchii cu brațele. Din buzunarul de la piept, scoase o tigară şi chibrituri.

Lucie îi supraveghea din când în când pe cei mici, să nu se îndepărteze prea mult. Intre timp, privirea îi zăbovea asupra lui Joel, admirându-i forma maxilarului, nasul drept, părul zburlit de pe frunte.

Brusc, el se întoarse şi o surprinse. Zâmbi nesigură, conştientă de roşeața care-i năvălise în obraji.

- Crezi că ai să te înțelegi cu Georgiana? întrebă el. Adică, sper că n-ai să te simți înlăturată.

- Ah, nu, în nici un caz. Cel puțin, din câte povestea Hallam ...

- Hm, Hallam, murmură Joel. Nu e foarte uşor să-l înțelegi. Ți se pare un individ dificil?

- Nu, declară ea, mai repede decât voise. Mi-a făcut plăcere compania lui.

Joel tăcu o vreme, iar Lucie începu să regrete entuziasmul exagerat al spuselor ei. Totuşi, n-avea cum să-i explice neîncrederea pe care i-o provoca Hallam.

- E un tip destul de atrăgător, vorbi Joel, ca pentru sine. Se întoarse brusc. Sper că nu te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa?

Sub privirea lui scrutătoare, reuşi cu greu să-şi ascundă adevăratele sentimente.

- Nu, sigur că nu! Nici nu mi-ar trece prin minte! Cum spuneai, e un tip atrăgător - poate chiar foarte, pentru unele femei - dar nu şi pentru mine.

Simțea că vorbeşte prea repede şi prea mult.

- Probabil că au ezistat bărbați în viața ta, îşi continuă el ideea. Ce vârstă spuneai că ai? Parcă douăzeci şi unu? Nu-mi vine să cred că n-ai mai avut nici o relație sentimentală.

Privirea ei se pierdu în zare.

- Am avut o ... experiență, recunoscu ea, într-un târziu. Poate că ar fi reuşit să treacă peste ultimele amintiri neplăcute ale acelei afaceri povestindu-i lui Joel. Astfel, ar pricepe că nu era o femeie disperată, în căutare de aventuri trecătoare.

- Te ascult, o îndemnă el, dar fură întrerupţi de Jessica şi Daniel, care veniseră să se tolănească alături.

- Mi-e sete, anunţă Daniel. In vreme ce-i umplea paharul de plastic, Lucie nu ştia dacă să se bucure sau nu de întrerupere.

In restul zilei, nu mai avură decât rare momente de singurătate, iar ea îşi spuse că probabil nu mai avea dispoziţia să-i asculte povestea.

Aveau suficientă mâncare, dar Joel sugeră că s-ar putea duce la un ceai, în restaurantul hotelului.

- Nu, parcă n-aş vrea să mă întorc în lumea civilizată. S-ar pierde din farmecul acestei zile.

Mai târziu, urcară din nou la bordul şalupei şi navigară spre nord, de-a lungul coastei. In lumina înserării, culmile muntoase căpătaseră contururi mai bine definite, de parcă aparţineau unui decor bidimensional. Apropiindu-se de micul port Molino de la Tore, Joel spuse:

- Cred că aş putea să eşuez pe plajă, chiar în faţa vilei. Am mai făcut-o şi astfel am scăpa de căratul echipamentului din port până acasă.

Trecu de intrarea în port, apoi coti uşor. Ajunseră cu bine pe uscat, dar în clipa aceea se auzi o voce, venind de pe stânci.

Lucie o văzu pe Rosanna, undeva pe la mijlocul potecii ce ducea la vila ei. Acum, toată lumea avea să afle despre escapada lor şi cine luase parte la ea.

- V-aţi distrat bine? întrebă Rosanna.

- Da, foarte bine, replică Joel, revenind la operaţiunea de asigurare a ambarcaţiei.

Lucie coborî, de astă dată neajutată, fiindcă nu dorea să atragă atenţia Rosannei. Copiii parcurseseră deja mica distanţă care-i despărţea de gardul vilei. Lucie şi Joel îi urmară fără grabă pe poteca pietruită.

- Şi chiar a fost o zi reuşită, Lucie?

- Ah, da, a fost minunat. Mi-a plăcut fiecare clipă. In voce îi răsuna entuziasmul şi nu găsi cu cale să-l ascundă.

Totuşi, observă că, îndată după cină, Joel se scuză şi se retrase.

- Trebuie să termin nişte schiţe, declară el, iar ea îl lăsă singur în salon.

Mai târziu, pe hol, trecu pe lângă el, în vreme ce vorbea la telefon. Din câteva frânturi de replici, deduse că-i povestea Rosannei despre excursie. Se întrebă dacă el

ar mai fi găsit necesară explicația în cazul că Rosanna nu i-ar fi surprins la întoarcere.

Capitolul 6

Aşa cum profeţise Hallam, doamna Frensham deveni imediat Georgiana, pentru toată lumea. Ba chiar mai pe scurt: Georgie. Avea în jur de cincizeci şi cinci de ani şi o constituţie rubicondă, iar părul, cândva de un roşu strălucitor, era acum aproape cărunt. Ochii albaştri sclipeau de bună dispoziţie şi umor.

- A fost o încântare să primesc invitaţia lui Hallam, de a-mi petrece aici Crăciunul. Dar când m-a rugat să vin mai iute şi să stau mai mult, nu mi-a venit să cred ce noroc dădea peste mine.

Lucie avusese grijă de pregătirea camerei în care urma să stea Georgiana, pe acelaşi hol, vizavi de a ei. Era zugrăvită într-o nuanţă caldă de oranj şi avea mobilă veche, de culoare crem.

Georgiana rămase încântată de încăpere.

- Casa mea era confortabilă şi primitoare, dar după moartea soţului - acum trei ani - n-am mai avut mijloace s-o întreţin. Aşa că, am vândut-o şi am constituit o rentă viageră.

- Dar la cămin te simţi bine? vru să ştie Lucie.

- E confortabil. Dar după o vreme devine cam dezolant. Aceeaşi rutină zilnică - chiar aceleaşi feluri de mâncare, prin rotaţie. Râse. Când ştii dinainte că în prima marţi din lună ai să primeşti la cină cotlete de miel cu garnitură de fasole, urmate de tartă cu melasă, ai vrea să scapi, să te duci undeva să mănânci homari, sau chiar să ieşi la un picnic cu pâine, brânză şi murături.

- Aici, n-o să se întâmple aşa ceva. De fapt, uneori habar n-am ce mănânc, dar señora Matana este foarte pricepută, iar mie-mi plac felurile exotice.

Abia trecuse o săptămână de la sosirea ei, când Georgiana îi sugeră Luciei că ar fi fost timpul să înceapă pregătirile de Crăciun.

- A început deja decembrie.

- Ştiu. N-am să apuc să termin nici jumătate din lucrările comandate. Zilele următoare, va trebui să ajung în Las Palmas. O să încercăm să le pregătim copiilor o sărbătoare ca în Anglia.

- Las Palmas, murmură Georgiana. Ce nume magic! Citeşti despre asemenea locuri, vezi fotografii cu hoteluri, plaje şi promenade. Probabil că e un oraş minunat. Crezi că o să pot merge acolo cândva, mai târziu?

- Sunt convinsă că vom aranja cumva, o asigură Lucie.

In cursul zilei, i se revelă o posibilitate. Mai întâi îl atacă pe Joel, cu precauţie.

- Copiii ar avea nevoie de nişte haine, începu ea. Mă gândeam că putem împuşca doi iepuri, dacă-i iau cu mine când mă voi duce să predau comenzile. Răspunsul întârzie atât de mult, încât se temu să nu-i fi încurcat alte planuri. Joel o privea cu un zâmbet slab, având pe chip o expresie impenetrabilă.

- Cum crezi că ne descurcam - eu şi Hallam - înainte de venirea ta?

- Foarte bine, la nivel de burlaci, râse ea. Măcar o să vi-i luăm de pe cap.

- In situaţia asta am rămâne fără nici o responsabilitate, ricană el. Da, bine, faceţi cum doriţi. Dacă-mi spui când, am să vă fac rezervări la avion şi la hotel.

- Iţi mulţumesc, Joel!

- Asta îmi aminteşte că familia Thornton îşi va petrece vacanţa în Tenerife, după sărbători. Mai mult ca sigur, doamna o să vrea să ne facă
o scurtă vizită, aşa că n-ar fi rău să-i dichiseşti puţin pe Jessica şi pe Daniel. Altfel, o să-mi meargă duhul că sunt zgârcit şi că-i las să umble în zdrenţe.

- Vom avea grijă să montăm un spectacol pe cinste, zâmbi Lucie - dacă nu cumva apar pe neaşteptate şi ne găsesc pe toţi la plajă.

Georgiana fu încântată de veste.

- In ultimi trei ani, n-am mai avut parte de atâtea emoţii. Ii sunt recunoscătoare lui Hallam că m-a invitat.

Se apucă să cerceteze hăinuţele copiilor, să le repare pe cele care meritau efortul şi să le arunce pe cele prea uzate. învăţase şi câteva vorbe în spaniolă, de la señora Matana şi de la Jessica, care-şi dădea aere de profesoară. In vreme ce Lucie trăgea tare să termine comenzile, Georgiana luă asupră-şi lecţiile de citit şi socotit.

Cu două zile înaintea plănuitei deplasări la Las Palmas, Hallam îi sugeră să facă o a doua şedinţă de pozat.

- Acum, sunt niţel cam ocupată. N-am putea s-o lăsăm până ne întoarcem din Las Palmas?

- Până atunci, o să-mi pierd interesul, declară el solemn. Toate femeile reacţionează la fel - la început sunt flatate, iar apoi se plictisesc.

- Nu, Hallam, nu-i vorba de plictiseală. Dar poimâine ne ducem în Gran Canaria - of, bine, fie. Ii observă expresia posacă. Când? Acum, sau mâine?

Lucie nu putea uita că stă în casa lui şi că trebuie să-şi dea silinţa să nu-l ofenseze, sau să provoace neînţelegeri între el şi Joel.

Recăpătându-şi instantaneu buna dispoziţie, el spuse:

- Aşa da! După-amiază e bine?

Lucie acceptă. Avea să recupereze timpul pierdut în cursul serii, sau poate în dimineaţa următoare.

Bluza galbenă de mătase pe care o purtase prima dată era acum boţită. Dacă ar fi ştiut, ar fi păstrat-o. Ii netezi gulerul şi mânecile, folosind fierul de călcat portabil. După masa de prânz, când intră în atelier, îl găsi tolănit pe canapea. Hallam întinse mâna după sticla aflată alături şi-i oferi un pahar de vin.

- Nu, mulţumesc. Am băut destul la prânz.

Nu părea grăbit să se apuce de treabă, iar întârzierea avu darul s-o irite pe Lucie.

- Unde să stau? nu se mai putu abţine ea.

- In acelaşi loc, îi arătă el, fără să lase sticla de vin. Apoi se ridică în picioare şi îşi întinse braţele deasupra capului. Lucie nu-i dădu atenţie. Cunoştea silueta lui subţire, mai elegantă decât constituţia mătăhăloasă a lui Joel; cei doi aveau cam aceeaşi înălţime.

O vreme, Hallam lucră intens, uneori vorbind singur. In cele din urmă, îi permise să se odihnească puţin.

- Cred că încă nu-mi dai voie să văd cum iese, spuse ea, mişcându-şi umerii înainte şi înapoi, pentru relaxare.

- Nu, într-adevăr.

- Din cauză că pictorilor nu le place să-şi arate opera înainte de a fi gata, sau fiindcă te temi că modelul ar putea fi şocat?

- Ambele. Pictorul nu vrea să-şi alunge modelul prea repede, oricât de jignitoare ar fi opera.

După vreo zece minute, ridică din nou paleta şi pensula. Ii aruncă o serie de ocheade scrutătoare.

- Crezi că ar fi posibil ca decolteul să dezvăluie ceva mai mult?

Lucie privi în jos spre bluza deschisă la gât. Ezita să desfacă încă un nasture.

- Nu mai fi aşa obositor de delicată. N-ai mai sta pe gânduri dacă ţi-ar fi cerut-o Joel.

- Joel n-ar face aşa ceva, se răsti ea, dar se supuse. Ei, eşti mulţumit?

- Dragă Lucie, nu te mai ambala atât pentru nimicuri. Ţi-ai deranjat gulerul. Lăsă jos paleta şi se apropie să-i aranjeze decolteul. Ea simţi pe piept atingerea uşoară a

mâinilor lui, dar asta nu-i provocă o creştere a pulsului, deşi se înroşi. Se gândi, plină de resentiment, că dacă Hallam ar fi avut cât de cât sensibilitate, ar fi trebuit să renunţe la această şedinţă de pozat.

Mai trecu o jumătate de oră.

- Deci, l-ai convins pe Joel să te ducă la Las Palmas cu şalupa, atacă el un nou subiect.

- Cu barca? fu ea surprinsă. Nici vorbă, credeam că o să mergem cu avionul.

- Atunci, se cheamă că ţi-am adus o veste bună. Şi-a spus probabil că nu trebuie să vă lase de capul vostru în Las Palmas.

- Nu ne-a anunţat, şopti ea şi nu mai reuşi să-şi ascundă mânia.

- Ce minunată schimbare de expresie! exclamă Hallam. Acum două secunde, erai plictisită, iar ochii aveau o lucire sticloasă. A ajuns o informaţie măruntă ca să se schimbe tot. Ţine-o aşa, Lucie!

Pentru o clipă, crezu că era posibil ca Hallam să fi încercat doar să o scape de plictiseala de pe chip.

- Este adevărat? vru ea să afle. Sau e doar o stratagemă ca să mă înveseleşti.

Işi alesese prost cuvintele, iar el nu întârzie să profite de ocazie.

- Deci, compania lui Joel are darul să te înveselească?

Nu-i răspunse, temându-se să n-o atragă în capcană şi să-i smulgă alte mărturisiri.

- Mai mult decât dacă v-aş fi însoţit? insistă el.

- Este un avantaj să-l avem alături pe Joel, când căutăm hăinuţe pentru copii, răspunse ea, cât mai sobru.

- Numai la atâta lucru e bun, se strâmbă el, batjocoritor. Un fel de cec la purtător? Nu, dragă Lucie, n-ai să mă duci de nas. Imi pare rău pentru tine. Se feri să-l întrebe de unde provenea părerea de rău. Dar el continuă oricum: Se potrivesc foarte bine. Ambii sunt nemiloşi şi pretenţioşi, dar se vor descurca. Rosanna va fi încântată de şansa de a deveni soţia unui artist nonconformist. Joel va fi fericit să se afişeze cu ea. N-o să rămână aici toată viaţa. Rosanna tânjeşte să călătorească - vrea să vadă Parisul, New Yorkul, Buenos Airesul. Joel îi va satisface năzuinţele.

Fiecare vorbă a lui o rănea. Probabil că ştiuse încă de la început că Joel nu-i era destinat, dar se complăcuse în visul frumos. De ce să-i spulbere ţesătura fragilă a speranţelor?

Tăcu, pretinzând că nu fusese decât un monolog al lui Hallam. El însă continuă

pe aceeaşi temă, de parcă ar fi încercat s-o scoată din sărite cu orice preţ.

- Când ai ajuns aici, cred că n-aveai habar în ce te vâri. Intre timp, lucra mai departe. Eşti dulce şi deosebit de atrăgătoare, dar eşti prea moale - cel puţin, pentru un bărbat ca Joel. Mă îndoiesc să-şi fi dat seama că puseseşi ochii pe el.

Se aştepta la o ieşire violentă, cu ochi scăpărători şi insulte pe buze, aşa că-i refuză satisfacţia. Se mulţumi să zâmbească, renunţând la atitudinea de model pentru a-i înfrunta privirea.

- Probabil că mă crezi total lipsită de experienţă de viaţă. Am venit cu un singur scop în minte şi care n-avea de-a face cu seducerea ta sau a lui.

- Atunci, de ce ai rămas şi după ce ai constatat că cei mici nu erau deloc neglijaţi?

- Fiindcă m-a rugat Joel.

- Şi ai fost destul de naivă să crezi că se îndrăgostise de tine?

- Nici vorbă! Aveam alte motive personale de a sta departe de Anglia, un timp.

- Zău? Interesant.

De ce să-i povestească lui Hallam? Trecutul ei nu-l privea. Păstră tăcerea.

- Pot ghici, reluă el. Vreo poveste de iubire terminată rău.

- Bine că nu-ţi închipui că fugeam de poliţie, spuse ea cu sarcasm.

- Nu, iubită Lucie, nu corespunzi profilului.

- Sigur că nu, sunt prea moale. Aş fi rămas pe loc, acceptându-mi condamnarea.

- Şi bărbatul - de ce n-ai luptat pentru a-l câştiga?

- Să lupt? Era căsătorit. Vorbele îi fuseseră smulse cu forţa şi le regretă imediat.

- Ah, ce nenoroc, dragă Lucie! exclamă el; lăsă din mână pensula şi se apropie. Imi pare rău, n-am vrut să răscolesc amintiri supărătoare. Incă mai doare? Se opri alături şi puse o mână pe umărul ei.

- Lacrimile s-au uscat de multă vreme. Acum nu mai simt amărăciune. Ţi-am spus doar ca să te fac să pricepi că n-am venit aici în căutarea unui soţ. Nu sunt încă pregătită să mă angajez într-o relaţie sentimentală.

- Povesteşte-mi, o îndemnă el, iar tonul era aşa de înţelegător încât fu gata-gata să se lase păcălită.

- N-am ce. Multe fete au păţit-o înaintea mea. Credeam că n-are cum să mi se întâmple aşa ceva. Nici măcar nu se despărţise de soţie. Trăiau foarte fericiţi împreună. Făcea naveta între Londra şi Edinburgh - în capitală, împărţind un apartament cu doi camarazi, iar în Scoţia, locuind acasă. Era comis-voiajor şi călătorea

mult. Lipsea câte o săptămână. Acelaşi lucru l-ar fi putut spune şi nevastă-sa - când venea la Londra. Râse. Nu-ţi face griji pentru mine, Hallam. Acum sunt perfect capabilă să rezist oricărui bărbat. M-am lovit de pragul de sus.

- Nu trebuie să-ţi strici viaţa din cauza acestei întâmplări, scutură el din cap.

- N-am intenţia! replică ea. Poate că vei pricepe acum că nu-s o ameninţare pentru tine - şi nici pentru Joel. Se ridică dintr-o dată. Ei bine, deocamdată s-ar părea că am terminat cu pozatul. Dacă nu te superi, aş vrea să plec. Am de lucru foarte mult, înainte de a pleca la Las Palmas.

Se retrase în propria cameră şi rămase la fereastră, cu privirea pierdută. Avea senzaţia că făcuse o prostie, încrezându-se în Hallam. Nu putea fi convinsă că-şi va ţine gura. Mai târziu, i-ar putea răstălmăci cuvintele, ca s-o pună într-o lumină nefavorabilă.

Totuşi, răul fusese făcut. Cu puţin timp în urmă, fusese gata să-i mărturisească lui Joel adevărul, dar circumstanţele o împiedicaseră, iar acum Hallam îi cunoştea secretul.

Oftând, se resemnă şi începu să se gândească la apropiata călătorie. Singurul motiv de bucurie era ştirea că Joel urma să-i conducă.

In timpul cinei, Joel o anunţă că-şi schimbaseră planurile şi că urma să-i transporte cu barca.

- Nu că aş vrea să fac economie, dar e mult mai bine aşa.

- Şi pentru mine e preferabil, anunţă Jessica. Oricine poate să meargă cu avionul, dar noi avem şalupă. Putem să stăm şi să dormim la bord?

- Nu prea cred, râse Joel. N-avem loc toţi.

- Dar am mai făcut-o, insistă ea. Ţii minte când Daniel şi cu mine am dormit în cuşete?

- Sunt plăcute pentru copii, dar cam strâmte pentru adulţi, îi explică el.

Călătoria cu şalupa era o noutate absolută pentru Georgiana şi prima oră şi-o petrecu în cabină.

- Cât durează drumul? o întrebă ea pe Lucie.

- Cu vaporul, vreo cinci ceasuri, dar cu Joel o să înjumătăţim timpul. Văzându-i tenul cam pământiu, încercă s-o încurajeze.

- Mi-e teamă că nu-s bună de marinar, murmură Georgiana, dar ieşi pe punte îndată ce-l auzi pe Daniel anunţând că se vedea pământul.

- De parcă nu s-ar fi văzut încă de la început, comentă Joel. După mintea lor, ai putea să crezi că am colindat tot Atlanticul.

- Ei bine, mă simt mai bine dacă am senzația că nu mai avem mult de mers, replică ea.

Aveau rezervări la un hotel situat aproape de port, vizavi de un parc.

- Cred că o să-ți convină - e aproape de străzile comerciale din Trina, de orașul vechi și de cele mai interesante puncte turistice.

Găsind în cameră un buchet de garoafe, o sticlă de vin și o fructieră plină, Georgiana scăpă o exclamație de încântare. Pe o bucată de carton stătea scris: „Complimente din partea conducerii".

- Ah, ce primire splendidă!

După masă, copiii își manifestară nerăbdarea de a explora părculețul de alături, o suprafață pătrată de teren, cu iarbă și copaci, încluzând și un loc amenajat pentru cei mici.

- Intâi siesta și pe urmă puteți să vă jucați, le tăie elanul Lucie. O să ieșim toți.

- Unchiului Joel nu-i place să meargă la cumpărături, dezvălui Jessica. Zice că-i un fel de hoinăreală și că-l obosește.

- Unchiul n-o să hoinărească împreună cu noi. Are de rezolvat lucruri mai importante.

- Nici mie nu-mi prea place, interveni Daniel. Mă plictisesc.

- Dacă mai continuați cu nazurile, am să-l rog pe Joel să vă arunce în mare, amenință ea. Astăzi, nu cumpărăm nimic. Dar Georgiana și cu mine o să trecem în revistă magazinele, astfel încât să nu mai pierdem vremea mâine.

- Bine, hai Daniel. Tonul resemnat al Jessicăi era cât se poate de amuzant. Oricum, de multă vreme n-am mai primit haine noi.

- Cu atât mai mult, trebuie să-ți luăm haine pe placul tău.

După retragerea copiilor, Georgiana și Lucie descoperiră că hotelul avea piscină și grădină, amenajate pe acoperiș. Se tolăniră pe șezlonguri, iar Lucie începu să studieze harta orașului.

Își însemnă locurile unde trebuia livrată marfa, ca să nu piardă vremea căutându-le.

- Am mai multe adrese din Trina și aș putea vizita vreo două chiar în după-amiaza asta, îi spuse Georgianei.

- Dacă vrei să te duci singură, o să-i supraveghez pe copii, se oferi Georgiana.

- Bine. Ne întâlnim în piața de lângă catedrală. Uite-o aici. La ce oră? Cinci şi jumătate, sau mai bine şase? Aşa, ai avea vreme să studiezi vitrinele magazinelor.

Işi alese pandantivele, brățările şi inelele ce trebuia predate, verifică din nou adresele şi plecă. Inainte de a părăsi Ventura, avusese grijă să întocmească facturi, fiindcă Joel o sfătuise să nu lase bijuteriile decât contra bani sau cecuri.

- Nu te lăsa fraierită cu promisiuni de onorare ulterioară. Trebuie să-ți cumperi materiale şi nimeni n-o să-ți dea fără bani.

Insă nu întâmpină nici o dificultate. Toți comercianții, spanioli, indieni sirieni, turci sau marocani, se arătară încântați de colaborare. La fiecare comandă primită, făcuse şi câteva piese suplimentare. După încheierea turului, se grăbi să-i găsească pe copii şi pe Georgiana la Plaza. Era foarte mulțumită de realizările zilei.

In ultimele săptămâni, experimentase noi forme pentru pandantive şi cercei, mai ales animale marine sau peşti. Intotdeauna, o fascinaseră căluții de mare, cu codițele lor arcuite şi delicate. Incă de la prima încercare, primise felicitările lui Joel.

- N-am să fac decât câteva bucăți. Nu ştiu dacă o să aibă căutare.

- O să se vândă ca pâinea caldă. Ah, vei începe să-mi periclitezi poziția. Constat că mi-am găsit un rival pe măsură.

Prețuirea arătată, precum şi prefăcuta teamă de concurență constituiau cea mai încântătoare muzică pentru urechile ei. Acum putea să-i spună nu numai că vânduse tot stocul, dar şi că primise comenzi suplimentare.

- Sunt foarte fericită, îi mărturisi ea Georgianei. M-am umplut de bani, iar un individ mi-a dăruit pe deasupra şi o sticlă cu vin de banane, ca bonus. Ce facem cu ea? O bem?

- E bun? întrebă Jessica, dornică să încerce orice noutate.

- Are un parfum grozav, răspunse Lucie, îmbătată de propriul succes. Dar nu-i frumos să bei în locuri publice. O s-o bem acasă.

La cină, primi şi felicitările lui Joel.

- In curând, ai să pui bazele unei afaceri manufacturiere. Insă ai grijă să nu fii înşelată. Când ai să treci pe la ceilalți comercianți, fii mai reținută, lasă-te mai greu convinsă. Astfel, probabil că vei reuşi să salți prețurile binişor.

Lucie râse. Marelui artist îi era uşor s-o sfătuiască să aştepte creşterea prețurilor. Pentru ea, succesul se măsura la un nivel mult mai umil.

Timpul părea să zboare. Incercase să scape de toate întâlnirile de afaceri în primele trei zile, inclusiv călătoria la Tenerife, pentru ca apoi să se poată alătura

Georgianei şi copiilor la distracţie. Pe timpul zilei, Joel avea alte preocupări, dar seara, când maturii se întruneau la cină, după culcarea copiilor, cei trei schimbau impresii.

Apoi, Joel le scotea la câte un café-bar. Intr-o noapte, merseseră la un club simandicos. Altă dată, vizitaseră hotelul Doramas Park şi băură vin pe terasa elegantă, înconjuraţi de bărbaţi şi femei foarte bine îmbrăcaţi.

Dar cel mai mult îi plăcu Santa Catalina Park, situat lângă docuri, în inima oraşului. Acolo, sub acoperişul format din crengi de copac, o mulţime cosmopolită se relaxa la mesele cu umbrelă, sau se plimba pe aleile mărginite cu răsaduri de arbuşti şi palmieri.

Locul pulsa de activitate. Marinari japonezi se înghionteau cu cei italieni, femei hindu, îmbrăcate tradiţional, se plimbau graţios printre turişti scandinavi. Pe laturi, se înşirau cafenele, care ofereau în permanenţă gustări şi răcoritoare; Lucie se întreba dacă acei chelneri mai aveau şi vreme de somn.

- Oare nu închid nici o dată? îl întrebă pe Joel.

- Nu, atâta vreme cât mai există clienţi, rânji el. Cred că închid pe la două-trei noaptea şi redeschid în dimineaţa următoare.

Existau chioşcuri de ziare şi reviste, vânzători de suveniruri şi standuri cu mărunţişuri; din când în când, prin mulţime se strecurau femei purtând coşuri de flori.

Duminică la amiază, toată trupa merse la Pueblo Canario, satul de vacanţă, exemplu tipic de arhitectură insulară. Lucie îşi aminti că acolo o dusese Joel la prânz, cu ocazia primei ei vizite în Las Palmas, prezentându-i surprinzătoarea ofertă de a rămâne la Ventura şi de a se ocupa de educaţia celor mici. Atunci, n-avusese cum să prevadă că peste puţin timp avea să se îndrăgostească de el atât de profund, că va fi gata să renunţe la orice ambiţii personale pentru şansa vagă de a trăi şi munci alături de el.

Joel avusese prudenţa de a rezerva o masă, de unde putură urmări nestingheriţi dansatorii, acea paradă de costume şi cântece populare. Pentru Georgiana, spectacolul era o noutate absolută.

- Niciodată nu m-am distrat aşa de bine, spuse ea.

Jessica şi Daniel îşi aminteau că mai vizitaseră locul.

- Dar era seara, explică fata, iar Daniel a adormit.

- Ba nu, protestă cel în cauză. Doar închisesem ochii.

- Ei bine, chiar dacă aţi mai fost aici, probabil că veţi vedea şi auzi dansuri şi

cântece noi, interveni Joel.

- Vai ce frumoase costume! se extazie Georgiana. Se apucă să-şi schiţeze ţinutele în jurnal.

- Se găsesc vederi color, o informă Joel.

- Foarte bine, fiindcă vreau să ţin minte toate astea. Păcat că n-am luat aparatul de fotografiat.

- Pot să-ţi dau nişte instantanee făcute de mine, se oferi el.

Acompaniamentul consta din chitare, tamburine şi castaniete, însă unele fete foloseau şi un instrument local, numit timple.

- Sună ca o chitară havaiană, observă Lucie.

- Vreau şi eu una, ceru Daniel.

- Dar nu ştii să cânţi, protestă Jessica.

- Am să învăţ. Pot să cânt.

Apoi, dansul şi cântecele se terminară. Daniel îi trase spre una din tarabe.

- Uite un magazin unde se găsesc chitare din alea, bătu el şaua să priceapă iapa.

- Ce spui Jessica, să-i cumpărăm o timple?

- Dacă aşa o să tacă, cedă Jessica. Deşi nu prea cred.

Joel fu cel care alese instrumentul, zdrăngănind nişte melodii aproximative.

- Poate că n-ar fi rău să luăm una şi pentru unchiul Joel, îl luă ea peste picior.

Privirea lui amuzată îi opri respiraţia. Luată pe nepregătite, ochii ei mărturiseau mai mult decât ar fi vrut.

- Jessica, ce ţi-ar plăcea? întrebă ea.

- Asta e drăguţă, spuse ea, arătând spre o păpuşică îmbrăcată în costum tradiţional. Dar sunt cam mare pentru păpuşi.

Lucie schimbă o privire cu Georgiana, dar se mulţumi să spună cu tact:

- De fapt, nu-s păpuşi, draga mea. Sunt suveniruri care să-ţi amintească de dansatorii din Canare.

Următoarele zile, Joel îşi găsi timp să-i însoţească prin împrejurimi. Jessica şi Daniel se arătară foarte interesaţi de grădina zoologică, situată în Doramas Park şi-i îndemnară s-o viziteze de mai multe ori. La Casa lui Columb, o clădire veche adăpostind documente, globuri geografice, fotografii şi modele la scară ale navelor expediţiei, descoperiră o pereche de papagali exotici. Copiii rămaseră încântaţi de sunetele cu care păsările îi întâmpinau pe vizitatori.

Lucie fu din nou cuprinsă de senzaţia de familie în vacanţă. Nu-i venise greu să se ataşeze de copii. Acum, cu Georgiana în rol de mătuşă, nu se putea împiedica să-şi imagineze că Joel era soţul şi tatăl familiei.

- Deseară, suntem invitaţi la nişte prieteni, le spuse el într-o după-amiază, înainte de cină, cu două-trei zile înainte de încheierea vacanţei. Locuiesc într-o vilă magnifică, în cartierul vechi, Vegueta.

Lucie apelase la noile achiziţii vestimentare; o bluză de nailon cu mâneci bufante şi o fustă lungă de mătase ciclamen. Trebuia să încerce să nu-l facă de râs în faţa amicilor, însă fără să exagereze.

Când coborâră din taxi, Lucie desluşi chiar şi la lumina lunii minunata faţadă a casei, cu balcoane de lemn în dreptul ferestrelor de la etaj. Pe unul din colţuri se desena un balcon mai mare, susţinând un scut cu armorii, fără dubii blazonul familiei.

Trecând de poarta din fier forjat, pătrunseră într-o curte splendidă. Lumini mascate, puneau în valoare desişuri de hibiscus şi alte plante decorative, înconjurând o mică arteziană; aluni plantaţi la colţurile casei susţineau înflorescenţe de bougainvillea.

- Ce loc minunat! comentă Georgiana. Din stradă, nici nu bănuieşti ce splendoare se ascunde aici.

Joel le conduse pe femei printr-una dintre arcadele maure. Intrară într-o încăpere foarte spaţioasă. Era slab luminată, iar Lucie avu senzaţia că erau prezenţi vreo jumătate de duzină de oameni.

Făcând prezentările, Joel se opri în faţa unei femei aşezate într-un fotoliu spaniol, cu spătar înalt.

- Desigur, pe Rosanna o cunoşti.

Rosanna! Abia acum pricepu Lucie că fusese prezentată unor membri ai familiei del Rey. Manuel, Camaro, Leandro erau nume de botez, iar Joel nu găsise cu cale să adauge şi numele de familie. Erau prezente şi alte câteva femei, care le salutară pe vizitatoare, dar Lucie se linişti abia când se aşezară. Primi un pahar cu vin şi trebui să facă eforturi ca să-şi ascundă tremurul degetelor.

Deci, Joel îşi petrecuse atâte vremne în Las Palmas doar fiindcă Rosanna se afla aici. Ce proastă fusese să creadă că-l atrăsese compania ei! Vai, când se va învăţa

minte?

Tot restul serii, fu copleşită de dezolare. Mai mulţi dintre invitaţi discutară cu ea şi cu Georgiana, dar Joel rămase la celălalt capăt al încăperii, lângă Rosanna.

Lucie deduse că vila aparţinea celui mai mare dintre fraţii Rosannei. Mai erau prezenţi încă doi fraţi, cu soţiile. Se discuta despre o petrecere la bordul iahtului, a doua zi, iar Lucie acceptă invitaţia de a prânzi la bord.

La întoarcere, în taxi, nu mai avu puterea să participe la discuţia iniţiată de Georgiana, care-şi exprima admiraţia pentru casă, pentru patio, pentru mobila desăvârşită şi pentru oamenii pe care-i cunoscuse. O durea că, fără să ştie, Joel o ridicase pe aripile speranţei, pentru ca apoi s-o lase să se cufunde în abisuri de amărăciune. Acum, era obligată să se întâlnească iar cu Rosanna şi cu restul familiei. Joel ar fi trebuit s-o prevină. Mai târziu, îşi spuse că el n-avusese de unde să ştie câtă suferinţă îi provocase.

Dormi prost, iar la micul dejun, Georgiana o privi întrebător. Ii trecu prin minte să pretindă că era bolnavă, ca să evite invitaţia la prânz, dar decise că trebuia să înfrunte situaţia cu tot calmul de care era în stare.

Daniel se arătă încântat de invitaţie, dar Jessica adoptă o atitudine resemnată.

- Ah, da, e un iaht frumos, dar nu te simţi la largul tău. N-ai voie să zgârii vopseaua şi trebuie să-ţi aminteşti să pui la loc pernele. Nu spui decât „si, señora del Rey", sau „no señora del Rey". Pun pariu că nu ţine aşa de tare să ne aibă la bord. Nu-i place să ne vadă. Numai că unchiul Joel n-ar accepta să ne lase undeva.

Aprecierea prozaică a situaţiei şi încrederea de nezdruncinat în unchi avură un efect tonic asupra Luciei.

- O să ne îmbrăcăm frumos şi o să-i arătăm domnişoarei del Rey că suntem obişnuiţi cu asemenea evenimente.

Georgiana o privi încurajator, iar Lucie se întrebă cât de multe ghicise.

Cu toate astea, pe iahtul Mirabelle, Lucie se simţi mai bine decât s-ar fi aşteptat. Din clipa când fură conduşi la bord şi până aproape de miezul nopţii, când aceeaşi barcă îi aduse înapoi la chei, reuşi să-şi ascundă descurajarea sub o mască veselă.

Punţile erau foarte spaţioase. Sub o prelată în dungi, fuseseră aşezate mese lungi, pe care tronau sticle şi pahare, precum şi castronele cu creveţi, moluşte, felii de ardei şi de castravete, precum şi legume cu sos picant - exista o varietate practic infinită de aperitive.

- Eşti tentat să te saturi cu asemenea gustări, îi spuse ea Georgianei, urmărindu-l din priviri pe Daniel, care se servea cu a treia porţie. Destul, Daniel, te rog, îl opri ea. Altfel, n-ai să mai ai loc pentru ce urmează.

In general, Rosanna o ignoră cu totul, excepţie făcând câteva remarce politicoase. Dar o încolţi pe Georgiana.

De la oarecare distanţă, admiră trioul: Rosanna, tolănită pe un şezlong imaculat, Georgiana aşezată alături, iar la picioarele lor Joel, stând pe o grămadă de perne. Era cu spatele spre Lucie, aşa că nu-i putea vedea expresia, dar atitudinea lui sugera interes faţă de spusele Rosannei.

Masa dură mult. In salonul decorat cu picturi murale reprezentând vechi galioane spaniole, mai mult de o duzină de oameni se aşezaseră în jurul mesei ovale. Erau invitaţi mai mulţi tineri pe care nu-i cunoscuse şi deşi însoţitoarele lor erau drăguţe, nici una nu se putea compara cu Rosanna.

După terminarea mesei, convivii se împrăştiară peste tot, căutând locuri unde să se poată întinde şi moţăi. Existau şi câteva hamacuri, iar Jessica şi Daniel nu avură nevoie de nici un îndemn să-şi facă siesta în ele. Se formaseră grupuleţe de două-trei persoane, care stăteau de vorbă sau citeau. Señora Anna-Maria, soţia celui de-al doilea frate, o invită pe Lucie să viziteze vasul.

In afară de salonul în care luaseră masa, mai existau câteva, precum şi o încăpere destinată copiilor. Cabinele - foarte spaţioase - erau mobilate cu gust şi decorate în culori minunate - albastru-safir, verde-pal, sau combinaţii de magenta şi crem. Băile erau incredibil de luxoase, pardosite cu marmură, cu pereţi îmbrăcaţi în faianţă şi luminaţie subtilă, lăsând impresia că te afli deja pe fundul oceannului.

- Petreceţi multă vreme la bord? se interesă Lucie.

- Nu prea, zâmbi Anna-Maria. Iahtul îi aparţine lui Manuel. El este capul familiei. Soţul meu, Camaro, este al doilea ca vârstă. Locuim în Tenerife, însă uneori venim să stăm în vila din Las Palmas sau pe iaht. De obicei, asta se întâmplă când trebuie luate decizii privitoare la familie. Există mai multe proprietăţi comune ale celor trei fraţi şi trebuie ţinut seama şi de viitoarea dotă a Rosannei.

Da, zestrea. Lucie observase, aseară şi în cursul dimineaţii, lejeritatea cu care fraţii Rosannei îl acceptau pe Joel. Işi aminti declaraţia ei, că fraţii vor avea un cuvânt de spus în alegerea viitorului soţ. In mod clar, în privinţa lui Joel n-aveau să existe obiecţiuni.

- Am impresia că am văzut iahtul în portul Corvario, nu-i aşa?

- Uneori, mergem s-o vizităm pe doamna del Rey, în Ventura.

- Da, casa mea - adică, în care locuiesc - se găseşte alături de vila Rosannei, în Molino de la Tore.

Se aşteptase ca vizita să se încheie pe seară, dar Joel nu dădea nici un semn că ar vrea să plece. Evident, nu se temea că ar putea să deranjeze. Supărată pe propria nemulţumire, admise că era absolut normal să nu renunţe uşor la compania Rosannei.

Pe la cinci, un steward aduse cafea şi fursecuri, iar apoi câţiva bărbaţi se antrenară în jocurile copiilor. Joel apăru dintr-o dată lângă umărul ei.

- Ce părere ai despre o partidă de discuri. Vom juca perechi.

- N-am mai încercat, mărturisi ea, nedorind să se facă de râs în faţa Rosannei.

- E foarte simplu. Chiar şi Daniel e maestru.

Rosanna nu vru să participe, motivând că era prea obositor, aşa că oponenţii lor fură o tânără şi un bărbat pe nume Pedro. După câteva stângăcii, Lucie prinse şpilul şi reuşiră să câştige destul de uşor.

- Iţi place? întrebă el, după ce se aşezară pe nişte şezlonguri, lângă balustradă.

- Sigur că da. Nu apuci în fiecare zi să te baţi pe burtă cu cei bogaţi, răspunse ea cu dezinvoltură. Aruncându-i o privire, observă că figura lui prietenoasă îşi schimbase brusc expresia, în vreme ce trecea în revistă pe cei prezenţi pe punte. Ce-l deranjase oare? Pentru a-şi masca anxietatea, se grăbi să întrebe: vizita se va încheia curând?

- De ce? Nu vrei să mai stai? Replica abruptă îi provocă un fior.

- Ba da, însă credeam că ...

- Suntem invitaţi şi la cină.

Lucie îşi privi pantalonii albi de pânză şi bluza roz. Cum să participe la o cină formală, la bordul unui iaht de lux, astfel îmbrăcată?

- Nu-ţi face griji în privinţa hainelor, o linişti el. Aici, nimeni nu se va îmbrăca în costum de seară.

Dar Rosanna se găti cu o rochie de seară foarte decoltată, din brocart rubiniu, care-i punea în valoare tenul bronzat şi formele savuroase. Părul negru era adunat într-un coc înalt, prins cu un pieptene ornamental. Purta un colier cu rubine şi topaze, precum şi o brăţară groasă de aur, încrustată cu briliante şi rubine. Printre ceilalţi, Rosana părea o minune exotică în mijlocul unui buchet de flori de câmp. Cele două

femei care nu făceau parte din familie o admirau cu invidie aproape ostilă, dar se abţinură de la vreun comentariu.

Spre sfârşitul cinei, Rosanna se adresă Luciei, aşezată la capătul opus al mesei.

- Ce reprezintă pandantivul acela?

- E un căluţ de mare, spuse ea, atingându-l cu degetul. Am făcut vreo duzină, adăugă ea sfidător.

- Câtă pricepere! Este din argint?

Devenea clar motivul pentru care Rosanna se îmbrăcase astfel. Ostentaţia vestimentară i se adresa doar lui Joel şi era menită să scoată în evidenţă diferenţele dintre ea şi nesemnificativa Lucie, care îşi câştiga existenţa vânzând mici bijuterii fără valore.

- Nu-i argint pur, desigur, răspunse Lucie, doar un aliaj

- N-ai de unde să ştii cum lucrăm noi, interveni Joel pe neaşteptate. Au trecut vremurile când străbunii tăi spanioli aveau la dispoziţie tot aurul pe care l-ar fi putut dori. Astăzi, ne mulţumim să prelucrăm diverse aliaje, dându-le o formă artistică, iar valoarea se datorează muncii noastre şi nu metalului.

Zâmbetul care arcui buzele Rosannei nu era reflectat şi de ochi.

- Desigur. Fără îndoială, ai ajutat-o să creeze acele mici ... animale.

- Habar n-ai, dragă Rosana, replică Joel. Lucie observă că toate celelalte conversaţii încetaseră. Căluţii de mare sunt peşti, nu animale, iar ideea i-a aparţinut în exclusivitate. In curând, ai să renunţi la colierul ăla cu pietre preţioase, înlocuindu-l cu una dintre creaţiile Luciei, prinsă pe o panglică. Se vând peste tot ca pâinea caldă şi fiecare fată o să vrea să fie la modă.

Lucie fu încântată de intervenţie. Pe la miezul nopţii, când şalupa îi duse la mal, avu parte de noi motive de bucurie. Pe când aşteptau o maşină, Joel spuse:

- Mă întreb pe cine încerca să impresioneze. N-am mai văzut-o aşa de gătită pe iaht. Nimeni nu procedează astfel.

- Poate că voia s-o impresioneze pe Lucie cu bijuteriile, încercă Georgiana o explicaţie. Dacă şi-ar fi pierdut nimicurile scumpe, i-ar fi fost o bună învăţătură de minte.

Joel şi Lucie izbucniră în râs şi imediat apăru un taxi.

Rămase cu ochii pe tavan, în întuneric, multă vreme, reflectând la întâmplările serii. Poate că era un gând iscat de propriile dorinţe, dar n-ar fi fost posibil ca Joel să

nu fie chiar aşa de amorezat de Rosanna? Dar şi aşa, nu avea de ce să creadă că ar fi fost dispus să se îndrăgostească de ea, sau de oricine altcineva. Totuşi, ce bine era să descoperi că rivala nu e perfectă! In ciuda celor afirmate de Hallam, Rosanna nu-l cucerise încă pe Joel.

Capitolul 1

Per total, călătoria la Las Palmas fusese plăcută şi utilă. Lucie reuşise să predea toate comenzile şi primise multe altele; împreună cu Georgiana, cumpărase hăinuţe noi pentru copii, precum şi un set de cărţi de şcoală, hărţi şi nişte jocuri de puzzle.

Georgiana rămăsese încântată de oraş şi de cupoanele de material pe care le cumpărase, mătase tailandeză, brocart, ţesături sintetice, menite să devină rochii, cândva.

- Ar fi bine dacă aş pune mâna pe o maşină de cusut, îi spusese Luciei. Aş putea să croiesc tot felul de haine pentru copii şi pentru mine. Intotdeauna mi-a plăcut să-mi confecţionez singură îmbrăcămintea.

Şi Joel avusese întâlniri de afaceri şi achiziţionase materie primă şi echipamente pentru atelier.

Dacă se gândea bine, existaseră şi câteva motive de dezamăgire, deşi nu insuportabile - ca o zi ploioasă în miezul unui interval însorit de două săptămâni.

Intr-un fel, o bucura întoarcerea acasă - aşa considera acum vila Sirena. Georgiana era de mare ajutor, ocupându-se de cei mici când Lucie lucra, răsfăţându-i cu jeleuri şi prăjiturele, pentru care señora Matana n-ar mai fi avut vreme. Invăţă să pregătească şi unele din felurile spaniole, sau specialităţi locale.

- Se pricepe, remarcă menajera, într-o zi când Georgiana îi dusese pe copii la plajă pentru obişnuitele şedinţe combinate de citit şi înot.

- Mă bucur că a venit, replică Lucie.

Femeia mai vârstnică părea să mai aibă ceva de spus. Işi luă inima în dinţi şi continuă:

- Señora din Anglia rămâne aici mai multă vreme?

- Ah, aşa sper.

- Dacă rămâne - asta înseamnă că eu trebuie să plec? îşi expuse ea îngrijorarea.

- Nu, nici nu poate fi vorba, o asigură Lucie. Avem nevoie de dumneata. Georgiana vrea doar să-ţi mai uşureze munca.

Lacrimi de uşurare începură să şiroiască din ochii femeii.

- Gracias, señorita, gracias. Sunt nevoită să lucrez, fiindcă soţul meu este bolnăvicios. Are dureri de şale de la pescuit.

- Vrei să spui că s-a accidentat când era la pescuit?

- Da. Acum şase luni. A căzut şi nu mai poate merge ca lumea.

- Fiica dumitale îl îngrijeşte?

- Da, dar are doi copii. Bărbatul ei a murit.

- Vai, ce trist!

- El şi camaradul lui s-au înecat în timpul unei furtuni.

Lucie oftă, apăsată de situaţia disperată a acestei familii care trăia din banii câştigaţi de señora Matana. Găsi cu cale s-o asigure încă o dată pe femeie că Georgiana nu venise să-i ia locul.

- Vom avea mereu nevoie de dumneata. Nu ne-am descurca fără. Să nu-ţi fie frică. Conversaţia fusese purtată într-un amestec de limbi, căci menajera reuşise deja să înveţe câteva cuvinte englezeşti.

Totuşi, după plecarea ei, Lucie căzu pe gânduri. Casa îi aparţinea lui Hallam şi numai el avea dreptul să angajeze personal. S-ar fi putut ca el să considere indicat să se dispenseze de serviciile doamnei Matana.

Nu-i venea să creadă într-o astfel de eventualitate, fiindcă într-o locuinţă de dimensiunile vilei Sirena, era greu de făcut curat. In al doilea rând, Hallam nu se arătase zgârcit şi fără îndoială că şi Joel contribuia la întreţinerea gospodăriei.

Discuţia cu menajera i-l readusese în minte pe Hallam. Părea să fi revenit la obişnuita sa exuberanţă, dar Lucie avea senzaţia că-şi reprima cu greu triumful din ochi, de fiecare dată când o privea.

Deocamdată, încă nu-i ceruse să mai pozeze, dar ea avusese grijă să spele şi să calce bluza de mătase galbenă. Avea de gând s-o păstreze pentru cazul că el ar fi dorit să termine portretul.

Şi ca prin telepatie, Hallam îi ceru să-i pozeze în ziua următoare.

Intrând în atelier, îşi alungă din minte toate neplăcerile trecute şi încercă să-şi menţină o expresie placidă.

Totuşi, el nu se arătă satisfăcut.

- Parcă ai fi înlemnit.

- Iartă-mă. Ce trebuie să fac?

- Gândeşte-te la ceva stimulant, izbucni el.

- Voi încerca, promise ea. Apoi, avu un gând diavolesc. Cum ar fi să se trezească în braţele lui Joel, primindu-i sărutările şi auzindu-i şoaptele de dragoste?

- Aşa-i mult mai bine, aprecie Hallam, după ce lucrase o vreme în tăcere, curăţând pensulele, amestecând culorile şi mâzgălind energic pânza neterminată. Gândindu-te la Joel, expresia ţi s-a ameliorat mult.

- Cine spune că mă gândeam la Joel? îl înfruntă ea.

- Taci. N-am nevoie de cuvinte. Un îndrăgostit îşi dă seama imediat când iubita se gândeşte la rival.

- Gelos? Ce motiv ai avea?

Ovreme, nu-i răspunse, ci doar o privi încruntat, aplicând trăsături viguroase de pensulă.

- Nu vreau să-ţi frângi inima din cauza lui Joel.

- Sunt vindecată de boala asta, minţi ea.

- Ah, mă bucur să aud. In cazul acesta, poate că voi descoperi şi o cât de mică preţuire pentru mine.

- Te flatezi singur, Hallam. Incerca să nu lase discuţia să evolueze într-o direcţie periculoasă. Cine spune că trebuie să mă îndrăgostesc de unul dintre voi?

- Păi, nimeni. Şi totuşi, când o fată întoarce spatele unui bărbat, e foarte posibil să dea peste altul.

Fu rândul ei să tacă. Ce punea la cale Hallam? Ce voia să-i spună?

- Cred, dragă Lucie, că am pornit-o cu stângul.

- Adică?

- Când m-am mutat aici, Rosanna s-a dat peste cap să-mi arate cât de binevenit eram. Petreceam multă vreme împreună, navigam printre insule, uneori mergeam la Las Palmas să bem vin, să mâncăm şi să dansăm. Am pictat-o de câteva ori. Mă simţeam foarte bine. Apoi, m-am întâlnit cu Joel - ne cunoşteam din Anglia - şi, ca fraierul, l-am invitat să stea cu mine.

- De ce crezi că a fost o prostie?

- Fiindcă Rosanna şi-a mutat îndată întreaga atenţie asupra lui şi am fost lăsat pe dinafară.

- Pricep. Dar tocmai tu mi-ai atras atenţia cât de bine se potrivesc, îi aminti ea.

- Aşa o fi, dar nu-mi convine. Când Joel m-a anunţat că vrea să te roage să te ocupi de cei mici, ideea mi-a surâs. Mi-am zis că n-are decât să pună ochii pe tine, iar eu am s-o recapăt pe Rosanna.

- Deci, n-am fost decât un pion? zâmbi ea.

- Nu chiar. Oricum, lucrurile n-au mers aşa. Joel nu s-a îndrăgostit nebuneşte de tine, aşa că mi-am spus că, dacă nu eşti destul de captivantă pentru el, ar merita să-ţi dau mai multă atenţie.

- Mulţumesc pentru compliment, replică ea. Câtă aroganţă!

- Of, nu te simți ofensată. N-a fost o remarcă disprețuitoare. Am început prin a te trata cu răceală, dar după o vreme am fost atras de blestemata ta independență, de ieşirile temperamentale şi chiar de aspectul tău - căruia nimeni nu-i poate găsi cusur - bine, bine, nu te repezi să înfigi pumnale în mine! - ştii bine că nu eşti o frumusețe răpitoare. Totuşi, cu timpul, am început să apreciez figura ta serioasă şi succesiunea de expresii pe care le redă.

- Materie primă a pictorilor, aprecie ea. Apoi îl întrebă: chiar o iubeai pe Rosanna?

- Hm, nu mai sunt atât de sigur. O vreme, am fost nebun după ea, dar acum nu mă mai interesează. Lăsă jos pensula şi veni spre ea, cu brațele larg deschise. Lucie, draga mea, ne-am putea distra. O cuprinse, dar ea nu răspunse la îmbrățişare. O sărută cu pasiune, dar ea rămase la fel de rigidă. Se aşeză alături şi o strânse la piept fără pic de tandrețe. Cu prima ocazie, îl împinse.

- Nu, Hallam. Se ridică în picioare, cu toată demnitatea. Nu pe mine vrei să mă săruți. Sunt doar la îndemână.

- Iubito, nu spune aşa ceva! Rămăsese aşezat, cu o expresie prostească pe chip. Mi-eşti dragă.

- Dragă! repetă ea, râzând. Nu mă iubeşti. Nici măcar nu pretinzi. Nici nu ți-ar trece prin cap să te căsătoreşti cu mine ...

- Ah, însurătoarea - asta-i cu totul altceva.

- N-ai să faci greşeala asta.

- Nu, multă vreme de acum înainte, recunoscu el. Dar mi-ai spus că nu-ți doreşti un soț.

- Intr-adevăr.

- Mincinoaso! Nici chiar pe Joel?

- Nu vreau să mă pripesc, explică ea, înroşindu-se uşor.

- Atunci, între timp, fii drăguță cu mine, încercă el s-o înduplece.

- Dacă aş fi pretins că sunt dispusă să-mi umplu vremea cu tine, te-ai fi simțit jignit, zâmbi Lucie.

Hallam se ridică şi se întoarse la şevalet.

- Eşti o fată pe cinste, tare ca fierul - şi eu care te credeam gingaşă. Ei bine, merita o încercare.

In timp ce el îşi curăța pensula, Lucie încercă să arunce o privire pânzei de pe

şevalet, dar Hallam fu mai rapid şi acoperi tabloul.

- Nu trage cu ochiul. Ai să-l vezi când va fi gata.

Părăsind atelierul, se întâlni cu Georgiana, care ieşea din camera lui Daniel. Il convinsese să doarmă singur, în camera vecină.

- Jessica ar trebui să aibă o cameră numai a ei, iar Daniel nu mai este un copilaş.

In mod surprinzător, băiatul fusese de acord, ştiind că Georgiana urma să fie în camera de alături.

- Sigur că nu mai sunt bebeluş, se înfoiase el. Nu mi-e frică de întuneric.

Jessica fusese cât pe ce să-l contrazică, dar Lucie o oprise şi, mai târziu, îi arătase avantajele noii situaţii.

- Poate că unchiul Hallam o să-ţi redecoreze camera, sugerase Lucie. Am să-l întreb.

Roşie la faţă, Lucie încercă să se facă nevăzută, conştientă că avea părul în dezordine.

- Aţi vorbit cam mult, o abordă Georgiana. Credeam că pictorii preferă ca modelele să tacă.

- Lui Hallam îi place să vorbească. Uneori îi răspund. Se refugie în spatele uşii de la dormitor. Oare auzise Georgiana ceva din conversaţie - desigur, fără intenţie?

Lucie era fericită că terminase cu pozatul. Nu dorea să-l revadă prea curând pe Hallam, după întâlnirea violentă din după-amiaza aceea.

Ea şi Georgiana se angrenară în pregătirile pentru Crăciun, dintre care unele trebuia ferite de ochii copiilor.

- Incearcă să fie secretoase, îi spuse Jessica lui Daniel, destul de tare să poată fi auzită. Uneori, oamenii mari ascund cadourile în dulapuri sau sub pat, ca să nu le găsim înainte de Crăciun.

- Mulţumesc pentru avertisment, râse Lucie. O să avem grijă.

Ise păru că ascunzătoarea perfectă ar fi fost atelierul lui Joel, aşa că îl abordă:

- Copiii ştiu că n-au ce să caute acolo, aşa că poate găseşti un loc pentru pachetul ăsta.

- Bună idee. Ce-i înăuntru? Intre timp, continua să lucreze la armăsarul de argint, cizelându-i coama.

- De parcă speri că ţi-aş spune! afectă ea indignare. Cum să fiu sigură că ai să

păstrezi secretul?

O ului asprimea care i se citea în privire.

- Nu, n-ai de unde să ştii.

Lucie nu mai găsi nimic de spus. Ieşi din atelier, dar rămase câteva clipe afară, întrebându-se ce putea determina schimbările acelea bruşte de atitudine. Interpretase greşit mica ei glumă, dar nu avea nici un motiv să-i răstălmăcească intenţiile.

Probabil că-l deranjase întreruperea. Probabil că armăsarul urma să devină cadou pentru Rosanna, iar el nu voia să se afle.

Pe timpul cinei, Joel continuă să fie inexplicabil de morocănos, iar Hallam o privi de câteva ori de parcă între ei ar fi existat o legătură secretă. De fiecare dată, ea întorcea capul în altă direcţie, dar întâlnea privirea cercetătoare a lui Joel.

Cu o săptămână înainte de Crăciun, Hallam anunţă că intenţiona să- şi petrecă sărbătorile în Anglia. Ştia că era improbabil, dar Luciei i-ar fi convenit ca el să-şi prelungească şederea cel puţin şase luni.

- Trebuie să văd nişte expoziţii, le spuse el, şi cinstit să fiu, cred că n-aş suporta atmosfera de aici, cu distracţii şi jocuri copilăreşti. Mă înţelegeţi?

- Desigur, replică Georgiana tăios. Ai gusturi mai sofisticate.

- O spui pe un ton acid, pe care nu ţi-l ştiam, comentă el.

- Viaţa e plină de surprize, replică ea. Mă surprinde doar că ai pierdut atâta vreme aici, în Ventura.

- Ah, dar am constatat că nu pot lucra în mijlocul unei mulţimi petrecăreţe şi ...

- ... şi-n prezenţa unor oameni simpli, ca mine şi ca Lucie, completă ea veselă.

- Lucie nu-i nici pe departe aşa de simplă cum vrea să pară. Nu-i aşa? spuse el, întorcându-se spre ea.

- N-am de unde să ştiu. Depinde de semnificaţia pe care o dai cuvântului „simplu". Nu mă consider o persoană excesiv de complicată.

- Dar ai anumite subtilităţi, declară el. Mici cute care au darul de a te vârî într-un labirint de o complexitate primejdioasă.

- Te exprimi prea adânc pentru nişte persoane simple ca noi, întrerupse Georgiana, râzând. Ia-o din loc şi lasă-ne pe noi cu „baba-oarba", cu plăcinte de Crăciun, cu degetare de argint şi alte distracţii nevinovate.

După ce el plecă până în sat, cele două femei rămaseră tăcute o vreme. Apoi,

Georgiana rupse tăcerea:

- Nu vreau să-mi vâr nasul, dragă Lucie, dar Hallam te-a deranjat cu ceva?

- Nu chiar. Uneori, este cam impulsiv, dar aşa-i el. N-o face înadins. La el, nu contează câteva sărutări sau îmbrăţişări.

- Mă tem că întotdeauna a avut atitudinea asta de play-boy, oftă Georgiana. Nu-l văd căsătorindu-se şi stabilindu-se undeva.

- Prea puţini artişti acceptă asemenea viaţă.

- De multe ori l-am auzit declarând că însurătoarea e un fel de cuşcă. O soţie sau o familie nu fac decât să-ţi inhibe năzuinţele - sunt vorbele lui.

- Mi-a spus acelaşi lucru, râse Lucie.

- E vorba de Joel, nu-i aşa? Nu trebuie să-mi răspunzi.

Lucie se întoarse spre femeia matură.

- E clar ca lumina zilei, nu-i aşa?

- Femeile înţeleg mai bine micile semne care nu atrag atenţia bărbaţilor. Apoi continuă: poate că spaniola aceea nu-i chiar aşa deşteaptă cât se crede.

- Ce te face să spui asta?

- Joel nu-i tipul de bărbat care să se lase cucerit de frumuseţi orbitoare şi rubedenii bogate. Are nevoie de altceva. De o persoană ca tine, poate.

- Cred că e o speranţă prea vagă, replică ea.

- Să nu renunţi niciodată la speranţă, draga mea. Nu costă nimic şi uneori aduce recompense nesperate.

Joel primise sarcina să facă rost de un brăduţ, sau de un copac asemănător.

- De unde să fac rost de aşa ceva? voise el să ştie. Pe aici, nimeni n-a auzit măcar de obiceiul bradului.

- Când ne-am plimbat cu barca de-a lungul ţărmului, am văzut o plantaţie la poalele munţilor.

- Păi, dacă eşti aşa sigură, ai face bine să vii cu mine. Bine că aici nu există tradiţia asta, că altfel s-ar distruge toată plantaţia şi am intra în conflict cu pădurarii.

- Ne trebuie unul mic - cam atât, spuse ea, indicând cu mâna o înălţime egală cu a ei.

Ziua aceea avea să i se întipărească în memorie, alungându-i o parte din supoziţiile supărătoare asupra relaţiei dintre Joel şi Rosanna.

Peoiectul fiind încă secret pentru copii, Lucie şi Joel plecară dimineaţa devreme, pe ascuns. El o luă pe alt drum, dar Lucie nu protestă, încântată de situaţie. Intrucât Hallam plecase deja, ea îşi recăpătase buna dispoziţie.

- N-ai mai fost la Betancuria, spuse el, urmând drumul pe firul unei văi. Cândva, a fost capitala insulei. Acum, e un orăşel liniştit, relativ departe de rutele turistice.

- Orice insulă ar trebui să păstreze asemenea locuri nealterate, replică ea.

- Ventura are plaje splendide, majoritatea acoperite de nisip, spre deosebire de celelalte insule vulcanice, aşa că nu-i decât o chestiune de timp până o să apară armatele de excursionişti, hotelurile şi străzile comerciale.

- Să fie chiar aşa de rău că oamenii vor avea ocazia să vadă asemenea minunăţii?

- Marea majoritate nu apucă să vadă şi altceva în afară de cameră, piscina hotelului şi barul de zi. Nu-i interesează să exploreze. Ah, poate că s-ar aventura într-o excursie cu trăsura, dar de fapt n-ar vedea nimic. Nu i-ar interesa atmosfera locală.

- Cred că procedez la fel. Dar am avut privilegiul să stau aici mai mult decât obişnuitele sejururi.

- Adevărat, dar nici nu eşti turistul tipic.

Lucie tăcu o vreme, delectându-se cu peisajul, cu palmierii singuratici ca nişte sentinele pe lângă casele izolate, cu morile de vânt ridicându-se în mijlocul câmpurilor. Uneori, treceau pe lângă vreo cămilă înhămată la mecanismul de pompare al unei fântâni, sau pe lângă câte o femeie în straie negre, largi, mânându-şi măgăruşul încărcat.

- Peisajele de aici mă duc cu gândul la scenele biblice, comentă ea.

- Probabil că n-au avut loc prea multe schimbări.

Intrau în Betancuria, având case cu terase, o turlă de biserică pătrată şi mici grădini cu palmieri pitici. Ajungând în piaţa centrală, el îi arătă fosta casă a guvernatorului şi alte clădiri vechi cu scări exterioare, ducând spre balcoanele de la primul cat.

Se opriră la cafenea să bea vin local şi primiră şi nişte bucăţele de peşte prăjit.

- Cred că peştele are menirea să-ţi crească setea, observă Lucie.

- Fără îndoială. E unul din tertipurile afaceriştilor.

Bătură cu piciorul câteva străduţe, apoi îşi reluară călătoria cu maşina. Pe versantul unei coline, găsiră câţiva brazi, care nu păreau să aparţină unei plantaţii. Joel luase în portbagaj o casma şi începu să sape în jurul rădăcinii copăcelului ales.

Lucie înfăşură rădăcina într-o cârpă umedă.

- Vai de mâinile mele! se plânse Joel. N-am să mai pot lucra la ibrice, vase şi potire de argint, ca să nu vorbim de operele în filigran.

- Filigran? N-am ştiut că te ocupi şi de lucruri atât de minuţioase.

- Ha, îţi închipui că numai tu eşti capabilă să meştereşti mărunţişuri elegante! Eu sunt doar un ciocănar bun să mânuiască barosul de cinci kilograme?

- Nu, râse Lucie. Chiar şi barosul trebuie mânuit cu precizie.

- Atunci, nu mai considera că ai monopol asupra flecuşteţelor.

- Inţeleg. Acum am un rival pentru piesele de bijuterie. Asta, de când am înregistrat atâta succes la căluţii de mare. Spune-mi, la ce te-ai oprit ca să-mi faci concurenţă? Pescăruşi? Fluturi?

- Am tot dreptul să păstrez anumite secrete. Dacă nici Jessica n-a scos nimic de la mine, poţi fi convinsă că n-ai să reuşeşti să mă tragi de limbă.

- Ai terminat armăsarul? Intrebarea îi scăpă fără voia ei.

- Acel cal arab te intrigă, nu-i aşa? Joel zâmbea, iar ea se simţi uşurată. Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că nu-i treaba ta?

Lucie nu mai avusese ocazia de a savura o astfel de zi, cu delicioase schimburi de replici, complet lipsite de constrângeri. Uitase de propriile inhibiţii, de teama de a nu da în vileag prea mult. Ca urmare, se purta firesc, ca orice altă femeie în compania bărbatului potrivit.

La prânz, se opriră la un han pierdut în munţi, iar calitatea bucatelor n-ar fi făcut de ruşine orice restaurant de mare hotel - vinete cu sos picant, o specialitate locală, numită caldo de pescados, gătită dintr-un peşte foarte gustos. Brânza de capră şi desertul cu nuga de alune şi clătite de mălai, completară masa.

La plecare, hangiul şi soţia lui le făcură semne cu mâna până trecură de prima cotitură, a drumului.

- Imi plac localnicii, murmură Lucie mulţumită, aşezându-se mai comod pe banchetă. Probabil că am fost singurii clienţi la masă, dar ne-au răsfăţat.

- Hm. Sunt ospitalieri şi simpli, ceea ce înseamnă că ne-au tratat cu ce aveau mai bun.

- Acasă, în Anglia, trebuia să fim fericiţi dacă am fi căpătat pâine şi brânză. Sau poate vreo supă din plic.

Joel nu răspunse, iar ea îl lăsă să se concentreze asupra drumului şerpuit. Treceau pe lângă o plajă de câteva mile, aproape pustie.

Coborâră din maşină şi se apropiară de mal. Se aşezară pe nişte pietre teşite, iar Joel îşi aprinse una dintre preferatele lui ţigări subţiri de foi.

- Ai vreun plan de viitor - pe termen mai lung? întrebă el, pe neaşteptate.

Lucie aproape că aţipise, sub mângâierea soarelui şi moleşită de ritmica spargere a valurilor. Clipi şi se trezi.

- Pe termen lung? Păi, nu, nu prea. Nu m-am gândit. M-au preocupat comenzile şi noile mostre. Mai devreme sau mai târziu, îmi voi găsi timp şi pentru viitor. Pe moment, am destui bani, dar s-ar putea ca norocul să fie schimbător. Intotdeauna apar noutăţi şi moda evoluează.

- Dar te poţi adapta, cred?

- Aşa sper, deşi aş ezita să fac lucruri de nimic.

- Bine spus, declară el, zâmbindu-i. Nu trebuie să ne pretăm la orice, nu-i aşa?

Sub privirea lui, inima începu să-i bată cu putere şi se abţinu cu greu să i se arunce în braţe.

- Mă gândeam - e doar o idee - la un fel de parteneriat slobod.

- O tovărăşie? Işi întoarse capul spre el, surprinsă.

- Da. Mi-am dat seama că am putea forma o echipă bună - măcar pentru o vreme. Acum vreo doi ani, mă bătea gândul să lansez o marcă de bijuterii, dar n-am avut cu cine, aşa că am lăsat-o baltă. Acum, am reconsiderat ideea şi, dacă-ţi surâde, am putea intra în amănunte. Nu imediat. Mai gândeşte-te.

Lucie se ridică şi inspiră profund. Ce ofertă primise! Un viitor absolut entuziasmant - din punct de vedere economic - şi şansa de a lucra cu Joel Barron, faimosul designer de argintărie, de a-şi vedea numele pătrunzând în elitele breslei.

- Minunată idee, declară ea, neîndrăznind să-l privească în ochi. Ar însemna să mă stabilesc definitiv?

- Hm, permanent înseamnă o groază de vreme. N-aş putea promite aşa ceva - nici chiar în climatul acesta idilic. Mai devreme sau mai târziu, vor apărea schimbări - Hallam s-ar putea hotărî să se mute în altă ţară. Pictorii caută mereu peisaje noi. Noi doi suntem mai norocoşi. Trebuie doar să dăm formă ideilor şi o putem face aproape oriunde.

- Nu contează unde lucrez, întări ea, înăbuşind pornirea de a continua „atâta vreme cât sunt în preajma ta".

- După cum ţi-am mai spus, poţi oricând să-mi foloseşti atelierul. Există şi alte avantaje, adică pentru mine - ai putea să mă reprezinţi, să mergi la Londra, sau

altundeva, să te îngrijeşti de expoziţii, de taxe, să participi la prânzuri de afaceri. Mi-e greu să găsesc timp pentru toate. Nici nu vreau să pierd vremea în avioane, taxiuri şi restaurante. Izbucni în râs. Sună ca şi când te-aş trimite să rezolvi tot ce nu-mi convine, dar nu la asta mă gândeam.

- Mă crezi capabilă să-ţi ţin locul? Ar fi o responsabilitate enormă.

- Dacă nu te consideram în stare, nu-ţi făceam propunerea. Thornton e un tip corect, dar are prea multe pe cap. Am nevoie de cineva care se pricepe la argint şi care să acţioneze exclusiv în numele meu. De asemenea, ai să-ţi poţi expune lucrările lângă ale mele, iar astfel probabil că ai obţine rezultate mai bune decât dacă l-ai delega pe Thornton.

In mintea Luciei se desfăşura deja o ameţitoare imagine a succesului.

- Ah, Joel, sunt entuziasmată! Figura ei radioasă se afla la numai câţiva centimetri de a lui şi dintr-o dată Joel se aplecă, îi prinse bărbia şi o sărută pe buze.

- Bun! Rămâne stabilit - şi pecetluit cu un sărut. Se ridică şi-i întinse o mână. A venit vremea s-o luăm din loc.

In maşină, Lucie se lăsă pradă viselor. Un parteneriat de afaceri putea reprezenta primul pas spre o colaborare mult mai strânsă. Se şi vedea în rol de reprezentant acreditat al lui Joel, parcurgând meridianele şi răspândindu-i faima, lucrând cot la cot cu el, fiindu-i confidentă. Şi poate
- când ar fi venit timpul - el ar fi putut pricepe că reprezenta mai mult decât o colaboratoare.

Brusc, în minte îi apăru figura Rosannei. Şi dacă Joel o iubea şi o va lua de soţie? Ii era foarte clar că Rosanna n-ar fi văzut cu ochi buni parteneriatul lor. Apoi îşi aminti ziua petrecerii de pe iaht. Nu cumva Joel nu corespunsese, din punctul de vedere al fraţilor Rosannei?

Totuşi, n-ar fi simţit nici o satisfacţie să-l ştie cu inima frântă.

Când ajunseră la vila Sirena, Lucie se pierduse complet în variante şi supoziţii. Per total, fusese o zi splendidă. N-avea s-o dea uitării, orice i-ar fi rezervat viitorul.

Capitolul 8

Ultimele câteva zile înainte de Crăciun, Lucie le petrecu mai mult în cameră, lucrând la cadourile pentru Georgiana şi Jessica. Insă absenţa ei trecu neobservată, întrucât şi Georgiana stătea mai mereu la maşina de cusut cumpărată de ocazie, din Corvario.

Jessica şi Daniel rămăseseră cam de capul lor, dar erau perfect conştienţi de activităţile secrete care se desfăşurau în casă.

- Toată lumea se face nevăzută după masa de prânz, observase Jessica. Toţi au câte ceva de făcut pe ascuns. Şi tu lucrezi la cadourile de Crăciun? îşi întrebase ea unchiul.

- Bineînţeles. De ce aş fi mai cu moţ?

Ea zâmbise ştrengăreşte, îl cuprinsese pe după gât şi continuase:

- N-ai vrea să mă laşi să intru în atelier şi să arunc o privire?

- Nu. Oricum, n-ai înţelege la ce lucrez şi pentru cine.

- Aş putea să ghicesc.

- N-ai decât, după ce ai să-ţi primeşti cadourile, replicase el. Acum, lasă-mă să mă apuc de treabă. Se eliberase din îmbrăţişare şi o trimisese la joacă.

De prăjituri se ocupase Georgiana, cu ajutorul Luciei, aşa că doamna Matana să-şi poată petrece Crăciunul şi Ajunul împreună cu familia. Femeia rămăsese mută de uimire când Georgiana copsese o plăcintă tradiţională.

- Când se serveşte, explicase Georgiana, o flambăm cu rachiu.

Avusese grijă să prepare încă o plăcintă pentru familia menajerei, ce urma să fie însoţită de un coş cu alimente felurite.

- Crezi că s-ar simţi ofensaţi dacă le-am trimite nişte cadouri? îl întrebase ea pe Joel.

- Nu. Probabil că ar fi recunoscători, cu condiţia să nu fie lucruri prea scumpe, fiindcă sunt foarte mândri, ca toţi spaniolii.

Cu o zi înainte de Ajun, Lucie, însoţită de copii, duse pachetele la casa din Molino de la Tore. O rochie neagră şi două halate şic de nailon pentru señora Matana; o rochie înflorată de bumbac pentru fiică; jucării pentru cei mici şi tutun de pipă pentru pescarul bolnav.

Lucie primi mulţumirile familiei, înţelegându-le mai mult după expresiile feţelor. Fiica fu entuziasmată şi de alimentele aduse: un pui, un peşte mare, un coş cu legume

şi fructe, mai multe conserve, precum şi plăcinta de Crăciun.

- Am uitat să-i luăm ceva lui Alberto, spuse Jessica.

- Nu. Unchiul Joel i-a pregătit un cadou frumos, o plasă de pescuit nou-nouţă şi tutunul lui preferat.

După-amiază, Lucie şi Georgiana avură parte de o scurtă relaxare pe şezlongurile de pe terasă.

- Nu-i ciudat să te poţi tolăni astfel la soare? observă Georgiana. Acasă, chiar în zilele frumoase, am fi rămas în casă, lângă foc.

- Poate că spaniolii au dreptate să evite prăjiturile grele şi mâncărurile cu carne, replică Lucie. Se întoarse spre Jessica şi întrebă:

- Cum aţi serbat Crăciunul în alţi ani?

- Uneori frumos alteori, nu prea. Era plăcut când era mami cu noi. Primeam o mulţime de cadouri şi aveam un brăduţ strălucitor. Pe urmă, erau petreceri - uneori mergeam în vizită.

- Imi aduc aminte de petreceri, interveni Daniel. Am primit o vioară

- aşa cred ...

- Era un banjo, îl corectă Jessica.

- Fie, un banjo. Alt băiat mi-a furat-o şi a lovit-o până s-a spart. Daniel râse fericit. L-am plesnit peste nas şi a început să plângă.

- Ah, toată lumea crede că Daniel este molâu, interveni Jessica, dar ştie să se apere.

- Mai povestiţi-ne despre celelalte sărbători de Crăciun, îi încurajă Lucie.

- O dată, am fost la mătuşile noastre. Sunt foarte, foarte bătrâne.

- Au vreo sută de ani, supralicită Daniel.

- Poate nu chiar atâţia. Da' tot au nouăzeci, continuă Jessica.

Lucie şi Georgiana ştiau că după toate probabilităţile cele două mătuşi erau sexagenare, dar copiilor le păruseră teribil de bătrâne.

- Se purtau foarte frumos cu noi, dar nu aveam voie să ne jucăm sau să facem gălăgie. Trebuia să atârnăm feţe de pernă, în loc de ciorăpei, pentru cadouri şi ... Jessica se opri, izbucnind în râs. Era foarte hazliu. După ce ne culcam şi ne făceam că dormim, intrau în cameră şi se împiedicau de scaune sau de altceva. Făceau zgomot şi Daniel întreba: „cine-i acolo?", iar eu îmi vâram capul sub pernă să nu mă audă râzând. După ce plecau, săream din pat, aprindeam lumina şi cercetam cadourile.

- Sper că aveați grijă să le puneți la loc? interveni Georgiana.

- Sigur că da. Dimineața le mulțumeam şi le spuneam cât suntem de încântați de cadourile moşului. Nu credeam că Moş Crăciun coboară pe horn, dar le spuneam ce voiau să audă.

- Ei bine, anul ăsta, veți primi darurile sub ... altfel. Lucie evită la mustață să dezvăluie existența bradului, deja împodobit cu globuri şi beteală, deocamdată ascuns în atelierul lui Joel.

In dimineața de Crăciun, aşezară bradul pe „veranda crepusculară", unde aveau loc toate pachetele mari. In vreme ce Joel şi Georgiana făceau ultimele retuşuri, avură grijă să închidă uşa, dar copiii scăpară curând de supravegherea Luciei şi încercară să tragă cu ochiul prin geamurile verandei.

- Am să vă leg la ochi, îi avertiză Lucie, când descoperi stratagema. Ii luă de acolo şi îşi spori vigilența. Stabilea ultimele detalii ale mesei de Crăciun şi insistă ca Jessica şi Daniel să rămână lângă ea, până îi va chema Joel.

- Suntem nerăbdători să vedem ce-am primit, se plânse Jessica.

- Parcă spuneai că nu trebuie să vorbim despre cadouri! o tachină Daniel.

- De Crăciun e altceva, replică soră-sa, privindu-l trufaş.

Apoi, în sfârşit, Joel îi chemă, iar cei doi o zbughiră, urmați de Lucie.

- In primul rând, trebuie să dansăm în jurul bradului, sugeră Georgiana, ca să avem noroc în anul care urmează.

- Ăsta e vreun obicei din Midland? se interesă Joel.

Georgiana se mulțumi să râdă şi îl prinse de mână. Lucie şi copiii se prinseră în horă şi începură să zburde în jurul pomului. După o primă strofă şi două ture în jurul bradului, Jessica se opri brusc.

- Asta-i de ajuns, decise ea, privind spre vârf. Imi văd numele pe unul din pachețelele alea de sus.

Degetele Luciei rămăseseră în mâna lui Joel, iar el nu părea dornic să-i dea drumul. Georgiana rupea deja ambalajul cadourilor şi le dădea copiilor.

- Iată unul pentru tine, Lucie. Abia atunci îşi retrase ea mâna.

Im următoarea jumătate de ceas, se produse un haos de ambalaje rupte, mulțumiri murmurate ale adulților şi îmbrățişări din toată inima ale copiilor.

Daniel fusese obligat să urmărească o panglică roşie lungă, care-l condusese la cutia de carton în care găsise o bicicletă. Voise s-o încerce imediat, dar până la urmă se

mulțumise să-i asurzească pe toți cu claxonul.

Lucie confecționase un șirag de agate pentru Georgiana.

- Ia uită-te, Joel! Nu-i minunată lucrătura? se entuziasmase femeia.

El luă bijuteria şi o examină în amănunt.

- Da, frumoasă piesă. Probabil că ai pierdut o groază de vreme, dar a meritat.
Lucie fu încântată de prețuirea sinceră. Işi jură să nu dea niciodată rasol.

Jessica găsi un costum complet de dansatoare din insule, croit în secret de Georgiana.

- Vai, ce frumos! strigă ea.

- Nu-i integral făcut de mine, recunoscu Georgiana. N-am avut vreme, dar am cumpărat numai furnituri originale, din Ventura.

- Are şi pantofi, constată Jessica scormonind prin maldărul de ambalaje.

Purta deja cadoul de la Lucie, o brățară din plăcuțe de argint, gravate cu mici animale, peşti, sau păsări. De la Joel, căpătase un ceas de mână.

Cele mai multe suspine de recunoştință fură provocate de cadourile lui Joel pentru cele două femei. Decorase nişte ouă de argint în stil Faberge. Al Luciei avea smaralde în nuanțe delicate şi, la apăsarea unui resort, capacul se ridica şi apărea o pasăre cântătoare.

Al Georgianei avea un brâu de dansatoare în costume tradiționale. De sub capac apăreau două instrumente muzicale miniaturale, cântând singure.

- Ştiu că nu-i Paştele, dar mi-am zis că o să le considerați „ouă de Crăciun".

- Acum văd cu ce rival puternic m-am pricopsit. Astea n-au fost făcute cu barosul de cinci kilograme.

Hallam lăsase şi el cadouri, înainte de a pleca. Cutii cu bomboane de ciocolată pentru cei mici şi parfumuri scumpe pentru Lucie şi Georgiana. Oricând binevenite, dar fără acea contribuție personalizată la care apelaseră toți ceilalți.

Cele două femei se consultaseră în privința cadourilor pe care urmau să i le facă lui Joel.

- Am să apelez la tradiționala cutie cu trabucuri. Am descoperit ce marcă preferă.

- Nu prea ştiu ce să-i dau, ezitase Lucie.

- Dar ai realizat şi articole de bijuterie pentru bărbați, sugerase Georgiana. Butoni - ceva în genul ăsta.

Lucie bănuia că el are destui butoni, dar se hotărâse totuşi să-i confecționeze o pereche de argint, cu onix şi coral. Chiar el îi procurase onixul, adus din Tenerife.

- Intr-o bună zi, când vei urca pe muntele Teide, ai să-ţi poţi alege oricâte bucăţi de pe marginea drumului. Deocamdată, foloseşte-le pe astea.

Şi chiar aşa făcuse. Tăiate şi finisate, pietricelele intraseră în componenţa pandantivelor, a inelelor, şiragurilor, brăţărilor, sau butonilor.

Aşa că îi întinse o cutiuţă, dar nu stătu să-i vadă reacţia sau să-i primească mulţumirile. Seara, înainte de cină, Jessica observă:

- Uite, Lucie, unchiul Joel poartă butonii de la tine. Nu-i aşa că-s frumoşi?

Lucie se înroşi, în vreme ce el ridica mâinile ca să-i pună în valoare.

- Imi plac, spuse el, şi declaraţia o umplu de bucurie. Mulţumesc, Lucie. Sub privirile atente ale Jessicăi, îi cuprinse obrajii şi o sărută pe buze.

- E prima dată când o săruţi, remarcă ea.

- Şi poate că n-o să fie ultima, replică el.

Lucie îşi spuse că, de fapt, era a treia oară. Le numărase. Totuşi, nu-şi permitea să spere că sărutările aveau o semnificaţie mai profundă; nu promiteau nimic.

Copiii aveau permisiunea de a participa la cină, deşi masa de Crăciun avusese loc la vremea prânzului. Se jucară şi făcură pozne până simţiră că li se închid ochii de oboseală. Mai târziu, Georgiana şi Lucie se retraseră împreună cu Joel pe „veranda crepusculară". După o vreme, Lucie observă că Georgiana dispăruse.

Joel continuă să vorbească despre expoziţia pe care plănuia s-o organizeze la Londra.

- După Crăciun, când o să vină Thornton, am să discut cu el şi am să te anunţ ce am stabilit. Un lucru o să-l facă fericit - e vorba de bunăstarea copiilor. Ai avut o influenţă minunată asupra lor.

- N-am făcut cine ştie ce. Aveau nevoie de cineva suficient de tânăr să participe la jocurile lor, dar destul de matur să-i ţină în frâu şi să-i avertizeze împotriva primejdiilor.

- Sunt fericiţi cu tine, Lucie, şi n-ai cum să bagatelizezi realitatea.

- Poate că există reciprocitate, murmură ea. Ora târzie şi lumina vagă de pe verandă îi provocară o pornire introspectivă. Când am ajuns aici, de fapt, fugeam de realitate şi .

Apoi, pe hol, răsunară râsete şi în clipa următoare îşi făcu apariţia Rosanna.

- Ah, Joel! Pur şi simplu n-am rezistat tentaţiei de a intra ca să-ţi povestesc, deşi e foarte târziu - a, Lucie, eşti aici . Rosanna se întrerupse de parcă ar fi observat o

muscă, dar înțelesul era foarte clar.

Lucie luă paharele goale şi întrebă doar:

- Să-ți aduc ceva? Vin? Sau ...

- Nu, mulțumesc. Se întoarse spre Joel, iar Lucie o auzi spunând: vai, ce cadou minunat! Numai tu te puteai gândi la aşa ceva. Un ou de Paşte! Când l-am despachetat .

Ajungând pe hol, Lucie se simți copleşită de satisfacție. Deci, nu-i dăruise armăsarul de argint. Poate că nu reuşise să-l termine la timp. Sau preferase să-şi trateze identic toate cunoştințele feminine. Asta nu-i strica plăcerea. Avea să-şi păstreze oul ca pe o comoară, chiar dacă va fi obligată să părăsească insula şi pe Joel.

Oare cât va trece până să afle şi Rosanna că nu era singura posesoare a unui „ou de Crăciun"?

După Sărbători, Lucie şi Georgiana se pregătiră pentru vizita domnului şi doamnei Thornton. Georgiana aranjase deja un dormitor.

- Am să aduc un buchet de flori, un coş cu fructe, apă minerală şi o sticlă de vin. Se vor simți bineveniți, nu-i aşa?

- De acord. N-ar fi drăguț dacă şi hotelurile engleze ar proceda la fel? răspunse Lucie.

- Vinul ar putea fi înlocuit cu whisky sau cidru, continuă Georgiana, amuzându-se.

- Sau chiar socată! completă Lucie.

Amândouă erau vesele. Mai târziu, Lucie îşi spuse că atmosfera din casă era mult mai destinsă în lipsa lui Hallam.

Joel îi întâmpină pe Thorntoni la aeroport şi-i aduse acasă. Jessica şi Daniel fuseseră avertizați să fie cuminți.

- De ce vom fi inspectați? vru să ştie Jessica.

Lucie îi arătă că vizitatorii erau prieteni de-ai tatălui lor.

- In lipsa lui, vor să se asigure că sunteți bine îngrijiți.

- Inspectori sunt la poliție, deduse Daniel. Sunt polițişti?

- Nu chiar, vin doar să vă vadă, chicoti Lucie.

- Şi ce o să se întâmple dacă n-o să le fim pe plac, sau dacă vor considera că nu suntem bine tratați?

- Probabil că ... o să vă trimită înapoi, la mătuşi, spuse Lucie, după o scurtă pauză.

- Ah, nu, asta nu! exclamă Jessica. Ideea îi părea un fel de condamnare la moarte. Şantajul dădu roade miraculoase. Deşi, în mod normal, nu erau nişte copii obraznici, sau obositori, preferau să-şi consume energiile pe plajă, îmbrăcaţi cu haine ponosite, decât să stea smirnă în prezenţa adulţilor.

Doamna Thornton, o femeie înaltă, greoaie, fusese iniţial sceptică şi pornită să critice.

- Fără îndoială, par sănătoşi, acceptă ea, dar în ce priveşte educaţia. scutură din cap cu părere de rău.

- N-am neglijat educaţia, o asigură Lucie, iar Georgiana aduse manualele pe care le utilizau.

- Hm, murmură doamna. Totuşi, continuu să cred că ar fi de preferat o şcoală bună, cel puţin în cazul Jessicăi.

- Daniel este încă prea mic, obiectă Georgiana. Abia învaţă să fie ceva mai independent de soră-sa. O despărţire bruscă s-ar putea dovedi nefastă pentru amândoi.

- Posibil, aprecie doamna Thornton cu răceală, dar dumneata n-ai avut copii şi-mi imaginez că ai o experienţă limitată. Noi am avut trei.

- Cred că vă înşelaţi, răspunse Georgiana. Fiica mea a murit la trei ani, iar fiul la cincisprezece, într-o excursie la munte, cu şcoala.

Cealaltă păru descumpănită.

- Imi pare rău, nu ştiam. Era vizibil impresionată.

Lucie fu cuprinsă de indignare. Sărmana Georgiana! De parcă n-ar fi trecut prin destule tragedii. Trebuia să suporte şi ignoranţa trufaşă a acestei femei care nici nu se obosise să ceară informaţii.

Restul vizitei, doamna Thornton adoptă o atitudine ceva mai binevoitoare. Admiră cadourile primite de copii, inclusiv cele trimise de tatăl lor, din Singapore: o minunată mapă de piele pentru Jessica şi un set de cuburi cu ilustraţii chinezeşti pentru Daniel.

- Dar trebuie să vezi şi brăţara pe care mi-a făcut-o Lucie, se lăudă Jessica, vârând obiectul sub nasul doamnei. Mai târziu, am să mă îmbrac în costumul tradiţional pe care mi l-a făcut Georgiana şi am să dansez.

Spre seară, Joel îi anunţă că erau invitaţi la o petrecere, la Rosanna.

- Vom face grătar pe plajă şi o să ne distrăm.

Lucie nu era încântată de idee, dar nu găsi nici o scuză plauzibilă pentru a rămâne acasă.

Se dovedi o petrecere foarte populată, cu o mulţime de invitaţi mişunând prin camere şi pe terase. Lucie nu mai avusese ocazia să vadă toată grădina vilei. Descoperi că terasele erau prevăzute cu nişte alei semicirculare, protejate de bătaia vântului şi legate între nivele cu scări spiralate, din dale de piatră. Deşi interesante pentru petreceri, probabil că erau foarte greu de întreţinut şi aproape inaccesibile pentru personalul de serviciu.

Câteva bănci şi scaune fuseseră aşezate pe plajă, acolo unde urma să fie montat grătarul, iar la lăsarea întunericului, Rosanna îi invită pe toţi să coboare.

Lucie avu grijă să-i ducă pe copii de-a lungul potecii periculoase. Imprejurul grătarului, fuseseră puse mai multe felinare şi scena era memorabilă. Pe fundalul întunecat al stâncilor, umbrele flăcărilor dansau pe figurile celor prezenţi; strălucirea roşiatică a cărbunilor încinşi se adăuga mirosului apetisant de carne friptă; râsetele şi strigătele completau atmosfera.

Brusc, Lucie îl simţi alături pe Joel.

- Am terminat cu grătarul. Să se mai ocupe de el şi alţii. Ai mâncat?

- Chiar prea mult! râse ea. Aici, mă îngraş văzând cu ochii. Curând, am să fiu obeză.

- Eşti suficient de suplă. N-ai motiv de îngrijorare.

Dacă ar fi fost Hallam în locul lui Joel, ar fi cuprins-o îndată cu braţul, chipurile să-i verifice talia. Se bucura că Joel nu făcea parte dintre bărbaţii dispuşi să flirteze oricând.

- Va trebui să-i aducem pe cei mici cu picioarele pe pământ, spuse el. Vino. O ajută să treacă peste zona mai stâncoasă a plajei. In trecut, Lucie se dovedise destul de neîndemânatică în vorbe şi fapte, dar era posibil ca, în materie de dragoste, Joel să prefere tocmai această lipsă de grabă. Trecerea lentă de la amiciţie la un sentiment mai profund. Spera asta din toată inima şi n-ar fi riscat să strice armonia grăbind lucrurile.

- După ce îi vom găsi, o să plecăm acasă. Sunt destul de obosiţi.

Jessica şi Daniel stăteau cuminţi lângă Georgiana şi familia Thornton.

- Să vă luăm copiii de pe cap? întrebă Joel. Astfel, veţi avea mai multă libertate să

participați la distracție. Lucie şi cu mine mergem acasă.

La început, Jessica protestă, dar privirea Luciei o avertiză să nu facă o scenă în fața doamnei Thornton. Oricum, ambii erau foarte obosiți.

In scurtă vreme, erau în paturi.

- Vă întoarceți la grătar? întrebă Jessica.

- Păi, nu. N-ar fi potrivit să vă lăsăm singuri, declară ea, deşi nu se gândise la posibilitate. O să stau la parter.

- Bine, murmură fetița, aproape adormită. Stai cu unchiul Joel. Te place. Chiar foarte mult.

- Noapte bună, draga mea, îi ură Lucie, nerăspunzând la aprecieri. O sărută şi ieşi din încăpere.

Credea că Joel se întorsese pe plajă, dar fu surprinsă să-l audă chemând-o:

- Sunt afară! Lucie. Vino aici.

Stătea pe terasa ce mărginea vila spre est, în capătul sudic. Ea se aşeză pe un scaun. De acolo, printre tufişuri, se vedea oceanul, argintată parcă de lumina lunii. Din când în când, liniştea era tulburată de râsete îndepărtate, venind de la petrecerea Rosannei. Joel vorbi primul.

- Am discutat cu domnul Thornton şi mi-a prezentat mai multe variante.

- Da?

- După el, îmi irosesc talentul cu mărunțişuri, muncind din plăcere, când aş putea face o avere.

- Din nou ideea lucrului pe bandă rulantă?

- Nu chiar. Crede că m-aş putea stabili undeva, într-un sat liniştit, deschizând un magazin în care să vând o parte din producție, iar în atelier aş putea angaja trei-patru asistenți calificați. Spunea că e asaltat de clienți. Incerca să-mi demonstreze că astfel aş putea să împac şi capra şi varza. Să susțin o producție semiindustrială a propriilor mele schițe: tacâmuri, servicii de ceai şi de cafea, ibrice etc. Şi pe de altă parte, să-mi expun creațiile unicat în propriul magazin.

- Şi vei reuşi să te readaptezi vieții dintr-un sătuc englez, după ce ai stat mai mult de un an în Canare?

- Ăsta este singurul motiv de ezitare. Thornton spune că-s în pericol să mă complac în a trăi din ceea ce-mi aruncă oceanul pe plajă. Cineva cu mai mult simț practic ar inunda piața şi m-ar putea lăsa la mâna câtorva clienți care s-ar retrage şi ei în timp. Voi deveni un fost prosper meşter argintar, care şi-a neglijat afacerile şi a

ajuns în sapă de lemn.

Lucie izbucni în râs.

- Ţi-a înfăţişat viitorul în culori foarte sumbre.

- Hm, da. Pare interesat de viitorul meu, dar nu-mi înţelege situaţia. Şi pe mine mă preocupă problema, dar orice voi face, trebuie să ţin seama şi de alţii. Puţini pot pretinde că se pot izola complet de umanitate. De obicei, ceea ce facem îi afectează şi pe ceilalţi.

- Desigur. Nu trăim în pustiu. Oare voia să abandoneze ideea parteneriatului pe care i-l propusese?

- Care-i părerea ta?

- Privind întoarcerea în Anglia? Ar fi însemnat ruperea contactelor dintre ei. Ei bine, nu-s în măsură să am o opinie pertinentă.

- Totuşi, vreau să ştiu ce crezi. Plecarea n-ar afecta relaţiile dintre noi. Problema e că nu-mi vine să părăsesc insula.

Singurul motiv plauzibil ar fi fost neplăcerea despărţirii de Rosanna.

- Probabil că, în locul tău, mi-ar fi la fel de greu. De fapt, sunt cucerită de Ventura - ca să nu vorbim de şansa de a explora şi alte insule.

- N-ai senzaţia că-ţi iroseşti timpul pe o linie moartă?

- Nu. Pot lucra aici la fel de bine ca oriunde.

- Inţeleg. Vorbise gânditor. Nu-i vedea expresia figurii, din cauza întunericului. Adică, nu te pronunţi în favoarea întoarcerii în Anglia?

- N-am spus asta, se grăbi ea să rectifice. Este o hotărâre care-ţi aparţine. Ar fi vrut să adauge: „sunt gata să te urmez până la capătul pământului", dar nu îndrăzni.

El se ridică, împingând scaunul cu un gest brutal.

- E vremea să intrăm.

- Dar ceilalţi? Georgiana şi familia Thornton? N-ar trebui să-i aşteptăm?

- Nu-i nevoie. Vor veni când vor dori. Uşa rămâne deschisă.

Se lăsă convinsă şi porni spre uşa salonului. Pe când intrau, Joel spuse:

- Poate că nu-i de vină doar atmosfera de aici. Uneori ne poate reţine şi o persoană.

- Adevărat.

- Şi tu simţi asta?

- Da. Intr-un fel. Işi dădea seama de înrâurirea pe care o avea Rosanna asupra lui, dar era adevărat că şi ea se simţea legată de locul unde se afla Joel.

Vocile şi râsetele ce se auzeau dinspre plajă, anunţară sosirea celorlalţi. Lucie le ieşi în întâmpinare.

- Sunt moartă de somn, declară doamna Thornton. Dar a fost o petrecere pe cinste.

Georgiana o trase la o parte.

- Să fi văzut mutra Rosannei când se lăuda cu oul primit şi i-am spus că şi noi am primit câte unul. Credea că e unicat ... şi Georgiana izbucni în râs.

- Inseamnă că acum ştie ...

Lucie se întoarse grăbită, să vadă dacă Joel auzise, dar el plecase, însoţindu-i probabil pe cei doi Thorntoni.

Mult mai târziu, Lucie continua să stea trează, întorcând pe toate feţele ideea lui Joel de a se întoarce în Anglia, deşi admitea faptul că nu-i prea venea să părăsească Ventura - şi pe Rosanna. Totuşi, spusese clar că dorea ca Lucie să-i devină asociat. Să fi sperat că o va convinge şi pe Rosanna să-l urmeze? In cazul acesta, era cam nerealist.

Mândria Luciei se revolta împotriva unei astfel de soluţii. Dacă voia, putea rămâne locului, îşi putea căuta o nouă locuinţă pe gustul inimii.

Dar copiii? Despre ei nu suflase nici o vorbă. Poate că Joel îşi închipuia că ea şi Georgiana vor rămâne în Ventura, să aibă grijă de Jessica şi de Daniel, în vreme ce el şi Rosanna urmau să se căsătorească şi să plece. Rosanna nu se ferise să declare mereu că-i considera pe cei mici un fel de pietre de moară. Până şi Jessica ştia. Cu siguranţă, n-ar fi tolerat să-şi sacrifice confortul personal de dragul unor copii.

Incercă să alunge din minte gândurile stăruitoare şi să adoarmă, dar fără succes. Ii părea rău că Georgiana dezvăluise secretul ouălor de Crăciun. Rosanna avea să fie foarte mânioasă.

Capitolul 9

De mai multe ori, Lucie fu tentată să-i ceară lămuriri lui Joel în privința planurilor de viitor, dar era foarte ocupat. Işi petrecea mai tot timpul în atelier, pregătind exponatele pentru planificata expoziție de la Londra.

Odată, când intrase în şopron cu timiditate să caute o unealtă specială, el o întâmpinase într-o dispoziție prea puțin amabilă.

- Doreşti ceva?

- Doar un şpiț mai mic.

Armăsarul de argint se afla pe unul din capetele bancului de lucru şi părea terminat - minunată figurină, suplă, cu coada şi coama fluturând în vânt, fixat de postament pe un singur picior, celelalte trei fiind avântate într-un început de săritură.

- Este gata? întrebă ea.

- Da. Ridicase o bucată de pânză şi acoperise statueta. Apoi îi aduse unealta cerută, adăugând: sunt foarte ocupat, Lucie, aşa că, dacă nu te superi .

O zbughise din atelir cu cea mai mare viteză, nelămurită de motivele atitudinii lui neprietenoase. Toată relația amicală construită cu migală părea să se fi destrămat dintr-o dată. Ce determinase schimbarea? Vreun cuvânt necugetat? Işi cercetă amintirile, dar nu descoperi nici un posibil motiv. Sau poate că-l deranjase referirea la armăsar?

Hallam se întoarse plin de energie şi entuziast. Işi aranjase expoziția de primăvară, se desfătase la petreceri şi părea nerăbdător să se apuce de lucru.

- Trebuie s-o pictez pe Jessica în costumul ei popular, promise el, provocând încântare copilei.

La fiecare şedință, Lucie sau Georgiana o ajutau să se gătească. Intr-o zi, în vreme ce pregătea costumul, Lucie se împiedică de o draperie folosită de obicei ca fundal şi dărâmă câteva pânze. Se aplecă să le ridice. Erau câteva peisaje şi vreo două nuduri. Apoi îşi dădu seama că unul dintre nuduri o reprezenta pe Bernarda, fata care avusese grijă de gospodărie înainte de sosirea Luciei.

Ascunse tabloul între alte două, astfel încât Jessica să nu-l vadă, întrucât ar fi recunoscut-o imediat pe Bernarda. Oare îi pozase nud, sau doar pentru figură, aşa cum făcuse şi ea? In lumea pictorilor mergea vorba că-i destul de uşor să pictezi un portret şi să-i adaugi un alt trup. Poate că Bernarda descoperise şmecheria şi din cauza asta plecase. Sau s-o fi săturat de insistențele lui Hallam?

Cu prima ocazie, o întrebă pe señora Matana despre Bernarda.

- Si, si, señorita, cunosc. O fată nu bună.

- Nu?

- Nu. Ii plac bărbații. Acum, în Las Palmas. Acolo, o mulțime de bărbați.

Deci, poate că Bernarda acceptase de bunăvoie cererile lui Hallam.

La următoarea vizită a Jessicăi în atelier, Lucie încercă să descopere vreo dovadă care să-i confirme teoriile. Dar cel mai mult o interesa propriul portret, numai că Hallam refuzase mereu să i-l arate, pretextând că mai are de făcut unele retuşuri.

- Ai să-l vezi când o să fie gata. Trebui să se declare mulțumită cu promisiunea.

Joel fixase data când urma să se deplaseze la Londra, împreună cu colecția. Armăsarul de argint fusese împachetat, împreună cu un set de piese de şah, cănile de cafea Regency si nou proiectatele tacâmuri. O parte din obiectele mai grele, platouri, pocale şi trofee, fuseseră deja trimise.

Deşi mai erau doar câteva zile până la plecare, Joel nu mai abordase subiectul parteneriatului. Nu reuşea să-i descifreze atitudinea, aşa că lăsă lucrurile să meargă de la sine şi aşteptă ca inițiativa să vină din partea lui. De câteva ori fu tentată să-i ceară lămuriri, dar nu avu ocazia.

Apoi, într-o după-amiază târzie, Rosanna sună la uşă.

- Am auzit că Joel pleacă în Anglia, spuse ea. Trebuie să-l văd înainte de plecare. Este în atelier?

- Aşa cred. Lucie o conduse până la uşă, dar plecă imediat ce Joel deschise. îşi spuse cu amărăciune că avea tot dreptul la intimitate.

înainte de cină, Georgiana o anunță degajat:

- Hallam şi Joel nu vor veni la masă. Hallam spunea că va ieşi în oraş, iar Joel are ceva de terminat, dar ar vrea să te vadă după cină, la debarcader.

- Cine, Joel?

- Da. Are ceva de discutat cu tine.

Reuşi să termine de mâncat, ascunzându-şi agitația. Acum, aproape în ultima clipă, avea s-o pună la curent. Trecu imediat peste întârzierea frustrantă şi incertitudinea în care trăise. Totuşi, se feri să-şi dezvăluie speranțele şi temerile în fața Georgianei.

- Oare se gândeşte la o plimbare cu barca în miez de noapte? o tachină Georgiana, zâmbind.

- Poate. E lună plină, ideală pentru navigația de noapte, răspunse ea.

- Nu-mi prea place ideea să te duci singură în port, pe întuneric.

- Absurd! exclamă Lucie. Señora Matana face drumul ăsta mereu.

- Prea bine, în cazul ăsta, veţi merge împreună.

Lucie îşi ponderă nerăbdarea, aşteptând-o pe femeia mai vârstnică să-şi termine treaba, dar în cele din urmă porniră spre sat.

- De aici văd barca, o anunţă ea pe menajeră. Luminile sunt aprinse la bord.

Traversă debarcaderul şi sări pe punte. Uşa cabinei era închisă. O deschise şi intră. Joel stătea cu spatele, aplecat. Apoi se ridică şi se întoarse, iar ea observă că de fapt era Hallam.

Din câţiva paşi, ajunse între ea şi uşă.

- Lucie, draga mea! Ce te aduce aici, la ora asta?

- O eroare, murmură ea. Credeam că Joel ... am venit să ...

- Sigur că ai venit imediat ce te-a chemat Joel.

- De ce eşti aici? întrebă ea.

- Poate că şi eu am fost păcălit, râse el. Mă aşteptam s-o întâlnesc pe Rosanna.

- Pe barcă? Minţi! N-ar accepta să vină aici noaptea.

- Nu zău? N-o cunoşti. Oricum, cred că ar fi venit să-şi ia bun-rămas.

- De ce? Eşti pe cale să pleci?

- Nu, dar am auzit că intenţionează să se mărite cu un bogat nobil spaniol. Eu şi Joel am fost lăsaţi baltă. Necorespunzători, asta suntem.

Lucie se relaxă o clipă. Dacă era adevărat, asta ar fi putut explica proasta dispoziţie a lui Joel.

- Aşa că, vezi tu, dragă Lucie, acum ai o şansă - cu Joel, vreau să spun. Ai putea să-l prinzi destul de uşor. Acum e vulnerabil.

- N-am nici o intenţie să-l prind, se răsti ea. Se întoarse spre uşă şi spuse: te las s-o aştepţi pe Rosanna - poate vine.

- Nu te pripi! Cu o mişcare bruscă, o trase de lângă uşă şi o cuprinse în braţe. Cum ai zis, Rosanna s-ar putea să nu vină, iar în cazul ăsta, sunt dispus să pierd nişte vreme în compania ta.

- Ba nu! Nu cu mine! Se străduia să-şi păstreze calmul. Ai face bine să speli putina, fiindcă s-ar putea să apară Joel.

- Poate că n-o să vină, ca Rosanna, o zeflemisi Hallam. Poate nici nu ştie că eşti aici, aşteptându-l.

Lucie îşi eliberă o mână şi îl plesni peste obraz.

- Scorpie! ţipă el, ducând mâna la falca înroşită.

Incercând să profite de moment, Lucie ţâşni spre uşă, dar fu prinsă.

- Deci, acum recurgi la violenţă. Nu credeam că poţi fi atât de duşmănoasă. Acum, va trebui să te pedepsesc.

- Dă-mi drumul, Hallam! Am să strig şi mă va auzi cineva.

- N-ai decât! Nimeni nu-ţi va da atenţie. Dacă vor auzi, vor crede că-i o petrecere a zurbagiilor de englezi.

Disperată, închise ochii. Era vremea ca Joel să-şi facă apariţia. Dar cum să-i explice situaţia jenantă? Dacă mesajul fusese fals, trebuia să găsească o metodă de a scăpa. Măcar dacă ar fi reuşit să iasă din cabină!

- Mereu ai fost atrasă de Joel, nu-i aşa? De când ai venit, ai pus ochii pe el.

- Şi ce-ţi pasă?

- In primul rând, îmi pasă fiindcă ai distrus armonia dintre noi. Ne-ai despărţit.

- Nu-i adevărat! Cel care a destrămat armonia ai fost chiar tu.

- In al doilea, sunt nebun după tine, Lucie. La fel cum eram cândva îndrăgostit de Rosanna. Câtă vreme am fost în Anglia, m-am tot gândit la tine - n-am mai avut ochi pentru alte femei.

- Scuteşte-mă de declaraţii! îi aruncă ea în faţă, zbătându-se să scape. Aşa ai procedat cu toate femeile. Nu mă impresionezi.

- Atunci, poate am să te impresionez astfel. O sărută pe buze, brutal, împingând-o spre cuşetă. Era aproape sufocată şi nu reuşi să se mişte nici după ce auzi uşa deschizându-se.

Hallam îi dădu drumul, iar ea îl văzu pe Joel, cu figura împietrită, cu ostilitate în priviri.

- Deci, chiar te aştepta! spuse Hallam. Imi pare rău amice, dar am ajuns primul.

Lucie se strădui să se ridice de pe cuşetă, conştientă de ţinuta ei dezordonată.

- Joel! începu ea. Te rog ... ascultă-mă ...

Dispreţul din privirea lui o îngrozi.

- Scuze pentru întrerupere. Nu pricepusem situaţia - dar n-am să vă mai deranjez.

Incercă să se apropie de Joel, dar braţul lui Hallam o prinse şi o reţinu cu uşurinţă.

- Adevărul este că nu sunt decât un palid înlocuitor, spuse Hallam. De fapt,

inima Luciei aparține altui bărbat - care este însurat, din păcate.

Pe moment, uită de Joel, îngrozită de josnicia dezvăluirii.

- Hallam! Cum ai putut ...

Fu întreruptă de zgomotul uşii care se închidea.

- Ei bine, lucrurile s-au lămurit. Acum, avem puțină linişte - dacă nu-şi face apariția şi Rosanna, desigur.

Lucie simțea că n-are vreme de pierdut. Cu o forță ieşită din comun, se smulse şi ieşi pe punte. Sărind pe debarcader, fu cât pe ce să cadă, dar îşi recăpătă echilibrul. Voia să-l găsească pe Joel, dar nu ştia încotro o luase. Privi spre micuța piață, dar în fața cafenelei era o singură masă şi nici unul dintre cei prezenți nu era Joel. Probabil că se întorsese la vilă. Incepu să alerge de-a lungul plajei.

-Joel! strigă ea. Joel! Luna se ascunsese. Suspinând şi gâfâind, înaintă pe poteca accidentată. Căzu de două ori, dar se ridică şi-şi continuă cursa.

In sfârşit, văzu luminile vilei şi măreşte viteza, rugându-se ca Joel să fie acolo şi s-o asculte. Pe terasă nu era nimeni. Intră şi urcă la etaj. Georgiana tocmai ieşea din dormitorul Jessicăi.

- Lucie! Ce s-a întâmplat?

- Nu-ți pot spune! Intrară în cameră, iar Lucie se aruncă pe pat, suspinând amarnic.

- Povesteşte-mi, dragă. A fost Joel? insistă Georgiana aşezându-se lângă ea.

Lucie se mulțumi să scuture din cap.

- Ce-i cu rochia ta? Mâneca e ruptă şi eşti plină de praf. Lasă-mă să te ajut. Te rog, schimbă-te!

Glasul plin de înțelegere al Georgianei păru să-i rupă zăgazurile lacrimilor. Cu înțelepciune, femeia o lăsă să plângă. Intr-un târziu, suspină profund şi se ridică, abia acum observând mâneca zdrențuită de brutalitățile lui Hallam.

- Hallam era acolo - nu Joel, spuse ea. Cine ți-a transmis mesajul, Georgiana?

- Hallam.

- A fost o păcăleală, continuă ea. Poate că n-ar fi fost aşa rău dacă nu l-ar fi chemat şi pe Joel, ca să ne găsească împreună.

- Dar chiar eu l-am trimis. Georgiana închise ochii de ciudă. Ah, ce am făcut?

- Cum adică? întrebă Lucie.

- Joel a venit după cină şi m-a rugat să-i prepar o gustare. Cum ştii, señora Matana plecase puțin mai devreme, împreună cu tine, aşa că i-am încropit o gustare şi

i-am dus-o pe terasă. După ce a mâncat, nu dădea nici un semn că ar voi să plece şi i-am amintit că-l aşteptai la debarcader.

- Şi după aceea?

- Bineînţeles, crezusem că a uitat. A părut surprins. I-am povestit despre mesajul lăsat de Hallam, pe care ţi-l transmisesem.

- Ce nemernic! izbucni Lucie, să te folosească pentru a mă prinde în capcană. Este cea mai josnică faptă. Iartă-mă. Totuşi, ţi-e văr.

- N-are importanţă rudenia, se ambală Georgiana. N-are nici o scuză şi am să i-o spun cu prima ocazie. Ce s-a întâmplat?

- A fost brutal şi şi-a sincronizat perfect acţiunile, astfel încât Joel să ne surprindă. Am vrut să fug, dar m-a prins.

- Ah, măcar dacă nu i-aş fi spus lui Joel! şopti Georgiana. Nu ţi-aş putea face rău cu bună ştiinţă. Speram să vă întoarceţi împreună. Vă potriviţi ca soţ şi soţie.

- Nu te mai învinovăţi, dragă Georgiana. Venise rândul ei s-o consoleze pe cealaltă. N-aveai de unde să ştii. Ai transmis un mesaj cu bună-credinţă. Nu puteai bănui că Hallam va fi acolo. Se ridică şi îşi scoase rochia distrusă. Joel m-a privit cu atâta dispreţ! N-am să-i uit niciodată expresia.

- Poate e mai bine că pleacă poimâine la Londra. Avem nevoie de puţină linişte, dar abia după ce am să-i spun lui Hallam ce cred despre el.

- Joel s-a întors? întrebă Lucie.

- Nu l-am văzut, răspunse Georgiana. Hai să-ţi prepar o băutură, iar apoi să te culci şi să uiţi necazurile astea. Dimineaţa, lucrurile nu mai par chiar aşa dezastruoase.

Lucie spera din suflet să fie adevărat. Desigur, n-avea cum să decadă mai mult.

Totuşi, a doua zi, când deschise ochii, amintirile nopţii o asaltară din nou şi se pregăti să primească o nouă lovitură, şi mai devastatoare.

Georgiana îi aduse micul dejun, alcătuit din cafea şi brioşe. Ii înmână şi o scrisoare.

- Joel s-a dus foarte devreme la Las Palmas.

- Inţeleg. Şi-a grăbit plecarea. In gând, adăugă: n-a suportat să mai rămână sub acelaşi acoperiş cu mine. Nici măcar încă o zi.

Georgiana ieşi din cameră, lăsând-o să întoarcă plicul pe toate feţele. In loc de adresă, apărea un singur cuvânt: Lucie. Cu degete tremurânde, scoase foaia de hârtie şi citi:

„Dragă Lucie,

Nu îmi vine uşor să-ţi scriu cele ce urmează. Probabil că înţelesesem mai de mult că-l preferai pe Hallam, deşi mai speram să înţelegi că o asemenea afecţiune nu-i menită să dureze.

Imi pare rău că n-ai fost mai deschisă faţă de mine. Vorbindu-ţi despre planurile de întoarcere în Anglia, încercam să-ţi destăinuiesc adevăratele mele sentimente. In noaptea aceea - după grătar - am încercat să-ţi arăt că din cauza ta nu-mi surâdea ideea de a părăsi insulele. Intrucât păreai că preferi să rămâi aici, n-am avut tăria să încerc să te conving să mă însoţeşti în Anglia.

Când mi-ai dat de înţeles că Hallam era motivul pentru care voiai să rămâi, am ştiut că mai devreme sau mai târziu, va trebui să plec singur.

De ce nu mi-ai spus adevărul? Nu era necesar să mă atragi pe barcă.

Avusesem senzaţia că am fi realizat un parteneriat profitabil - în toate sensurile - fiindcă intenţionam să te cer de soţie. Dar bineînţeles că ai tot dreptul să alegi. Nu-mi rămâne decât să-ţi urez noroc şi fericire, orice vei face.

Imi dau seama că probabil am greşit complăcându-mă în atmosfera idilică din insule. Are darul de a te împinge spre ataşamente greşite.

Cândva, va trebui să mă întorc, să-mi împachetez lucrurile. Apoi, vei putea să mă dai uitării. N-am să te mai deranjez.

Joel"

Lucie rămase în picioare lângă fereastră, cu foaia de hârtie mototolită în pumn. Deşi avea ochii larg deschişi, nu vedea nimic din peisaj. Parcă auzea glasul lui Joel, atunci când îi împărtăşise planurile lui de viitor: „. uneori, te simţi legat de o persoană" şi apoi: „. vreau să lucrezi cu mine, ca asociat".

Incetul cu încetul, fu cuprinsă de mânie. De ce nu fusese mai explicit? O acuzase că nu-i vorbise pe faţă, dar se aşteptase ca ea să-i ghicească intenţiile. Ca toţi bărbaţii! Se ferise să-şi asume o atitudine clară, folosise vorbe cu înţeles vag.

Se îmbrăcă şi reuşi să se calmeze. Incepea să priceapă cât de aproape fusese de fericire. Să-i fi devenit soţie şi asistentă - ah, ce ocazie dumnezeiască! Porţile raiului se deschiseseră pentru o clipă, doar pentru a-i fi apoi trântite în nas.

Totuşi, nu-l putea învinovăţi doar pe Hallam. Se condamna pentru naivitatea cu care se lăsase pe mâna lui. In mod meschin, profitase de buna-credinţă a Georgianei, dar ar fi trebuit să fie mai precaută; ar fi putut să verifice, întrebându-l pe Joel.

Netezi foaia de hârtie. Nicăieri nu vorbea despre iubire. Voia un partener şi era dispus să se însoare cu o femeie care să aibă calificarea necesară.

Lucie luă oul de Crăciun. Oare câte tinere mai primiseră, de-a lungul vremii, asemenea copii cu monograma J.B. ca daruri de bun-rămas? Işi dădu seama că ştia foarte puţine despre el. Doamna Thornton insinuase că frânsese multe inimi la vremea lui şi că semăna cu Howard, tatăl copiilor.

- Nu m-ar mira să aflu că se distrează acum în compania cine ştie cărei chinezoaice din Singapore, îi spusese ea.

Dar doamna Thornton era mânată de prejudecăţi, aşa că Lucie găsise cu cale să nu ţină seama de acuze.

Impachetă oul şi îl vârî într-un sertar. La întoarcerea în Anglia, îi va aminti de perioada aceea şi de speranţele destrămate.

***

- Hallam spune că a primit mesajul de la Rosanna, îi destăinui Georgiana, mai târziu. Cică ar fi ieşit din atelierul lui Joel şi s-ar fi întâlnit cu Hallam în grădină - asta e povestea lui.

Lucie o privi pătrunzător. Să fi fost o urmă de îndoială în vorbele Georgianei? In definitiv, îl cunoştea mult mai bine pe Hallam.

- Inţeleg. Atunci, de ce s-a dus la barcă, dacă ştia că va veni şi Joel?

- Asta l-am întrebat şi eu, spuse Georgiana, încruntându-se. Zicea că a înţeles greşit şi că se aştepta s-o întâlnească pe Rosanna.

- Aşa mi-a spus aseară - că o aştepta pe Rosana. Dar nu l-am crezut atunci, după cum n-o fac nici acum. Oricum ar fi, s-o lăsăm baltă. Ancheta n-ar avea nici un rost. Joel a plecat şi am să fac acelaşi lucru, cât de curând.

- Dar copiii? obiectă Georgiana. O să le frângi inimile.

- Copiii uită repede. Mai greu e cu maturii. Georgie, trebuie să înţelegi că nu mai pot rămâne aici!

- Ba nu, deloc! izbucni Georgiana, pe un ton autoritar, neobişnuit pentru ea. Joel te-a angajat să ţii companie copiilor. A făcut astfel încât să-ţi poţi continua activitatea şi te-a ajutat. Iar acum, din cauza unei scene nefericite, vrei să speli putina ca un câine bătut.

- Poate că aşa mă simt, replică Lucie.

- Rămâi să-ţi îndeplineşti îndatoririle asumate. Oricum, trebuie să predai mai multe comenzi.

- Pot să le dau gata rapid, declară Lucie. Cât despre copii, acum te au la dispoziţie. Te iubesc şi vor fi fericiţi lângă tine.

- Asta trebuie să discuţi cu Joel, la întoarcerea lui.

- N-aş suporta întâlnirea! Cum să-l privesc în ochi după cele întâmplate?

Georgiana îi luă mâinile cu blândeţe.

- Dragă Lucie, trebuie să înveţi să faci faţă nenorocirilor. N-ai voie să te laşi doborâtă. Cum crezi că am rezistat după ce mi-am pierdut ambii copii - şi apoi bărbatul?

- Da, ai avut parte de suferinţă, murmură Lucie.

- Situaţia nu se compară, Joel nu-i mort. Există mereu şansa să revină.

- Se va întoarce, dar nu în căutarea mea.

- Nu poţi fi sigură. Dacă te iubeşte cu adevărat - şi eu sunt convinsă că da - atunci nu va ceda în faţa unei înşelăciuni.

Lucie tăcu o vreme.

- Iţi mulţumesc, Georgie. Eşti o femeie de ispravă, dar egoismul mă împiedică să

mă gândesc la ceilalţi. Deşi Jessica şi Daniel îmi sunt foarte dragi, tot va trebui să plec.

Capitolul 10

Portretul Jessicăi, în costumul tradiţional, era aproape gata, iar Hallam declară că mai avea nevoie de o singură şedinţă. Lucie îl evitase pe cât posibil, iar el părea cam abătut şi rareori cobora la masă.

Profitând de ocazie, Lucie încercă iar să-şi găsească propriul portret, dar nu avu timp fiindcă Hallam intră în atelier, întrebând-o:

- Cauţi ceva?

- Nu. Ei bine, da - portretul meu.

- Ai răbdare. Ai să-l vezi la momentul potrivit. Acum poţi să ne laşi fără teamă. Jessica chicotea:

- Mi-am văzut portretul. Unchiul Hallam nu mi-a făcut încă picioarele. Doar le-a mâzgălit.

- Şi cum ai reuşit? vru el să ştie.

- M-am uitat când nu erai atent.

- Dacă nu eşti cuminte, o ameninţă el în glumă, am să-ţi las aşa picioarele, ba am să-ţi mâzgălesc şi mâinile ...

- ... şi faţa. Ba nu, fiindcă n-ar mai fi un portret. Jessica izbucni în râs.

- Linişte, acum. Stai nemişcată şi nu mai chicoti.

Coborând scara, Lucie reflecta la calităţile lui. Copiii îl adorau, se distrau împreună, îl ajuta pe Daniel să construiască folosind abia primitul set de cuburi. Intr-o zi, îi urmărise construind un pod, la sugestiile lui Hallam. Nu-l auzise niciodată vorbindu-le răstit. Oare numai femeile mature îi provocau ieşiri răutăcioase?

Ziua următoare, Hallam anunţă o prezentare ad-hoc, pentru ora cinci, în atelier.

- Va fi o ocazie specială, aşa că încearcă să nu-ţi uiţi pe undeva buna creştere, o avertiză el pe Jessica.

Lucie n-ar fi vrut să participe, dar dorea cu disperare să-şi vadă portretul.

Hallam adusese în studio un rând de scaune, inclusiv pentru señora Matana şi Alberto, care fusese special chemat de la îndatoririle sale de grădinar. în faţa lor, se afla un şevalet.

- Acum, numărul unu din catalog, anunţă el, expunând un bust al Jessicăi. Hainele erau în uşoară dezordine, iar figura exprima toată încântarea ei copilărească.

- Unde este câinele rău? întrebă Daniel.

Hallam se încruntă, în râsetele celorlalţi şi ridică un băţ lung.

- Dacă mai chicotiţi, am să închid prăvălia. Daniel, catalogul va fi prezentat de mine.

- Câinele rău, câinele rău, insistă Daniel, pe un ton şoptit. Dar următoarea pictură avu darul să-l amuţească. Era chiar el, cu o figură foarte serioasă.

Urmă señora Matana, purtând una din rochiile ei negre, şi apoi Georgiana.

- Nu ştiam că i-ai pozat, şopti Lucie.

- Probabil că a pictat toate mutrele disponibile, zâmbi Georgiana.

Apoi văzură portretele lui Joel şi Alberto. Urmă tabloul Jessicăi, îmbrăcată în costumul popular din Canare. Atât Georgiana cât şi Lucie scoaseră exclamaţii de admiraţie.

- E minunat! fu verdictul Georgianei. Jessica fusese surprinsă într-o atitudine de dansatoare. Sub enorma pălărie de pai, trăsăturile delicate ale fetei erau puţin umbrite, dar şi scoase în evidenţă, totodată.

- Ei bine, cu asta basta, declară Hallam, privind-o pe Lucie, de parcă ar fi provocat-o să intervină. Ah, nu, îl uitasem pe ultimul.

Lucie rămase cu ochii pe pânză, nevenindu-i să creadă. Să fi fost chiar ea? Hallam îi spusese de câteva ori că nu era frumoasă, dar din tablou privea o tânără femeie încântătoare.

- Nici un comentariu?

- E flatant, spuse Lucie încet.

- Ah, nu, interveni Georgiana. Seamănă perfect.

- Când ai să mă mai pictezi, unchiule Hallam? întrerupse Jessica liniştea stânjenitoare.

- Nu fi lacomă! Crezi că nu mai am nimic de făcut decât să-mi risipesc pânzele şi vopselele pe o domnişorică obraznică? Hallam îi ciufuli părul. Hai, ia-o din loc!

Lucie părăsi atelierul la urmă. Hallam o abordă:

- Satisfăcută?

- Este un portret splendid, răspunse ea potolit.

- Credeai că am alipit un nud la bustul tău, nu-i aşa?

- Mă bucur că n-ai făcut-o, declară ea, după o scurtă ezitare.

- Imi pare rău pentru ce s-a întâmplat în seara aia.

- Hai să uităm, propuse ea. Se întoarse în cameră, fiindcă avea de terminat nişte amulete de argint.

Peste câteva zile, pe când era în grădină, Jessica îi aduse un ziar englezesc.

- Vorbesc despre unchiul Joel, anunţă ea.

La început, literele păreau să-i fugă de sub ochi.

- Ce scrie? Tonul nerăbdător al copilei o aduse la realitate. Am înţeles aproape tot, în afară de fragmentul ăsta.

- Am să-ţi citesc. Spune că unchiul Joel a primit premiul Cellini pentru armăsarul de argint. Ţii minte că ţi l-a arătat o dată. „Domnul Joel Barron a mai fost premiat şi pentru alte realizări, setul de piese de şah, sau noile modele de servicii de cafea. A primit multe oferte de achiziţie pentru exponate şi a promis că le va analiza, cu excepţia armăsarului, care nu-i de vânzare. S-ar putea să-l dăruiască unui muzeu. Deocamdată, întreaga colecţie va fi expusă pe rând în principalele galerii londoneze." Mai vorbesc despre figurile notabile care au fost de faţă la decernarea premiului Cellini.

- Ce-i aia? se încruntă Jessica.

- Benvenuto Cellini a fost un mare artist italian, un sculptor care lucra în argint sau în aur. Premiul care-i poartă numele este cea mai importantă distincţie pentru un argintar.

- Ah, asta-i frumos. Primeşte şi bani?

- Nu, draga mea. Doar o medalie cu chipul lui Cellini şi prestigiul cuvenit.

După plecarea Jessicăi, Lucie rămase pe gânduri. Oare avea să-şi modifice planurile din cauza rezultatelor expoziţiei? Totuşi, planurile respective n-o mai includeau şi deci n-ar fi trebuit s-o intereseze.

Georgiana o găsi în cameră, lucrând la nişte pandantive.

- Sper că nu te deranjez. Ce părere ai avea de o ieşire la Las Palmas şi poate la Tenerife - doar noi două şi copiii? Am proceda ca data trecută. Câteva zile în fiecare loc. După ce ţi-ai preda comenzile, am putea închiria o maşină, ca să avem libertate de mişcare.

- Excelentă idee, spuse ea, ridicând capul. Tuturor ne-ar prii o schimbare de peisaj. înţelegea că propunerea venise din inima generoasă, plină de compasiune a Georgianei. Pentru moment, vila Sirena nu făcea decât să i-l amintească mereu pe Joel.

Deşi purtarea lui Hallam era acum fără cusur, prezenţa lui continua să fie neliniştitoare. Ca să-şi găsească pacea, singura soluţie era să plece ea.

Următoarele zile, lucră febril să termine toate comenzile, în vreme ce Georgiana se ocupa de rezervări pentru biletele de avion şi pentru hotel.

Jessica şi Daniel erau entuziasmaţi de neaşteptata distracţie.

- Sărmanul unchi Hallam! O să rămână singur, murmurase Jessica.

- Señora Matana o să aibă grijă de el, o asigură Georgiana.

- Hm. Fetiţa îşi încreţi năsucul. Dar o să-i fie dor de noi.

- Se potriveşte cu recomandarea doctorului, le întrerupse Hallam. Câteva săptămâni fără gălăgia voastră ar face minuni pentru nervii mei distruşi.

- Va trebui să primeşti şi tu un premiu când ai să mai mergi în Anglia, replică Jessica răutăcios. Unchiul Joel a câştigat.

- Nu mă pot compara cu unchiul Joel, izbucni Hallam în râs. întotdeauna, el va câştiga premiile. Eu, deşi mă cred un as, pierd întotdeauna la mustaţă. îşi aţintise ochii spre Lucie, dar ea se feri să-i înfrunte. Era decisă să nu se mai lase atrasă în conversaţii potenţial primejdioase.

Vacanţa plănuită de Georgiana se dovedi un succes, iar Lucie se bucură deplin de ea. De astă dată, nu avură de făcut vizite familiei del Rey şi nici nu trebui să suporte o petrecere la bordul iahtului lor de lux. Georgiana conducea foarte bine şi tote excursiile erau programate ţinând cont de copii, astfel încât aceştia nu apucau să se plictisească.

Peste tot, migdalii erau înfloriţi, acoperind văile cu un voal uimitor alb-rozaliu, care lăsa senzaţia că versanţii munţilor se pierdeau în ceaţă.

După ce studiau harta, descopereu rute inedite, demne de a fi explorate; pe coasta de est, printre plantaţiile de roşii, până la staţiunea Maspalomas; pe drumul ce străbătea ţinutul muntos, Tejeda, pe serpentine săpate în roca vulcanică; pe coasta nordică, străbătând aşezările pierdute printre livezi de pruni, cireşi sau piersici.

In Las Palmas, străduţele şi grădinile erau năpădite de florile mov ale palisandrilor şi de cele roşii ale tulipierilor africani. Peste tot înflorise tamariscul şi poinsettia, specifice Insulelor Canare.

Petrecură zile liniştite pe plajă, iar Daniel începu să înoate cu adevărat. Cel mai mult îi plăcea să facă pluta, iar Jessica îl acuza de „lene absolută!"

Tenerife era un obiectiv nou pentru toată lumea, fiindcă Lucie nu avusese niciodată vreme să exploreze insula.

Indată ce scăpă de comenzi, îi duseră pe copii în portul Santa Cruz, să vadă marile transatlantice, precum şi vreo duzină de diferite alte vapoare.

Când urcară pe vârful înzăpezit al vulcanului Teide, din centru insulei, Lucie îşi aminti că pe pantele lui puteau fi găsite fragmente de onix. Adunară o grămadă de

bucăţi de onix dur, de un albastru minunat, sau purpurii. Câteva clipe, gândul îi zbură la Joel.

Intr-o zi, luară masa la luxosul hotel Mencey, care fusese cândva reşedinţa guvernatorului şi păstra încă o atmosferă de splendoare maiestuoasă.

Intorşi acasă, aflară că Hallam plecase în Anglia cu o zi în urmă.

- Ştiai? o întrebă Lucie pe Georgiana.

- Intr-un fel. Nu cunoşteam ziua, dar îmi spusese că are de gând să plece. Trebuie să se ocupe de expoziţie şi ... ăă ... nu prea avea chef să fie de faţă la întoarcerea lui Joel.

- Şi când vine Joel?

- Nu cred că şi-a fixat o zi. S-ar putea să treacă mai multe săptămâni.

Lucie nu continuă discuţia, dar se hotărî să dispară cât mai repede, oricum înainte de întoarcerea lui.

- E ciudat că nici unchiul Hallam nici unchiul Joel nu-s acasă, remarcă Jessica, într-o după-amiază. Am rămas numai femei - cu excepţia lui Daniel, dar el nu-i bărbat.

- Da' ce sunt? Poate măgăruş? veni replica promptă a băiatului.

- Jessica voia să spună că eşti încă tânăr. Trebuie să mai treacă nişte ani până să devii bărbat, încercă Lucie să-l liniştească, însă Daniel se îndepărtă, indignat.

- Nu mă deranjează femeile, continuă Jessica, pe gânduri. Doar dacă sunt foarte bătrâne - ca mătuşile noastre. Mami era foarte drăguţă - semăna puţin cu tine. Dar era blondă - părul ei avea culoarea mierii şi era parfumat. Ochii erau albaştri, ca ai lui Daniel. Cred că semăn mai mult cu tati. El e brunet.

Lucie pricepu că fata gândea cu glas tare. Pentru prima oară, o auzea vorbind despre mama ei şi simţi că sub impresia de maturizare precoce, Jessica era foarte vulnerabilă.

- Ţi-o aminteşti bine? murmură ea.

- Ah, da. Râdea întotdeauna, dar mai ales când era acasă şi tata. Daniel n-o mai ţine minte, fiindcă era prea mic. Se juca împreună cu noi, ne spunea poveşti - cam ca tine, Lucie.

Lucie zâmbi şi o îmbrăţişă cu afecţiune.

- Ar fi bine dacă te-ai mărita cu unchiul Joel. Atunci, ai deveni mătuşica noastră şi am putea să locuim mereu împreună.

- Nu prea cred să se întâmple una ca asta, spuse Lucie, roşind.

- De ce? Il preferi pe unchiul Hallam, nu-i aşa?

- Nu, sigur că nu. Dar nu cred că ne vom putea căsători.

- Hm, păcat. Unchiul Joel ți se potriveşte. In afară de asta, cu unchiul Hallam s-ar putea să fii obligată să te muți departe de noi. Nu mi-ar plăcea să pleci şi să nu te mai văd niciodată. Cu un acces de drăgălăşenie, Jesica o sărută pe obraz şi o zbughi în grădină.

Despărțirea de copii urma să fie dureroasă, îşi spuse Lucie, dar era inevitabilă.

- Mâine, suntem invitate să prânzim la Rosanna, o anunță Georgiana, la cină.

- Inclusiv copiii?

- Da. I-am spus la telefon că nu-i putem lăsa singuri şi a zis să-i aducem.

Lucie încercă să descifreze motivele ascunse ale Rosannei, dar până la finalul prânzului din sufrageria vilei del Rey nu reuşi.

După masă, ieşiră pe terasa de lângă piscină. La un moment dat, Georgiana o lăsă singură cu Rosanna, motivând:

- Mai bine mă duc să văd ce fac Jessica şi Daniel.

Rosanna îşi trase scaunul mai aproape de Lucie şi i se adresă pe un ton confidențial:

- Am citit despre succesele lui Joel, începu ea. Suntem foarte mândri de el.

Lucie murmură că se bucura mult pentru reuşitele lui.

- Şi Hallam a plecat în Anglia?

- Trebuie să participe la nişte expoziții.

- Bineînțeles. Probabil că le simți lipsa?

- Am mult de lucru, replică Lucie.

- Era plăcut să-i văd pe cei doi roind în jurul meu, preocupați să-mi facă plăcere, continuă Rosanna lenevos. Hallam obişnuia să-mi spună că mă iubeşte, dar nu-l credeam. Joel nu mi-a spus-o - dar cred că se îndrăgostise puțin de mine. Râse şi scutură din cap. Desigur, nu mă puteam mărita cu nici unul dintre ei.

- Nu? Lucie îşi întoarse privirea spre ea.

- Niciodată. S-ar crea prea multe probleme. Hallam este pictor, dar - Rosanna ridică din umeri - n-are a face. Cu Joel mi-ar fi plăcut să mă mărit, iar frații mei ar fi avut grijă să găsească alți oameni care să lucreze argintul în locul lui. N-ar fi trebuit să-şi mai piardă vremea lucrând cu ciocanul sau modelând. Puteam angaja nişte oameni.

- Dar Joel este un artist în meseria lui, nu un simplu ciocănar, răbufni Lucie. Trebuie să lucreze cu mâna lui, nu prin intermediul unor angajaţi - ca în fabrică.

- Poate. Dar cei din familia del Rey nu lucrează cu braţele.

- Nu, sigur că nu, aprobă Lucie. Vorbele Rosannei avuseseră darul să-i ridice moralul, dar rămăsese decisă. Am să plec ... începu Lucie, dar fu întreruptă de un strigăt. Sări în picioare. Unul dintre copii ... scările acelea periculoase care făceau legătura între nivele ...

Pe terasa de dedesubt, o întâlni pe Jessica, albă la faţă.

- Georgie! A căzut!

Lucie îşi continuă cursa şi ajunse lângă Georgiana, care stătea pe jos, ţinându-se de gleznă.

- Nu-ţi face griji, murmură accidentata. Mi-am scrântit glezna.

- Cum s-a întâmplat?

- Daniel şi cu mine eram jos, începu Jessica, iar Georgie rămăsese singură.

- Mi-am agăţat tocul într-o rădăcină şi am căzut, continuă Georgiana.

Intre timp, Rosanna chemase nişte servitori. Intrucât Georgiana nu suporta să-şi lase greutatea pe piciorul respectiv, o luară pe sus şi o duseră în casă.

- Am sunat la doctor, spuse Rosanna. Lucie îi zâmbi în semn de mulţumire.

Rănita fusese aşezată comod într-unul din saloane şi fusese servită cu un coniac.

- Vreunul dintre copii a făcut pe grozavul? vru să afle Lucie.

- Ah, nu, nici vorbă. N-a fost vina lor. Cred că, furată de peisaj, n-am fost atentă pe unde mergeam.

- Va trebui să punem balustrade, declară mama Rosannei. Scările alea sunt periculoase.

Doctorul din Corvario apăru repede. Examină glezna şi diagnostică o entorsă cu posibilă fractură.

- Cel puţin o săptămână n-ai voie să mergi, declară el categoric. Voi veni şi mâine.

Lucie îi spuse că trebuia dusă acasă, la vila Sirena.

- Ah, la vila cu celebrităţi - acolo locuieşte señor Barron, meşterul argintar. Bine, atunci am s-o văd acolo.

După plecarea lui, Rosanna dădu instrucţiuni şoferului să-i ducă acasă pe musafiri.

- O să vă ajute s-o transportaţi pe doamna Frensham în camera ei, fiindcă acum

nu aveți nici un bărbat în casă.

- Da, e destul de ciudat că lipsesc amândoi, răspunse Lucie, mulțumindu-i călduros.

- îmi pare rău că s-a întâmplat una ca asta. Dacă mai aveți nevoie de ajutor, nu ezitați să apelați.

Lucie își spuse că probabil se lăsase influențată de prejudecăți și că spaniola avea și trăsături de caracter frumoase.

La vila Sirena, Georgiana fu instalată cât mai comod în propria cameră. Copiii intrară cu grijă.

- Putem sta? se rugă Jessica. O să fim cuminți.

- Sigur că da. Nu-s bolnavă, răspunse Georgiana.

Totuși, după părerea Luciei, accidentata avea nevoie de somn pentru a-și reveni.

Până a doua zi, la sosirea doctorului, nu avu vreme să se mai gândească la propriile planuri, dar când acesta declară că Georgiana va avea nevoie de cel puțin zece zile de imobilizare la pat, Lucie fu cuprinsă de îngrijorare. Asta însemna că n-avea cum să plece.

- E un bătrân pisălog, comentă Georgiana. Și-i complet demodat. Se zice că-i bine să te miști chiar și după operații importante. O să mă pun pe picioare mult mai repede. Afară de asta, pot să mă odihnesc și pe sofaua din salon, supraveghindu-i și pe copii. Se strâmbă spre Jessica. Să nu credeți că ați scăpat de lecții. Vacanța s-a terminat.

- Da, doamnă profesoară Georgie, râse Jessica.

Lucie și señora Matana o ajutau în fiecare zi să coboare în sufrageria spațioasă, ale cărei ferestre dădeau spre terasa sudică. De la venirea Georgianei, cele două femei se retrăseseră adesea în camera aceea plăcută.

- Când bărbații vor să rămână singuri, n-au decât să stea în salonul lor dezordonat. O să ne simțim mult mai bine aici. Dar în mod ciudat, Joel și Hallam le urmaseră destul de des, după masa de seară.

Intr-o după-amiază, Lucie stătea la masă, asamblând un colier. Jessica citea, iar Daniel se chinuia să construiască un camion de jucărie.

Dinspre hol, veni un zvon de glasuri, iar Lucie ridică fruntea. Auzul mai fin al copiilor le dezvăluise deja cine venise și o zbughiră amândoi afară, strigând:

- Unchiul Joel! Unchiul Joel!

Lucie scăpă din mână cleștele, se ridică în picioare și căută din priviri o

ascunzătoare, dar nu avu vreme să scape. In clipa următoare, Joel intră în cameră, cu Jessica şi Daniel agăţaţi de braţe.

- A venit! exclamă complet inutil Jessica.

- Ce-i cu accidentul de care aud? o întrebă el pe Georgiana.

Lucie profită de gălăgie ca să-şi recapete stăpânirea de sine. In aparenţă, întâlnirea decurse amical, dar i se păru că detectează o oarecare răceală în atitudinea nou venitului, o subtilă lipsă de amabilitate. Cât despre ea, se rezumă la o politeţe abătută.

Totuşi, într-un fel, era o uşurare să-l ştie acasă, fie şi doar pentru cazurile de urgenţă majoră, ca accidentul Georgianei.

Toată lumea se înghesui să-l felicite pentru succese. Setul de piese de şah fusese vândut unui colecţionar american, iar domnul Thornton era asaltat de comenzi pentru servicii de cafea, tipsii, sau pocale - orice, numai să poarte monograma J.B.

- Eşti pe cale să faci avere, comentă Georgiana.

- Sunt cât pe ce să devin un lucrător pe bandă rulantă, replică el cu o urmă de tristeţe.

Lucie observă că n-o întrebase cum stătea cu lucrările ei, dar Georgiana îl informă din proprie iniţiativă.

- Ne-am luat o vacanţă în Las Palmas şi Tenerife, iar Lucie a vândut tot ce pregătise.

Reacţia lui ponderată o făcu să se retragă cât mai iute în cameră, pretextând că trebuie să termine colierul.

Insă mai târziu, îi fu imposibil să-l evite. Mai întâi ceru cheia de la atelierul lui Hallam şi o invită să-l urmeze.

- Ar fi bine să vii cu mine, Lucie. Fără tragere de inimă, îl aşteptă să descuie uşa. El ridică un pachet mare, aşezat pe scaunul rezervat modelelor. Este pentru tine.

- Pentru mine?

- Despachetează-l. Pentru asta sunt făcute ambalajele.

O privi cu acel zâmbet care avea darul să-i moaie genunchii şi să-i accelereze pulsul. In pachet se afla portretul pe care i-l făcuse Hallam.

- Credeam că şi-a luat toate tablourile la Londra, pentru expoziţie.

- Cu siguranţă, nu şi pe ăsta. A vrut să-l primeşti.

Lucie continua să se uite la pictură, fără s-o vadă. Nu pricepea semnificaţia

gestului lui Hallam.

- Lucie, vreau să ştii că n-am să stau decât câteva zile, cât va fi necesar să pun lucrurile la punct. Se îndepărtase de ea. Am şi stabilit cu Hallam unele chestiuni. Vreau să mă întorc în Anglia.

- Da. Cum rămâne cu cei mici?

- N-aş vrea să-i iau cu mine, deocamdată. Incă nu ştiu unde am să stau şi nu depinde de mine. Dacă tu şi Georgiana vreţi, aş prefera să-i las o vreme cu voi. La toamnă, fratele meu se va întoarce şi vom stabili ce-i de făcut mai departe.

- Te rog să nu contezi pe mine, Joel, spuse ea, lăsând tabloul pe un scaun. Mă întorc în Anglia cât se poate de curând - adică, îndată ce Georgiana se pune pe picioare. De fapt, dacă n-ar fi fost accidentul, eram deja plecată.

- Inţeleg, murmură el, fără s-o privească. Pot să te întreb dacă ai planuri definitive de viitor?

- Am să-i cer sfatul domnului Thornton. Işi controla cu dificultate lacrimile.

- Copiii ştiu?

- Nu. Am preferat să nu le spun câtă vreme nu era necesar. Ridică tabloul şi adună ambalajul rupt.

- Hallam te roagă să ai grijă. Vopselele nu s-au uscat încă.

- Bine. Mulţumesc.

Părăsi atelierul şi se întoarse în camera ei. Să i se fi părut doar că descoperă urme de tandreţe în vocea lui? De cine depindea alegerea locului unde se va stabili? Desigur, ştia că Rosanna n-avea nici o intenţie să se mărite cu el. Oare acesta era motivul plecării lui?

Joel adusese cadouri pentru toată lumea. Un joc de cuburi pentru Daniel, o casetă de bijuterii pentru Jessica, o poşetă elegantă pentru Georgiana. Darurile apărură chinuitor de încet, unul câte unul. Se părea că doar Lucie fusese omisă, iar ea îşi spuse că nici nu dorea vreun cadou din partea lui. Avea oul de Crăciun şi tabloul lui Hallam. Era suficient. Totuşi, fusese ofensată.

Nu mai avea chef de lucru şi îşi petrecea mai tot timpul pe plajă, cu copiii. Avea să plece curând, aşa că voia să profite la maximum de climatul acela blând. Conform spuselor, Joel nu le stătea în cale. Ori îşi împacheta sculele din atelier, ori era plecat la Corvario. Uneori, ieşea cu barca. Poate că nici el nu dorea să plece de pe insulă.

- Deci, Joel ne părăseşte poimâine, remarcă Georgiana, în vreme ce se aflau pe plajă, la mică distanţă de vilă.

- Da?

- Greşeşti, arătându-te atât de încăpăţânată, dragă Lucie.

- Incăpăţânată? Nu e cazul. Am propria viaţă şi mă voi întoarce în Anglia cât mai repede.

- A fost o simplă neînţelegere.

- Ba, ceva mai mult, o corectă Lucie.

- Daniel! Daniel! răsunară stigătele Jessicăi. Se apropie de cele două femei şi declară: e un băieţel cam obositor! Parcă ar fi intrat în pământ.

Indată, Lucie sări în picioare.

- Unde era când l-ai văzut ultima oară?

- In apă. Făcea pluta şi stropea împrejur.

- Fugi acasă şi încearcă să dai de unchiul Joel. Copila pornise înainte ca Lucie să termine propoziţia.

- Mă duc să încerc să dau de el, îi spuse apoi Georgianei.

- Probabil că se joacă printre stânci. Nu te aventura prea departe, Lucie!

Marea era liniştită. Totuşi, nicăieri nu se zărea capul băiatului. Lucie înotă înapoi spre mal.

- Nici un semn?

-N-avea când să ajungă prea departe, spuse Georgiana, scuturând din cap.

Joel veni în goană, urmat de Jessica.

- Mă duc după barcă. Puteţi să-l căutaţi pe aici. Jessica o să vă ajute.

- Vin cu tine, se oferi Lucie.

El se opri, ezitând. Dacă îmi refuză ajutorul, am să ştiu că nu mai am nici o şansă de împăcare, îşi spuse ea.

- Dar eşti udă. Nu poţi ...

- Am un prosop gros.

- Bine, pune-l pe tine şi hai să mergem.

Când Lucie ajunse la barcă, el pornea deja motorul. Ea sări la bord. Deşi se înfăşurase în prosop, când ieşiră din rada portului, soarele şi vântul o zvântară mult mai repede.

La oarecare distanţă, se vedea o bărcuţă. Joel se îndreptă spre ea.

- Aţi văzut vreun băieţel?

Cei doi bărbaţi scuturară din cap, iar Joel porni mai departe.

- Curenţii l-ar fi dus în direcţia asta, doar dacă n-a intrat în panică.

Lucie tremura toată. Ce s-ar fi putut întâmpla dacă Daniel descoperea că-i prea departe de țărm? Se ruga să fie undeva pe mal, în siguranță, ascunzându-se.

După ce execută un cerc larg, Joel întoarse barca spre portul Molino de la Tore. O ambarcație pescărească tocmai intra în radă şi un bărbat le făcea semne, dar era prea departe pentru a auzi ce spune.

La chei, vreo jumătate de duzină de oameni se adunaseră lângă o barcă. Apoi auziră câteva vorbe în spaniolă, iar Joel îi traduse: e bine. L-a găsit cineva.

Sări pe chei fără să mai lege barca. Incercând să-l urmeze, Lucie se dezechilibră, căzu şi leşină. Se trezi într-o maşină, ținându-l strâns pe Daniel, învelit în pături. La vilă, se grăbi să se îmbrace, fiindcă purta încă prosopul şi costumul de baie.

Foarte spăşit, Daniel fu vârât în pat imediat, iar Lucie află ce se întâmplase.

- A fost văzut de nişte pescari care se întorceau în port, spuse Joel. Oamenii ziceau că nu dădea semne de panică. Făcea pluta şi înota din când în când.

- Nu-şi dăduse seama cât de departe ajunsese, fiindcă altfel s-ar fi speriat, adăugă Georgiana.

- Pescarii l-au scos din apă, l-au învelit cu nişte pături şi tocmai ajunseseră la mal, când am sosit noi. Dar ce ai pățit? Când m-am întors cu Daniel, erai cât pe ce să cazi în apă.

- Am leşinat ... de îngrijorare, cred. A fost numai vina mea. Ar fi trebuit să stau cu ochii pe el.

- Nu te mai învinovăți, interveni Georgiana. Am şi eu o parte de vină, iar Daniel trebuia să fie mai atent.

- Cam greu, când pluteşti pe spate, râse Joel.

Lucie cedă nervos, iar lacrimile începură să i se scurgă pe obraji. Se întoarse, încercând să se refugieze în propria cameră, însă Joel fu mai rapid. O cuprinse în brațe şi o mângâie, aşteptând să se calmeze. Apoi o sărută cu pasiune.

- De ce m-ai ținut departe atâta timp? şopti el.

Ridicând privirea, Lucie văzu că Georgiana dispăruse discret.

- Credeam că nu vrei să ai de-a face cu mine.

- Pe dracu! M-am îndrăgostit de tine aproape imediat după ce ai venit. Ți-ai manifestat independența, iar eu am respectat-o. Ai ridicat un zid între noi.

- Dar Rosanna? Mi s-a părut că erai ...

- Rosanna? Cum ți-a venit o asemenea idee? Probabil de la Hallam, râse Joel. Rosanna del Rey nu s-ar căsători cu un bărbat care munceşte. Insă mă îngrijora

Hallam. Nu mi-am dat seama dacă-l iubeşti sau nu ...

- Niciodată. M-am dus la barcă doar fiindcă ...

- Ştiu, o întrerupse el. Scrisoarea mea a fost un gest laş. Ar fi trebuit să te ascult, dar eram prea furios.

- Hai să uităm, vrei? In clipele următoare, află cu adevărat cât de minunate erau îmbrăţişările lui Joel. Nici eu n-am fost sigură. Credeam că m-ai accepta doar ca asociat şi asta era prea puţin pentru mine.

- Iubito! Impreună, o să realizăm lucruri extraordinare. Vei avea toată libertatea să alegi. Vino cu mine. Am ceva să-ţi arăt.

Ajunşi în atelier, el dezveli armăsarul de argint.

- L-am adus înapoi, deşi ar fi trebuit să rămână la expoziţie. E pentru tine.

- Pentru mine?

Deci, ăsta era motivul pentru care nu-i adusese nici un cadou la revenirea de la Londra! Se simţea copleşită.

- Nu-l merit, şopti ea.

- Ba este insuficient.

La cină, pe figura Georgianei se putea citi o satisfacţie senină. Jessica primise învoirea să ia cina cu ei, iar armăsarul de argint trona în mijlocul mesei.

- Frumos cal! aprecie Jessica.

- Este al Luciei. Eram hotărât să nu mă despart de el până nu va fi acceptat să mă ia de bărbat.

- Păi, în cazul ăsta, ar trebui să-l iei înapoi. Incă nu m-ai cerut de nevastă.

- Ce strategie de a smulge o cerere în căsătorie!

La sfârşitul mesei, Jessica veni lângă Lucie.

- Mă bucur grozav că ai să fii mătuşica mea.

- Da, tu şi Daniel o să-mi puteţi spune „tuşa Lucie".

- In nici un caz! Intotdeauna, ai să rămâi Lucie. Se încruntă şi continuă: dar v-a trebuit cam mult până să vă hotărâţi. Daniel şi cu mine eram convinşi că lucrurile vor merge mult mai repede.

- Iartă-ne întârzierea, o rugă Lucie cu falsă umilinţă şi o sărută.

Mai târziu, Joel şi Lucie stăteau pe „veranda crepusculară" şi-şi făceau planuri de viitor.

- Am văzut o casă drăguţă în Dorset. Veche, dar modernizată. Există şi un şopron în care se poate amenaja atelierul. In satul din apropiere am putea deschide un fel de magazin de prezentare, cum sugera Thornton. Va trebui să vezi locul.

- De ce ai căutat o casă, Joel?

- Ştiam că va trebui să plec de aici, în caz că mă respingeai, dar nici nu puteam cumpăra o casă fără tine.

Se ghemui în braţele lui, simţindu-se ca în paradis.

- Hallam vrea să vândă vila, continuă el. Ii place să nu fie îngrădit. M-am gândit că n-ar fi rău să cumpăr şi o mică proprietate aici, într-una din insule. Am folosi-o în vacanţe, sau am scăpa de vremea din Anglia, pe timp de iarnă.

- Copiii ar fi încântaţi! Ce se întâmplă cu Georgiana?

- Am vorbit deja cu ea. I-ar conveni să se stabilească aici şi să aibă grijă de căsuţa noastră de vacanţă. Bineînţeles, uneori ar veni în vizită în Anglia. Nu te-ar deranja?

- O iubesc - şi copiii de asemenea. Casa noastră - oriunde ar fi - îi va fi mereu deschisă.

- Mă bucur. Se aplecă şi o sărută pe vârful nasului. La toamnă, vor începe şcoala şi ai să-l cunoşti pe Haward, fratele meu. Desigur, trebuie să-l anunţ că mă însor.

Ieşiră pe terasă şi admirară lumina lunii reflectată de mare. Cu un fior, Luci îşi aminti de întâmplarea de mai devreme, cu Daniel. Acum, Joel era alături, cuprinzându-i umerii cu braţul, iar viitorul nu părea să mai poată ascunde dezastre.

- Georgiana e de vină, spuse el dintr-o dată. Mi-a spus că atunci când doi oameni par să fie despărţiţi de un zid de gheaţă, singura soluţie este ca unul dintre ei să-l ocolească. Avea dreptate.

- Dacă n-ar fi fost ea, n-am fi depăşit bariera.

- Dar n-o să ne mai despărţim? întrebă el.

- Niciodată. Iubirea topeşte orice aisberg.

In lumina lunii, armăsarul de argint părea să-şi ia zborul.

- Iţi mulţumesc, Joel, şopti ea. Sunt norocoasă să vă am pe amândoi

- pe tine şi statueta.

Sfârşit